

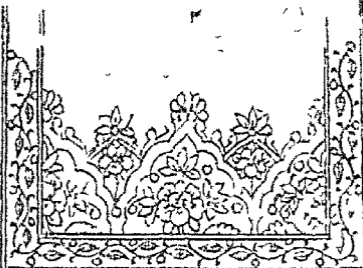
چونما و کافضل خلاصه و زبان
نوع نون و نون و نون و نون

حام ماں میں معارف مالی اربہ و سکر سورجانی و فانی می
کلام الامال و توحیدنی ستال و لی حد علی خمیر - ۶

دیوان خضر احمد جام زندیل

که تقدای اهل طلق و سوادے ارباب عجب
بودند و کعب سربلید شیخ ابو نصری الواسع است

که مکتب فقهی کشور و خطای مطبوع
درین مکتب فقهی بنمایند و مطبوع

بسم الله الرحمن الرحيم

ساقی سرست یار آمده در جام ما	خویش شده آشکار کرده بشیر نام ما
بلبل لایق تویم از چنین کسب و یا	قید طبیعت شده پنجه دام ما
مانه درین آستان مسکن خود کرده ام	در حرم کبریاست روئے آکر ام ما
مار خودی مانده ام در تنق آتجباب	کاش می ترسیدی زده اتمام ما

هست جمال حمدی بر رخ احمد عیان
بر تو همه ظاهرست سنت احکام ما

جمال لم یکن نشیند کلاب قنبا	بعشق کرده مسرور بلبل مارغری ما
در کج در نظر آید جمال است درو	ولیک مهر ندارد و دیده اسما
بهر چه در میس که رویی باشد	عیانست صورت مادر و بود این اشیا

اگر ہاں است مالش رویدہ کو راں
شمول حدت و بہت در پیر درشت
گئی صورت محمدی گاہ چوں لیلی

تال میگرد بہت چشم ما پیدا
سر صفت کہ بودار میگرد حشا
گئی صورت و امتق و گاہ چوں لیلی

تعار احمد دیوانہ بہت حرم یلاس
لباس ما و تہاں بیست جز نکلاہ و قفا

لبل ارگل تو محمد و فاداری را
دل ہر جا کہ دسہ یار و فادار کواد
ہر گز ارتا بہ کردیدہ نیابد و ما
شیع ہر مجلس در اکس تہا شہنگ

راکہ و ویت و ماشاہ یاراری را
انکہ اہر سر دیار و دولداری را
تساہ شمع سرا و ارتشہ یاری را
اردل دشت متو صورت ناراری را

احمد ارتا بہ دے مہر فائے مطلب
لبل ارگل تو محمد و فاداری را

تا پدا میتہ مکن عادت خود را کئی را
ایدل ارتا بہ سر دیدہ محمد و فاداری را
عرہ حسن متو مہر و فاید اکس
شہرہ شہر شو مجلس ہر کس شتاب

راکہ در ماں سو و علت سو دانی را
کہ و ماں سو و شتاب سر ماں را
کہ تہا تے و دین ال راے را
ما کیے ماتس و گریں کہ تہہ ہماں را

احمد از دل لے مہر و فائے مطلب
کہ کس ار کو رے خواہد میاے را

ہست و حیدش بہر ذرہ میان
 دات خودار و معین یک یمن
 ہر کہ اندر بحر معی عرق شد
 یرودہ را در دہر مارے سج سا
 کے لود کیں واسطہ ار مس روا
 نیست جہر و حیم اندر دات آہ
 ہر جیمے بیے تمال و دوست میں
 در جمال خورشویاں سروے
 اے کہ در اسرار عیب مطلق
 ہر جو بلبل ہر زمان بخود شدہ
 ار صفات قسمت سالم آشکار
 نیست ورا آئینہ عیسیٰ ہو تیار
 اینک ایک بحر غم شباب روو
 گر سرت مایہ دارین محبت برو
 یخ این محبت ندارد و مرے
 صد ہزاراں عاشقاں پیچیدہ قس
 طالباں سردار آویزاں رتوق

در کار و موع در ارض و سما
 ہر جو ویکل ار ہر شہرا
 اور صورتہا مداد ماحسرا
 جہد ماشے در رواے کسیرا
 کے لود تار مقدار سن روا
 دات ادیا کست و وصف مارا
 را کہ حور شیدت ساشاے صبا
 آشکارا ویدہ ام دات حد
 مکنتہ توحید سے گوئے سما
 میرے در روضہ وحدت خوا
 روے تو آئینہ گیتے مس
 سے ناید لیک مقدار صفا
 ایکٹ ایک آتش محبت و ملا
 در سر سے عہدے مادے سیا
 در دایں عشقت دایم لا دوا
 ہر جو ہمدان در بہت لوریا
 عاشقاں در مار سوراں ار ملا

واصلالتش ہر دے اندر مرغل جانہا در تاب خورشید رخس دست و پائے میزے در آبگیر ہر کہ او گلے وحدت یافتست گر ز پائے اہل وحدت در چو تہ چارۂ ارتزند اہل نظر	ساو قاتلش ہر دے اندر بلا او بقائے یافتہ اندر بقا در محیط معرفت یک دم در آ خاک پایش تو تیاے چشم ہا مے کند اہل بصیرت تو تیا ساکنان مرغل را باشد بجا
---	--

احمدی را بر لباس خود حسین

آمدہ بر صورت انسان خدا

چہ افتاد آن رفیق بیوفار نے آید شمس در رخسار کے باشد کزین سنگین بے مہر نہ دست آویزے پائے گزیرت نباشد در دے کہ گاہے از قہر سن اندر بحیرہ او ہر لحظہ گیرم چہ کم گردد بد رخسار سیاے ہم نے آید از ان یار	کہ نرسد سلام خستک مار نگر رہ گم شد دست باد صبار پیامے آورد بہر خدا مار تخل سے کند جو رجف مار نواز داز کرم این بنیوار مگر یاد آورد این آشنار کہ دستے یاد آرد این گدار نہے حالے کہ آید پیش مار
از احمد یاد نار و بیچکا ہے	چہ افتاد آن رفیق بیوفار

نکس ہاوی ہی جسم آئینہ حال ما
سے مال داب آویاں لوٹ مقبلا
گر حدوت کے رسد گرد سرایتیہ قدم
ماہجران ازدی آبجیات حور وہ ایم
عینہ باع و حدتیم پردہ نمی دریم راکما
کا تسج کیر یا گاہ نہ گیکرہ صفا

نقش چکا ہر دے اوحدوت نیال ما
نقل رکیک کے رسد و صحت کمال ما
یاک رلوت عتیری صرت اکللال ما
ہست زحمتہ میں نمازلال ما
اب قدم چوتست یزدت لال ما
طائر مامی پردار نہ یر و مال ما

گاہتیم حرقہ یوش گاہتیم جرم یوش
گاہ بہر در حرتش نو لبجست حال ما

مارب چہ حماست ج سیمہراں را
شایستہ ہر دیدہ باشد ج دلیر
لے زاہد مغرور بتسج و بطاعت
ما تم و رہ عشق حرانی و خرامات
ارور وں تیعتہ آگاہ کسے میت
ایں عمر اں ازس آستہ پے خود ہند

کریامی و آر مدیک لخطہ سراں را
کر نہ رکجا سرہ نو دے نصران را
ما چہ کئی طعہ تو صاحب بطران را
جزایں ہنری میت دگرے نظران را
کر ہر محنت چہ جہیزے خیراں را
حودرات ساسہ ملاست دگران را

احمد ر نظر مازنیاید تکلامت

اکر طعہ کجا سنگ بود و جیراں را

اگر حودرات مسایم استکارا
بیش سنے محال کیر یارا

تجسّر در لفظ آند از زبانم	بگفت ای اماندا آشکارا
بوی چون نمودم تاب خود را	ازان پر تو بگفت آنست مارا
نظر کن بر رخ خوبان سراسر	که نادریابی اسرار خدا را
روریایسم ماوریاست ارا	شوناقص دس دریاب مارا
بهر ذره نمودا حیف ایت	بیان بنگر جمال خود نما را

نگرا احمد بلوح عارض دوست
 بچشم حق بین سیر خدا را

اسرار غیب ووش نمودار شد مرا	هر فرغ عشق جمله پدیدار شد مرا
گنجی که بود در تنق غیب آشکار	آینه جمال رخ یار شد مرا
دُر نهان که در تنگ دریای شوق بود	اکنون رفیض و دریا طهار شد مرا
هر صور تیکه در نظم گشت آشکار	در هر طلسم گنج نمودار شد مرا
حسن خدای آنکه نهان بود در تنق	ناگه پدید از رخ دلدار شد مرا
انوار حسن دوست به ذره ظاهرت	لیکن عیان بجلقه زنار شد مرا

سینخو است احمدی که کند بر عشق فاش
 انا دلیل شرع نگهدار شد مرا

تعابیه است بلو عجب پیمره وجود ما	طائر قدس میکشند ز حمت یار پود ما
منظر جان عاشقان هست چو کعبه نفا	ناست بر کو خوب تو هر جیتی و جود ما

خندہ نہات ایرد، مستی ماتیایا سیک	مار مگر تو آن صفت و صفت شود
روح مقدسی جیسا عاشق و لیراسو	اگر مگر جمال تو هر کسی رلود ما

چون ملقای ایرد، مستی لقا احمدی	
چند دم سارنی سیک مگر خلود ما	

ماحدایم و حصارا رہما	در حقیقت مس حدایم مس خدا
آمدہ و کسوت اسان بید	مس شمار رہما و بیستوا
مایدت ار جو د کون بیرون	تا یقین کرد ترا این ماحرا
تا حدای سیک ہیں و روحیت	مست عیری و ریاں حرام ما
گاہ چوں موسیٰ تنوم سر کوہ طو	گاہ چوں عیسیٰ تنوم مس مقتدا
گاہ شکل و گریبیداشوم	کہ تنوم طاہرہ شکل مصطفیٰ
گاہ تیج کیں رحم چوں و دو	گاہ آیم بر لاس مر قضا
مس بدم، ہستیم ما شتم سیکے	سیک سگر در رواے کمریا

احمدی و حیرتم طاہر و بیدہ است	
رحال و لہراں نور حیدر	

ای حالت صورت یک خدا	نیست این معنی صورت ہا خدا
ہر کہے بید جمال یک تو	راست ہے یم کہے بید خدا
یروہ صورت بر سگس تو پیش	حیدر ماستے و در رواے کمریا

عاشقانت ہر طرف در امتداد
درنگ و دریای وحدت جوئے
ماز دریا نیم و دریا ہم ز راست

برودہ برانگن جمال خود نما
وین حدیث خود گویا آشیا
این سخن و اندکے کو آشنا

منم در حلقہ موجودات پیدا
منم خبر من گھر کس نیست موجود
مراسمات محقق تر شناسد
ہر آن ذرہ کہ در کون و مکان
منم دریا و ہر موجیکہ بنی
منم خورشید تابانم کہ ہر صبح
بہ نزد من چہ کفرست و چہ ایمان
گہی بر صورت آدم پدیدم
گہی بر صورت مجنون و لیلی
گہی دریا شدم آبی نمودم
نمودم بہر شکلی کہ بینی
ز کج بینی دو بنید مرداحول

دیگر منم در کسوت آدم ہویدا
کہ ظاہر گشتہ ام در جملہ اتیا
کہ گوہر آستانہ شد مرد بنیا
ز تاب من شدہ خورشید سیما
نمودم ارست آن از عین دریا
کہ ہم ہر ذرہ را خورشید آسا
چہ دین مومن و چہ راہ ترسا
گہی بر صورت واقع و غدا
گہی ظاہر شدم بر شکل خوا
گہی چون کویہ گشتم گاہ صوا
چہ در آسا و چہ در جملہ اشیا
نہ بنید راست یکتا مرد بنیا

پدا احمد در ہمہ موجود یکتہ دید
سیکے میں شد نقشہ ملحق تعالیٰ

ای روح بخون تو صورت معنی سما در دو جهان نیست کس کہ بہاں بالیں گرچہ سمیت مدات بہت ہر دورہ اہل بصیرت نظر ہرچہ معنی فکند روی حقیقت سما واسطہ را دور مس تو عشاق را آئینہ تو جید صر ایہ را الوار آوست در بہ السان یک میں دات ما صورت معنی ہم	وی لہ بیگون تو مادہ مستی در یکت میں در ہماں صورت آن خود حاصل تخیلی حق بہت روی تما نیست براہ طلب صورت معنی حد ارح خود مر فکس برقع طہیں را روی تو شتاق را یہ تو نور حد صورت و معنی سما نیست بحر و ات معنی صورت ہمیں در صفت ایں روا
--	---

ہست تخیلی اور صفت احمدی
صورت احمدی در تعلق کسریا

ای توئی کو ہر بحر کسریا آتسایت مرق در دریای درد ای ہمہ بیدا و یہاں کس ہمہ ہر آگہ در نور عشق شد متلای تو حریفی نار عشق سج و وحدت ارطای دوست	سج ساں ہر بار می آید چرا عاشقانت متلا در ہر ملا ارہم بیدا و یہاں حلہ حا اولود در بحر وحدت آتسا ہر رہاں بحسبیدہ اندر لوریا گر سہ اس کار با دار سا
احمدی ار تو جید میگہ مدحی	لیک یہاں در لہاں کسریا

تصور نیست بی صورت تا خود حق تعالی را تماشا کن در صورت جمال یاک مولا تو دوستی دارد در صورت تماشا کن تجلی را که ممکن نیست بی صورت تجلی رب اعلی را که بی صورت که هر باید دل صفا عوی را بنور معرفت بس که تجلی طوره دوستی را	بین تصور تجلی بان که ان حسن معنی را یکی در سار فصل انسان تا بدین آن رسیده سراسر طور عشق او اگر داری سر مردی همه سر از ربانی تو دایم بین در نیو تو جمال حضرت ایند تجلی کرد بر خوبان ظهور ذات معنی را تجلی نیست بی صورت
--	--

تو ذات احمد می سگر محیط بجز این معنی

ظهور آورده این معنی وی احیا علی را

که در صورت توان دیدن جمال حسن معنی را که نتوان دید بی صورت جمال حسن معنی را که اندر صورت آدم بدیدد آن تجلی را چنان حاصل شد نگاه تارا این معنی را	بین بر سار صفح باں جمال یک مولا جمال معنی ذاتش تجلی کرد بر صورت ملایک سجده آورد پیش آرم معنی اگر در عارض صفح بان نبود خلعت معنی
---	--

تو نقش احمد می یکیک همه از لوح معنی ان

در نیو صورت توان دیدن جمال سیاه علی را

حروف کون سراسر است از ما همه یکیک نمودار است از ما دری بنوری ز انوار است از ما	همه هستی نمودار است از ما هر ان حرفیکه اندر لوح هستی است به زره که چون خورشید تاباست
--	--

که در هر گوش اخباریست از ما	که در هر گوش اخباریست از ما
که در هر گوش اخباریست از ما	که در هر گوش اخباریست از ما
که در هر گوش اخباریست از ما	که در هر گوش اخباریست از ما

اگر احمد کداسه از را ماتس

مگو اسے حورده گویا ریست اریا

سم در کسوت آدم هویدا	سم در کسوت آدم هویدا
سم در کسوت آدم هویدا	سم در کسوت آدم هویدا
سم در کسوت آدم هویدا	سم در کسوت آدم هویدا
سم در کسوت آدم هویدا	سم در کسوت آدم هویدا
سم در کسوت آدم هویدا	سم در کسوت آدم هویدا

تو دات احمد می رادات خود دل

روداتش آده این حله استیا

که نیست دیده تحقیق حوالی دل را	که نیست دیده تحقیق حوالی دل را
که نیست دیده تحقیق حوالی دل را	که نیست دیده تحقیق حوالی دل را
که نیست دیده تحقیق حوالی دل را	که نیست دیده تحقیق حوالی دل را
که نیست دیده تحقیق حوالی دل را	که نیست دیده تحقیق حوالی دل را
که نیست دیده تحقیق حوالی دل را	که نیست دیده تحقیق حوالی دل را

هر آنچه در نظر آید مال حق و اتم	که خاطر من نگذار و طریقت مسکون را
---------------------------------	-----------------------------------

رحمت احمد دیوانه چشمها جار است که چشمهای روانست آب چگون را

دلر اندر دلربائی خوش همی آید مرا گرچه اندر ملک سخی با دشا و مطلقم با دشا هم آمده در کسوت انسان پی هر زمان بر شکل دیگر آسکار ایستوم ذات آمدن محیط خرد کل اندیشه صورتم بیکفته از بجزر معنی خداست ما کلب ملک خودم خودم اندر جبر کل بست بر صورت هویدا معنی فی لطیف	عیش تلخ و مینوای خوش همی آید مرا بر درت لیکن گدائی خوش همی آید مرا این لباس بادشاهی خوش همی آید مرا هر زمانی خود نمائی خوش همی آید مرا لاجرم هر دم خدائی خوش همی آید مرا اصین بحر آشنائی خوش همی آید مرا دایما این خود ستائی خوش همی آید مرا زان سرا این عالم خدائی خوش همی آید مرا
---	--

احمد می را از نظر باری گشاد و کار را

زنا همیشه یار سائی خوش همی آید مرا

پیش رویت پارسائی خوش نمی آید مرا چون مرا با تو دصال محوی آمد پدید حایه سوزانیم ما نانش مستی اندر آرزو دارم که با تم بر درت همچون کد	بزرگ زلفت ربائی خوش نمی آید مرا صورتم از تو خدائی خوش نمی آید مرا اندرین رود که خدائی خوش نمی آید مرا زین گدائی ماد ستائی خوش نمی آید مرا
--	--

دیگر ان گوید از احوال خود ما کی گو
است گویم ترا حافی خوش می بیدرا
یہاں گوئی ماکمال عشق دارم غم نیست
رسم و راسی و دستاوردن تن ای بیدرا

درستان گوید اندر عشق کوتل ای آید
اس میں رہد ریائی خوش می آید مرا

ای صدر دیوان سخن می شمع جمع آید
لکھ و لیس مام تو اما محاکام تو
حسنت سراقی یور یوران مانت از تو
تبرک ملک بہد تو نور ملک زر کو تو
تو گوہر عالم صدق تو ہر سر ماحلف
سختت ملکات تحت قمر مہرت علم حور کم
ای تلح بخت سرود اس آحانم سیرا
احکام تو حمل التین حاکم روح الہی
اکم ترا میل سیدہ مر مر گئے تو کہ مر
تر تریح و احقری بہتر ماہ و شکر
ہر دم بہر ان آن دریں سر تا ار جان
ای خسروی کرم ار و مدہ سرون قدم
و حسنت کار شاد کن ماہ رزم آرا دکن

تو رسید تحت سلسلت حسنت تحت کیرا
امرام کیسر رام تو آرا آفرین لہا
ای رچل حسرت تو مرد و دل علی صبا
و لیل م صدف سو تو معنت جمالت و
سرا میا داری نرف جید لکھ مر کیمیا
نعت قرین مارت طهر و سقت قدر تقصیا
ہستے تو فی صا حقراں روین میا آو
وی و حمت للعالمین ہستی مام امیا
طلاق سیرت ماہکہ عرش مجید شکا
سر دعوے سیمسری آمد ترا ابو گوا
سجد و یایاں آفریں سرے یاکت ار خدا
تا ار رحمت جوں صمد مگر دہ عالم حیا
ار عاتسات یاد کن محرام در کوئی جا

از عالم پاک آمدی بجاها فدایت مرصفا	مستغنی و لولاک الله لبس چست چاک لاک
کام همه عالم توئی ای درد مسدا دروا	نور دل آدم توئی سرشته را مرسم توئی
خلق تو عیس کوششت تو در دنیا عطا	روی تو باو ابراست آتو تنع خادست
مالک سویت شکایتش گروم رند باغچه عطا	از شوق رویت در پیش گل یار دگر بیتنا
چون بدام آیت تو اور شدت حق جفا	از حضرت حق جرم مادر حواد از لطف عطا
هم عذر خوا و ما توئی دریا آنحر کار ما	اقبال حاد ما توئی یست پیاده ما توئی

چون احمد حاکم من نهان از کلاه کین
از حق بجواد ای کامراں جرم و کلاه کین

او هدایت و هدایت ایل هدای	ای امام الهی راوی حسدا
باوی و مهدی ست راه سما	او امام یقین ست مرتد دین
در کماں و زبان بهر و سرا	الحق ست او بذات حق قائم
دانش آید بری ز شرک و ریا	او بذات واجب العظمت
او سنزه زمرگ و قهر و بیا	او سنزه ز کفر شرک بود
او ست برحق بحق شده بیدا	او ست کامل ظهور هست بدو
او ست لالی دل زمین و آسما	او ست گنج حقیقت اظهار
ظاهر و باطنش سده کیتا	او بحق ظاهر ست از و ظاهر

او بحق جاودانست سبب همتا	او بحق قائم ست بذات صفات
--------------------------	--------------------------

ایمانات اولست مل حسد	ادب اولست ہم آسید
<p>مستش بہت بدو اصل سما پاک آنا بدو وصال تقا راکہ بر لورا دست یور جدا کوسا است بر بہہ اسما ہم اروشد طور این اشیا دین اروشد رکھر و تکر جدا آدم و آدے تندے رکھا کر دظوفاں بر اسے ادعدا موج کے رستے ار ملا ملا یکے تندے اور لقا مار رہا ارسلے تند طور حق حقا ماں علم ست شوہر ہر ہرا محرم فقر ست فقرا و احرا شاہ مرد است سرور فقرا کہ کے رہن فقیر و گدا</p>	<p>دات اد بہت مستطعمہ کس ارمی گرتہ بد آدم سجد با و احست بر ملکوت مستطہ لورا دست آدم ہم ہم اروشد رمور عالم ملک شیر بر دال امام صدر کھر گرمو دے طفیل او عالم ہم ار یامت لوح کتے را گرمو دے دعالے او بر لوح گرمو دے علیل را با دی ارسلے تند رمور این مرمور رہ بر ملک دین علے و ولی حرقتہ شد رویدید در عالم روتند تم فقر اسان را یسکم التماس مرحتے</p>
روے بہا کردی تست در آ	در دس لے تقاسے مستطقت

در دل را دوا رو خواهم

کے ہمدرد را تو گستر دوا

راہ دہ مرا را دیتیں

کان زور بر داشت اہل عفا

اگر نو دے تو مرستہ احمد را

کے رسیدے دریں مقام رہا

نکتہ حق گوش کن از مصطفیٰ

ار روز و ہو مسکما لیتین

نہی اقرب در لیت از حق

اشای بجز وحدت گشتوی

ذات ما مذکور ذوات حق

تو روز فقر مخزی گوش کن

مرقص آمد مرا در رہرے

بالیقین یکذات آمد ہر دو کو

ہر کسے گرا تجاے لے میکند

کو بگفتہ بر سبیل مرتضیٰ

حق بدای و حق ہیں ارض سما

ذات ما خود را مودہ ذوات ما

اگر بود بے ذات یعنی رہا

ذات ما خود را مودہ ذوات ما

گشتم الفقیر رموز مصطفیٰ

مرقتے شد ستر مرا نما

در تعدد آمد این اسما خدا

من بسوے حیدر آرام التجا

آمدی احمد نشان ذوات حق

ذات حق را میں تو اینجاے روا

بستگر کہ قطرہ آمد بحر محیط جو یا

نایم نور طلق ازیر تو حقیقت

بشنو کہ موج دریاست دریا موج دیا

کشای دیدہ بگرانوار حق تجا

گرید واکشایم سر سو قنادہ سیتہ	بر طور طور وحدت ماسد چہ توستے
از تاش مالم سر سگ سر سگ	گرد رہم ساسم ار پر تو تھلے
در سالم حقیقت گردیدہ واکتالی	ہر درہ آہا است سر قطر دایست دیرا

ای طالب معالی احمد احمد علی

حرفیت در سہاہ اس سہر آشکارا

تسامد لاہوت مامدہ سریر حمام	گر کشاید نقاب درہ بود آفتاب
قتل بحیرت در و کاچہ جدای بود	دیدہ لغرت مدیت عتاس نقاب
آب سد قتل کل ار نظر بیتش	دید جو این حال آفت سے خراب
ہاتھ عینی عشق گشت مرا را ہر	درہ کما مکر را در رہ او اقرہ
سار عن تانان و مطلع جو شید عشق	گوتہ جیتماں او مسطر حور سید تاب
لعلہ در پاداد حیرت اور ہمار	لطق گہرا سے او کاشف ام الکسا
مطلع الوار عیب محرم اسرار عشق	منع آثار حق سحر اہل ثواب
حافیہ احکام لوح ماطر اسرار عیب	کاشف شکل کتا سائر یور حمام
ماہ حمالش کمال نور درہ احتراں	مہر کمالش سیرتاب وہ ماہتاب
از دم بیسی نفس مردہ مسی رمہ کرد	ہر سہمی کو گفت گشت حق مستحاب
رہر مرداں دیں مرشد راہ بیتیں	قطبے مان رہیں ملخار اہل عفتا
شیخ شیوخ رہاں احمد قطبے مان	سدہ آواں حق حان سرور عالی حجاب

هم نقش حرم پوش هم صفتش چو پیش نسبه اقبال او طبا اهل صفا در نظرتس هر دو کون ذره بودی تخته اسرار نیب خوانده بدرس ازل ای نظرت آفتاب ذره مگود متاب وصف رخت و انجمنی سن چه سراییم	در بخش عقل مایه بس متیاب کفست اکرام او ماسن اهل سدا در کف دریای او قطره بود نه حباب سیر جهانگیرین آمده از حق خطاب ومی نفست بحر شش مدح چکود حباب مدح تو گفته خدا سن چه کنم اضطراب
---	---

در کف لطف تو برده چو احمد پناه
از کمرش در پذیر روی از و بر متاب

چند توان بودهاں در نقاب پرده کوی بر سنگن ریش یر تو از نور سبزه بگر تا پیکر رنگ در آینه بین کحل یقین چشم چو روشن کند و حدت او در متق کثرت	پرده بر انداز بر آ از حجاب خویش پس صورت خود بی نقاب ای رخ نادیده زمانی متاب ای رخ تو شاید آینه تاب پیش تو هر ذره بود آفتاب در همه عین خطا و تواب
---	---

احمد ازین خرقه برون آ می زانکه
چند توان بود بریر نقاب

مگر ترا حاصل شود یک ذره تاب
تو درون سایه عین آفتاب

حاصل آید مژا این فقیاس	گر شوی تو محرم اسد ارنیب
سایہ را سگر کہ تند حور شیدا تاب	سایہ سے حور سید تاناں کے تود
دزدہ راسے میں واروی رح ماک	نور حور سید سے نور ہر دزدہ
دزدہ ہا پیسے رہر سودر شتاب	گر پروں آید حور از تار یک میع

احمدی را بگرے مست و حراب
گر کتاید بار را رح لقا

راں حمارا در حمارم رو رو تیب	مست حام شوق یارم رو رو تیب
دزد دوش و دزد حوارم رو رو تیب	چوں نصیب سے صافی تند
ھاں سارم سر کھارم رو رو تیب	گر سارو تیغ حوی رسد م
حویس را بردار دارم رو رو تیب	گر حورم ار حام عشق حسد م
راں ہر سودر نظارم رو رو تیب	ہر چہ سے پیہم حال ردی دوست
داسلش را چوں گرام رو رو تیب	سدر حیب عشق ادیوں کرت م
س رشقت مقبرارم رو رو تیب	رو رو تیب ہستند حویسے مقبرار
در ہوا تیس اسطارم رو رو تیب	ماستی دیدم حال رویے او
دست لستہ سدہ وارم رو رو تیب	تا نگہ رو رو سے نگوید کاسے فلاں
قطرہ ہای حوں سارم رو رو تیب	در ہوا ی عشق ادیوں تیرہ میع
رہما سے تہر یارم رو رو تیب	تا نگہ اسے سے کم بردر کش

اشکب جو میں سے یکجا آنویدم	زبان ہمیشہ زار برارم روز و شب
حالتے دارم بلب زبان استنا	غرقہ ادا مد رکھارم روز و شب

آتش ششقم حیاں اسر و ختمہ
گاہ لورم گاہ نارم روز و شب

آن خداوندی کہ پیدا جملہ اوست	بر لباس مایہویدا جملہ اوست
صورت دیوانہ را مجنوں سین	والہ و مجنون و شیدا جملہ اوست
آشکارا شد بہر لفتش بدیع	خود نہان و آشکارا جملہ اوست
صورت آدم جمال خویش بن	آدم و حوا ہانا جملہ اوست
باہمہ اشیای آزادی عزیز	در جمعیت باہم اشیای جملہ اوست
ذرہ ذرات جملہ کائنات	سوجہا دریا و دریا جملہ اوست
کس چہ گوید سر توحید خدا سے	در زبان جملہ گویا جملہ اوست
محن اقرع گفت افلا تبصرون	خود نکو بنکر کہ با ما جملہ اوست
وحدت اندر کثرت آمد چون یث	یس نکو بنکر کہ یکتا جملہ اوست
کسوت کون و مکان ہر جہت	اندیس کسوت ہویدا جملہ اوست
بر رخ خوبان جمال خود عیان	کر دہ پسیدا بہر سیا جملہ اوست
کرد موسے را کلیم خویشتن	لیک موسے پیر بیضا جملہ اوست
بہر سیکہ در صورت دیگر پید	کر و پیدا ایک پیدا جملہ اوست

داور پائے سروے دلراں | کر جیہے جوت، ریا حملہ اوست

احمد ار سوداے اوست سوداے
راکہ اندر سود و سودا حملہ اوست

<p>حاک یات حیمہ آب حیات مقدور لطف تو خلی شکلات دات تو مقصود حملہ کاسات یر تو نور ت محیط حسلہ دات طیبت رات یاسع صفات راحت دلخستگان رمرکات لے مع اللہ مکنتہ اردار دات کوہ ار حسلہ تو دائم ماتات جاستی میمن تو در ہر سات راکہ وصفت بیست اندر مد رنگا آبرویے یامہ یل و فرات اقادہ سد مکون عراولات ہر مائے در حیات و در مات یار رسول اللہ اتفع معصیات</p>	<p>امی شب گیسوی تو در رکات گرد راست تو تیاے چشم دل لعل شیریں تو راح روح روح دات یاکت مطلع نور خداے در سرائی کس وجودت حواہ تھا شرت تشہ دلاں اقوال تو دہو معکم ترے ار اسرار با مادار قسہ تو دائم لے قرار شکر لطف تست یے در ہر با عقل اردر ک کمال مختصر ارد با حیمہ احلاق تو طالق کسرے یں تو شگامہ ملما حیارگان حاک در تہ یا شیع المدین ار حسم لما</p>
--	---

احمد دیوانه را سوداے مست
اے تب گیتوے نور و زنجبات

<p>نور قدسی تافه درجه یستین باست راں نقضانیه من و حی بهر ایلین باست مع و صورت مگر در خرقه یستین باست ایسمه آئین اسلام و شعار وین باست معنی آرسه ایسمه وید وید حقیق باست او کو داند چادر وید و فرزین باست</p>	<p>برود عالم اندر دی خرقه یستین باست در ازل اندر گلم تمیز عشقش کرده اند از یلاس و جرم مارا معنی دیگر مود مشقاری جاگدازی رنگی آتشنگ معنی و صورت همی نیم ملوح کائنات تاچه ماریها همی آرد برون پر شاهس</p>
--	---

احمد را سحر الاسان سحر سالها
می بگوید چون نگویم کاین همه آئین باست

<p>ذات تو موجود در جمله صفات نیست هرگز نه صفات هیچ ذات اهل معنی راست ظاهر این نکات بر تو گردد آشکار این واردات زانکه مشهودست در هر شایعات تا شود آسان تبو هر مشکلات</p>	<p>است تو مقصود کل کائنات یست ذات جز صفات در جهان آمده در صورت آدم پدید گر بایستی خویش را در اصل کار در همه اشیا حقیقت را بدان اندرین کثرت همه وحدت مگر</p>
<p>اے همه مقصود کل کائنات</p>	<p>در حقیقت حق احمد مطلقست</p>

چکم سخت بہت نام نیست	بادے مہر مہر با نام نیست
شرح غم قابل نام نیست	خواستم درد خود شرح و ہم
درد سدی چو در ہما نام نیست	درد دل بر کہ گویم ای یاراں
چوں تو انکر دچوں تو نام نیست	خلق گوید صبر کن دوسہ روز
طاقت صبر و روا نام نیست	صبر از روی خوب توان کرد
قلم شوق را گر نام نیست	کستی صبر حق گشتہ ہرور
ارتقا تفتہ کا نام نیست	دوستان کا بس حد گذشت
ماکہ لو دست در نام نیست	دیر ہماں بھیگہ سود و فا
بیج رتے ردو ستا نام نیست	حالاں اس از فراق تدبیروں
ہرگز ار سخت اس گما نام نیست	خلق گوید یار یار ملاست
در ریں و در آسمان نام نیست	چوں اس اتفتہ و سرا سیمہ
چو مکہ ار چنگ غم نام نیست	عیش و راحت نصیب نامود

احمد دار در دھویش مالی جسد

رولش چوں اتر معام نیست

ہیج رتے روزگار نام نیست	اسے در یعا کہ یار یار نام نیست
دوستان و دوست و دستار نام نیست	دستہ دیا نے بھی یہ کم رفاق
یک نظر رد دل و کار نام نیست	سوخت از آتش مسراق و لم

گفتم اے دوستان مر حتمے
گفتم احمد بسوے مانظرے
غلسایم بے زور و بے زور
سے خورم بادۂ فراق بدام
جسد کردیم هیچ سودنداشت
غم بیاغم فراق گرفت تمام
تشفقت کن کہ ابے کوے توام
بندہ ام خواہ لطف کن یا قهر
بیج وقتے دولت بمن نکست۔

گفت این رسم در دیارم نیست
گفت ای خام لطف کارم نیست
مایہ جز مالہا سے رازم نیست
کہ ازو حظ حسرت نگارم نیست
اندرین کار بخت یارم نیست
ای دریغا کہ غمگسارم نیست
چون مرا جز تو شہر یارم نیست
بخت دایچ اختیارم نیست
برد رت بیج وقت بارم نیست

نرق و دریای غم شدہ احمد
حسکت یار در کنارم نیست

ایدل افای ہمد ز اہل وفا گشت
سیلاب غم ز موج بلا بر سرم رسید
از درد و غم ہمیر و کس مرہمی نخواہ
دریای درد ماست کہ یایان کس نیست
ایں درد را دو البصوری توان گزید
باز نہ سہید سوخته شد حرم سپر

نام و فانی محبت اہل صفا گشت
طوفان محبت ست کہ بر آتشا گشت
زیرا کہ درد و محنت ما از و آگشت
طوفان غم رسید سرا سر ما گشت
چون صبر نیست طاقت ما از و آگشت
آہ و دم زیرۂ این نہ سماں گشت

ایدل دوا در ہم اردو کس طایب	درمان جو درد کشت عذاب ملاکت
سج ملاعت ساس آواز دست بحر	کارم کجا رسید امید آنگشت

احمد و امجد و امجد و امجد	مهر و دوا چو ارجمند اهل و ملاکت
---------------------------	---------------------------------

آن تیر جگر دور که در سینه رسیدت	خون و طم از طرف ید و جلیکست
حال دل سحاره خود که کتایم	کر محنت اندوه چهار رخ کسیدت
السنه تکتست سترش شعل کمر سحر	همچون من و لسنه و در هر که دیدت
در دیر بحر بر نصیب دل نایست	کام دل ماتم رده ایس بر تپیدت

احمد توان گشت تم خویش ما عیار	میگاه به در چو چنین گشت و تپیدت
-------------------------------	---------------------------------

ما در میر جوی دوا نیست	ما در و لسا جوی شفا نیست
مرغ دل را اسیر در دست	یک لحظه و اجم غم را نیست
عرقا تدم در اتکاب جوی	امسوس که بیج آتسا نیست
سجاره طلیب گشت عامر	ریس درد که قائل دوا نیست
گفتند دواست پس لعالم	گفتم چه کم نصیب ما نیست
بر روزه ششم روزه تیمار	تمام و سحر موعود حد نیست

کس چوں در دمسد مسکین	دیدست کس که مکتلا نیست
----------------------	------------------------

چون اہل مروت از جهان رفت	در ہر کہ نگہ کے وفا نیست
<p>ماخوذ ز حیات سیر گسستم این قصہ درو بر کہ گویم مردیم درین فراق اندوہ چون دید حکیم طالع من بیوہ مدان تو آہ عاشق مارے شب من سحر ندارد این پنج حیات ما بر افتاد ہر چہ ز غم سپر گرفتہ تن وہ بقصاص و باش خرد کہ ز لطف و کرم امیدواری شاہے کہ دو کون بندہ آہستہ از غیبِ خدای کن تیرا خواہم کہ ز خلق گوشہ گیرم ہاشم سر کوہ دشت و صحرا ایام بکام و تمنان ست</p>	<p>در دیر ما سحر بقا نیست کس محرم راز بازماند نیست در پنج و ملا چو استہا نیست مرید در محبت تو ذکا نیست آہ دل عاشقان سہا نیست کین صبح مراد مہیا نیست در شاخ وجود ماننا نیست این تیر باد مہی خطا نیست دانی کہ تنیزہ با قضا نیست این جز بطلای پاؤتہا نیست در جہ خدا جزا و خدا نیست چون شرک بذات او روا نیست در صحبت خلق جز دعا نیست چون مرد خدای در بلا نیست کس را سر دوستی بمانا نیست</p>
سیلاب شدت اشک بخون	لیکن بر دوست غیر مانا نیست

مارا سہ ملا سا ہے	حر حضرت پاک مشہد طے میست
احمد تو خداں کہ درد و مسالم حر فصل حدا ی اتقا نیست	
بارم نظر قناد سحایتکہ شکل است مے صبرے قرارہ آرام فی سلو گفتن میتواں و صحتن میتواں گفتم خداکم س این صحت تیاں ای ساراں گھار کش اشتر مرا لوش توای طیب مرا نیست آرزو عمرے عمریا کہ بر آریم ما تو دم	حامم دوست صفت و دماجم حیات فی دل بدست حویث آرام در دست والند کہ آرزو فی لم صحت شکل است دل گھت جیلاں فی یامی نگل است یاری عزیز و جان دل میں بخت فی دوست ہر جہت ہر جہت ہر جہت عمریکہ مے تو درود آں عمریا
ارمایت ظہور عیا است دات او احمد جمال دوست بخت مستقا	
آگہ در کسوت تسرید است ایں ہمہ آئینہ کہ می بیے چوں مسکیت یک میں تاش تاب جو رسید کے تو آمد دید	صورت میتال دلبراست خود نمودار طلعت ریاست گرچہ ظاہر تعدد اسماست ہر کہ اوراد و ششم مایاست
سوح دریا کیے ست دریا سوح	رودے یاس کیں سح دریا ست

مَثَلِ ہر چہ پند را تماوت نیست	حجتِ ملسِ حبتہ التلقاست
<p>ہر گز ایست و حدیثِ ایمان گو ہر شمعِ چراغ را قیمت حیثم کز دیدہ راست کی بید یار مارا چونیت اناری سہ پہاں جو آشکار کنم لیک آہستہ گویت در گوش چند گویم ترا حقیقتِ سر لب بہ بندار بیان کشفِ روض پیش نا اہل کشف کردن سر مختب گربا کد و عوسے گردنش بکنم بیک لاجول سالہا در نقاب نقد جسد ہر گز آرزوی جانباز نیست اندین راہ او بقا یا بد چون مارا نخویش راہ دہی</p>	<p>اہل ایاست آنکہ ناگو یاست چہ تشا ساسہ سیکہ او اچہ ست زانکہ احوال ندیدہ ہر گز راست صورتِ بمثال لی ہماست لیک سہی حق نشورش یاست ہر چہ بینی درو تو جملہ خداست رخ مناع و کشف نکتہ بہا ست کہ بسے سعد زاحمقان ایجا ست عاقلان را کفایت از ایما ست گوید از کشف این میان پیتا گویم ای بوا الفضول نیچہ ہوا ست ذات تو و رخ دل و مکر دہا ست گوینا جان دل چرا خدا ست کہ سرش سووہ سمنہ فنا ست در مای رسی کہ عین بقا ست</p>
جسوتہ یار ہر زمان سینے	چون انا الحق زبان تو گو یاست

آتش بخت نوری یا خواہد	ہر کجا مرد حق اہل صفاست
حرف توحید حاصلت گردد	مرد سے شوے توئی کم و کثرت
ہر جہیے حمال ادبیے	خود حمال تو او حسیں آراست
ہست در دات او شکستیک	کہ توئی دات حق جو عی راست
مرد معنی کہ اہل معنی شد	صورت ایردی خود در جواست
در حقیقت تراست ہستی حق	کہ ایریجاے حملہ ستو و ماست
حاک راہ تو تو تیاے نصر	گر و خاک در تو کحل اعمی ست
گر میدان تست آنجات	میں خودت ہمیتہ روح فراست
صحن میدان تست مرتیں میں	حاک ایواست حملہ اعلیٰ ست
مکتہ ارماں سررشت	کاشف سرور من اولیٰ ست
سیر مریودل مع اللہ	راہ مکتوم ار تو در اساس
گہ پوشیدہ نمودہ ہستیا آندست	ار وجود تو رار در صحر است
سے مایہ حمالی در پردہ	لیک در صورت تو خود آراست
تو وجود در حماست اگندہ	ہر طرف سگرے میں عوالت
خویش یہاں و تنورا و میداست	یار طلیں یار طلیں جو تنراست
عاشقان ہر طرف رسوائی	داوہ حال اندریں نقاشی است
گاہ در صورت ملک اطہار	گاہ بر شکل آدم و حواست

تا ندائے کہ سر سرے ہستی	ہستی تو بہ ذات او بیاست
گاہ بر طسذریلی و مجنوں	گاہ بر ساز و امق و عذراست
گاہ بر صورتِ شریذ است	گاہ بر صورتِ دگر سیاست
دوست ہر جامہ کہ گرداند	بیش ابل نظر ہماں زیباست
آستنایانِ لمحہ توحید	دست و پائی ز سدا کیں دریاست
مے نہ بی جیات و مات کیے	اندین سر عوب شک کراست
ستہ توحید مے کم اظہار	
چشم بروست گوشت براعدا	
شاہد معنی کہ در پردہ ہماں ست	ہر طرف زوشوز و ہر سو فغان ست
ہر کہ رویتس بنگر و شیدا شود	زان مگر در پردہ واکم او نہاں ست
طائرِ قدے کہ لے بال پرست	بے رمان بے مکان بے آشیان ست
یر تو یویر حند اگر بنگرے	از تجلے بالیقین در ہر مکان ست
ویدہ کوتا تاب آرد تاب او	تاب او در ہر مکان و ہر زمان ست
ہست در ہر کسوتِ ظاہر و چشم	کہ نہ ہماں در دین جان نہاں ست
دیدہ اہل بصیرت برویست	در پے او چشمہ ہر سو روان ست
سوحش اندر قطرة جاری شدہ	رانکہ او بحسب محیط بیکران ست
صورتش در ہر ضمیر نشانیست	فقتہ اش در ہر زمان فی ہر زبان ست

پروہ ارج برنگس خود را ارو عین الیقین مکتای حتم بیست موجودی کجرات خدا آیت دانتش کہ سطاق آمدہ است دات او سداست در بر صورت	را کہ علقی ریں تیں ادر گمان است تا حال حق یہی کاں عیاں است ایکہ مے مے ہمہ اں تر حمان است کائناتش حملہ تفسیر و سیاں است مے و صورت ہم حملہ حمان است
---	---

گر حال احمدی را سگرے
مارگوئی این نشان لے ناست

دلا ارجاں حدانی مصلحت بیست توار گناگان در پس دیدہ مکوی عشقاراں سے مارے سجورا تو در راہ وفا مار کلاک حشق دائم یادستہ ہم دلا مربع اسیر عشق او تو	گدا را یادستانی مصلحت بیست بغیر از آستمانی مصلحت بیست کہ ہر گر یارسانی مصلحت بیست کہ در سر پو فانی مصلحت بیست کہ تا ہاں را گدائی مصلحت بیست کہ ارد آتش رہائی مصلحت بیست
---	--

ہمیشہ جان فگار دستہ دل ماتش
اگریں غم مویابی مصلحت بیست

ہر ایکہ رو ورق کائنات مکتوبست حمانہ اری نقش مید دست قدم	مثال صورت ماراست نقش مجھست نکات متظہر خود را ہر ایکہ مظلومست
--	---

تعدد دست بصورت یکیت دست	دو دید و دیده احوال کہ چشم معیوس است
خطی کہ رنج خواباں کشیده اندیش	استارے ارے و ببارے خوب
رعنہ دل سودش آں جاں است	ولیک عقل یک است ہوش سنا

مستم احمدیہ مگر حال دوست حیاں
کہ حوص خاطر عواص نیک مرغوست

ہر ایکہ در نظر آید حال یار دوست	ہر ایکہ می مگر مہر کمال یار دوست
ہر کمال کہ بیم کمال حسن صفات	ہر مال کہ بنیم جمال یار دوست
ہر نمونہ کہ تشش جمال مہر ویاں است	مگر یادیں مہنی خیال یار دوست
سیستارلی چوں نبات موجود است	بہر وجود کہ مہنی وصال یار دوست

بحال احمدیہ دیوانہ کے رسد مائل
کہ یار او ہمہ حالت حال یار دوست

آں تہ نہ تو تنہوی کہ در جلوہ جاست	در چشم خدا میں رخ زیبا تس عیاست
در عارض خود بین بھی باتش آئین	ہر جا کہ عیاست چہ حاجت بہیاست
ہر ذرہ کہ مہنی ہمہ خورشید مصفاست	ہر قطرہ کہ نیالی ہمہ دریای رواست
چون گفت شجرانی انا اللہ متحقق	پس در ہمہ موجود نگر جملہ جہانست
اگر جان غزایل بود آگاہ از سر	دانست از ان سجدہ کہ شخصہ بہ نہانست
در معنی وحدت نظر اقامد ملک	در سجدہ نمودار تمدان سز نہانست

<p>در پر تو الوار حمالش نظر افتاد چشم شوخت که رستی رهستان رفته تورستی در دل بیرویه جوید اندام اردل سوخته مال عشاق نواست ارغاهای مسگرم شده و آبست سامری ارباب سیکون تو بخار و دلم علل از رجمه هر خار جوید آیدته مکر و</p>	<p>احمد جو کلیم است که بطور جهان تورستی در حاکم راده یرستان رفته کافیه در حاکم جمع تستان رفته هر لوانی که سحر ملل تستان رفته مرع خوش نعمه که ماحیه وستان رفته یخ دار خویش شده در جنب تستان رفته راں سرایر و ده خود گردگستان رفته</p>
<p>احمد از رستی خود مال رید عیب کس چند رطلی رکب پیرستان رفته</p>	
<p>دلی کز درد عشقت درسدست چه داند تدرا بل درد دل درد میدان تو قدر عشقارے کس کو درد عشقت رگرید چه می رے رمر عشق و عاتق مقام وحدت ادیت معبود درجت عشق الکه مار گیرد نوسه بی تو اندر عشق هست</p>	<p>مرا و در دوایم سود دست همان داند که دایم در و دست رو را چه جای ن دیدست دریں ره درو عشقش دلیدست ایں گد رحه جای چون دیدست نقد و سروں آر مفقود ریدست که عقلت ارمیاں عیش مکندست مقام عشق و عاتق مس مکندست</p>

سراسر با که اندر را دو قویید	بنار آوار مردم او شکست
ز درد غم رہا سنے کے بخوید	اہر اس دل کو ز درد مستمند

خوا احمد ہر دم و صد رماز مالہ
دلی کز درد عشقت درو سندرست

جمال لایزال طلعت ماست	ردای گہر بانی صورت ماست
بہر جاپیت نقش دلربائی	جمال با کمال طلعت ماست
بہر ماغی تماشای عجیب است	کہ در ہر آن سر و قامت ماست
ہر ذرہ نمودار است ظاہر	ہر شکل ہویدا کسوت ماست
اگر چشم حد اپنے کتاسے	نہ بنے ماسے در رویت ماست
چرا عاشق نگر در روح قادی	کہ اندر روی حو بان عین ماست

ز راز احمدی کس را خبر نیست
کہ آن جان جہاں در خلوت ماست

از قنہ جمال تو ہر سو حکایت است	وز نکتہ زبان تو ہر جا روایت است
وصف زبان تنگ تو گفتن نمیتوان	لیکن بہر زبان و بابت حکایت است
جز چشم نور عشق من آید و بہت بالیقین	ہر چہ را کہ هست ہمہ حد و غایت است
گفتم کہ جان من فراق ت بجان سید	گفتا بعیت و اد جان خود ہدایت است
بختہ آں کند کہ شود بخت روز ہم	ما را بخت خویش بیش شایستگی است

اہمایت مال تو سہل تہاں تہست ہر اکہ در کلام حق ارجس آیت ست

احمد بر دوست جسد شکایت کمی مدام

کرد لہرے تو گریہ ہر اہل عماییت ست

دوستان دستے کہ کارم مشکل ست ہند ماں مہرے کہ یا بچم رگل ست

مے مدام ماچہ ماتا حال س ایچہ ار عشق تو مارا در دل ست

ہر رامے سردلم صد محبت ست ہر چہ درد دل حر تو کلی ماطل ست

ہر جی کر آسماں آید منہ رود گوئی آں مار تو سر جان دل ست

ہر چہ جریار ست اعیار ست آن گریمہ لوش ست ہر قاتل ست

مشقارے رمدے و دیوانگے مرورا ماشد کہ مرد ماقاقل ست

ہر کر دیوانہ سے جو اسد خلق بالیقین داسے کہ مرد ماقاقل ست

ہر کہ حر عشق ست مارا محبت ست درد محبت ار تو مارا حاصل ست

احمد ار دیوانگے مربراہ شد

ہر کہ دیوانہ ست ماقاقل ست

اسے حائفے کہ مظهر دات تو کائنات در جملہ صفات نمودار نمودات

مقصود حملہ عالم و اکم ہمیں توئی والدہ کہ غیر نیست دریں کل کائنات

در ہر چہ سگرے تو دریں عالم ما قانم مہدات تہست و لے ما ہر صفات

دریا و موج را تو کیے داں بہرعت احوال کے رسد تہر عبور ایں نکات

آیه شریفی بخواند بسین
مستغرق خودی بخدائی تو کی رسد

در خوشی و بدی بهین که توئی
تا فیض فضل او نشود در تو دل بسته

اسرار حق را تو بدان در همه جهان
احمد بهواست جمله چه مرده و چه حیات

حکایتها بے زلف او در آراست
بگفتم راز زلفش بار جویم
چو جنگم فاست از جنگش شد
ترا از آتش من نیست سوز
مرا خواه او که خواه او نواز
گدا یم گر همه عالم به بخشند

که تا در زیر هر مو بے چه راز است
بگفتا قصه زلفم در آراست
نمی دانم درین پرده چه سازست
و بے جانم همیشه در گذارست
که آن دلدار و دامن بے نیازست
ولیکن ممتهم در حصر حق آراست

ره عشق حقیقه احمد است این
بند دیگران راه مجاز است

فضای هر دو عالم سایه ماست
من آن خورشید تابانم که هر روز
سر پر لا مکان و دوز و سرش
فنا و فقر هم افلاس و تجرید

قبای کن فکان پیرایه ماست
جهان یکسر بنیر سایه ماست
درین ملکیت کبیه پایه ماست
براه نیستی سرمایه ماست

سرا به فقر احمد باخت خود را

یلا و حیرم پوشش زننده است

ای لا مکان و مکان ار که جویت در کل کائنات محیلے مدارات جوتس کہ در نقای مطلق و کہ در سائی محض اندر گمان محض تسلیم یقین شد است پیدامدات جوتس سہام مداحشیش	در ہر دو کون نیست نشان ار کہ جویت سرگستہ جو در دو جہاں ار کہ جویت در حیرت کہ من میاں ار کہ جویت چوں ہمہ عیاست عیاں ار کہ جویت پیدا جودات ادست ہاں ار کہ جویت
---	--

احمد جامی توئی منیں گرتو سگر سے
چوں دات تست شرح بیان ار کہ جویت

عاشقی وے لو اسے کارماست آہ رہا عشق آمد در رہت حاں ماہا ہاست چوں و حاں ہاست عاشقی در کوی حاماں متکلست کارما عشق ست دیگر کارماست دل رسجد تکسوں در کوی دوست	میواے نیست گرا ریا رماست حاں و دل ایشار کردں کارماست ہر جہر عشق ست جو دآں ہارماست حامد ہی در راہ اویدارماست ہر جہر در رومت آں انکارماست کفنہ و تمناہ من ہمارماست
---	---

بیست چوں احمد دریں دوراں کسی
او بہ مست ار عشق اں دلدارماست

رہے رہے کہ اورہ لے دست یہ لے حوا ہے تو اندر بیٹ مالا	ہاں مے میں کہ او اندر رہا است کہ بیروں ار حساب این دالست
---	---

گمانم کے مایہ سارہ یابد
تو میکوین تو نے در کل عالم

بروں از فہم و ہم دان گمانست
جو این حاصل شدت مقصود حاسست

اگر خواہے بروں از فہم
کہ حرم و ہم معجزان بیانست

گر جہا یقین نت ایس گمانست
ستو تو یقین کہ نیست جہ تو
چوں نیست بحر تو کس دریغ
چون مست و خود ما وجودت
مارا چو خود نیست پیدا

از نیست گمان ہم فہم چہ نیست
تفصیل بیان این و آن چہ نیست
اندر غلطی کہ ایس مکان چہ نیست
بہر دم غم و درد بیکران چہ نیست
ہر لحظہ وجود ما نشان چہ نیست

احمد جو بخوش گشت عاشق
معشوقہ و عشق در میان چہ نیست

ہر کہ درین عشق گرفتار نیست
ہر کہ شد در دو جہان کامیاب
سر کہ بعشق و بدر دے نشد
راز نہانی کہ درون دلست
اے دل اگر دم زانا الحق نہی
کہ تو شوے مست خرابات عشق

طالب با حق محرم اسرار نیست
دیدہ اولائق ویدار نیست
آئندہ جز صورت دیوار نیست
کاشف آن رمز بجز یار نیست
لائق جز نور سن و دار نیست
در روش راہ سزاوار نیست

<p>کمر و جد جملہ حجاب تو اند کر تو سوا ہے کہ خود در سے بردہ خود را تو خود بر سگس</p>	<p>لیک دریں را و جویدار نیست رو تو بدیں راہ کہ بسیار نیست را دولت جز در دولت نیست</p>
	<p>احمدی ار حشم بدر کس حجاب در دو جہاں ہیں کہ بحر با نیست</p>
<p>گو ہر عشقت رکاں دیگرست طائر قدے کہ در قالب رسید مرغ جیاں ار آشیاں پرواز کرد ہر کہ از تمیز عشقت شد تہید ہر کہ چوں منصور شد سر مست عشق تیر عشق او کہ بر عام رسید</p>	<p>تیر توقت ار کماں را دیگرست یک سگر را سبیاں دیگرست را کہ این مرغ ار مکاں دیگرست رہد گے او کماں دیگرست سر سردار شش معاں دیگرست ار کماں یہ بلواں دیگرست</p>
	<p>احمد ار عام شراست مست شد این شراستے از دکان دیگرست</p>
<p>سرل مستق ار مکاں دیگرست قفل کے دامد کہ این رمرار کجاست آن فقیر اسے کہ این حاسے روید دل جیمی سدے دریں فانی جہاں</p>	<p>مرومے یا لتاے دیگرست کاین جماعت را لتاے دیگرست ہر یکے صا حقراے دیگرست کاین جہاں را ہم حاسے دیگرست</p>

ور دل مسکین ہر چہ پاره	تا در اسکو نہائے دیگرست
بر سب بازار صرافان عشق	زیر ہر وارے حوائے دیگرست
کشتگان غنیمت تسلیم را	ہر زمان لرغیب جائے دیگرست
دل خور و زخمی ز ویدہ چون چکید	انچنین زخم از کما سے دیگرست
عشق را در مدرسه تعلیم نیست	کا پنجاں غلہ از سایے دیگرست

احمد اتا کم نکر دے ہوش او	
کاین جس از کار وائے دیگرست	

بر کرار و سے در کونامی ستا	طبع عاشقے از و تات ستا
بند گوئی کہ عشق نام نکوست	نام بیکوست عشق بدامے ستا
کام بر کام نہ تو درو عشق	کام اول کہ بہست ناوائے ستا
رہ تو بد نام باش در عشق	کاین سعادت ہر بد نامے ستا
رو کہ تو مرغ دام و دوا نہ	را کہ طبع تو تہ سے و نوائے ستا
مرغ او بوسید بواخیرست	باز او بایزید بسطاسے ستا
در خرابات عشق کے پرسند	کہ رعافیت خواجہ یاشا میست
بر سدران دودہ پدید آمد	کہ حجار لیست خواجہ یاشا میست

احمد است باش درو عشق	
تا بدانشد کا احمد جائے ستا	

<p>کہاں عاشق مسدور سیاہ ہزار عاشقان سرستیدہاں شمشاد عاشقان دست برد عالم اگر درد حالی روحاں گیر کہوئے عاشق کست گد کس</p>	<p>یہ حاسے حوا کے وکر وازست کہ کردار او عین یارست ہمیتہاں عاشق درد مارست ہماں داند کہ او دام مارست رماں حلق بر عاشق درد مارست کہ عشقش لوتہ مر مر گد مارست کہ کوئے عاشقان درد و مارست</p>
---	--

نقین احمد حاسے عینست
 کہ عاشق درد و عالم سرور است

<p>کمال حال لایرالی روح ماست میں درد حملہ اشیا دات اورا سین در صورت مادات حق ہوا بچشم حویش سگدات یا کس تو طاہر میں کہ تملہ خود مارا حایت و ہو معکم گوش جان کس بحر تو در جہاں حیرے و گردیت کہو دریاب گردا ماسے را سہ</p>	<p>کمال جس او در حملہ اشیا است کہ اندر حملہ استیبا او سے است موج و بحر میں کاں حملہ پاست حقیقت دات حق ایجا ہو داس کمال حق تعالیٰ جملہ ایجا است رمور بحر اقرب بر تو ایماست محیط حملہ دات حق تعالیٰ است بچشم حویش او در حملہ میا است</p>
--	---

تسنن و جمال تو بہار و صفا ایردست
 در کائنات مس غیش جلوه مس
 در ہر طرف جمال خداوند و جلالت
 واللہ کہ غیر نیست بعالم چہ بیکرست
 در صورتت نگہ رہے ذوات او
 ذاتِ خدا بین کہ بے شد آشکار
 نورِ ہدای بر رخِ آدم و آدمیت
 بر ذاتِ احمدی ہمہ اوصاف ایردست

اسے صورت تو بے اتمہ اکبرست
 ای تسنن تو بہار و صفا ایردست
 انہما کردہ حسن اجمال منورست
 در صورتت بہین کہ چہ بے تو شکرست
 ای ذات تو بے صورت صورت مسست
 اسماں تمثلی ز خداوند اکبرست
 نورش محیط ذرّہ ذرات مظہرست
 آری جمال حضرت حق را بہ و زورست

این رمز این نکات ز اسرار مرقدی
 احمدی علام بندہ اولاد مجددست

احمدی را جمال و دست یارست
 در تمام ابداست دست نرگس ما
 ہر کہ اگر نہ ز معنی دوست
 ہر کہ در ہر وجود از دواترے
 کہتے عقل کے تو اندرفت

اگر چہ از چشم دیگران پہاںست
 را کہ ردیش چو لالہ نعمانست
 نقش دیوار صورت یجاںست
 معنی خالص صورت انسانست
 اندران ورنہ کہ بے پایاست

سہراں رار کے شود مکشوف | رانکہ این شرح سطر الامکا است

احمدی سر دوست میگوید

رانکہ از ہر خیال در پی آں است

ایکے بر روی تو عالم متلاست
ری تو دریر دبا داکتم ہماست
چوں یکے ماتد عمار و موہما
صورت آدمی مار میں
ذات یا کس ہست در ہر ذرۃ
ہست پیمان ذات او در چشم ما
ذات تو در کوت اسماں حیات
حسن تو اندر ردای کبریاست
در میاں ماحدائی ارکماست
در لباس آدمی ذات خداست
راں ہر ذرۃ ہمیشہ این معنات
ذات او داکتم معنی خود ہماست

خودمانی سے کہد احمد مخلق

چوں یہ عید خود ماناں ذات ماست

امرو کہ این حالہ یار مانگ معاش است
الصاحب لا ہوت کہ دریرہ ہماں بود
گنجست تویرا کہ در وصف بیاد
در حارہ مسہ دل کہ در حارہ جو نبات
حاک دریاں حارہ ہمہ مشک عسیر است
انکہ کہ رو فقر دورا ہر وی بافت
در باب کہ این شور ہم از صاحب
امرو دریں دیر گر گرہ ہماست
آں حارہ و خجائہ میں حملہ ہماست
داکتم کہ ایں مانگ ہمہ حارہ جیات
شور و دیاں حارہ ہمہ جنگ ترات
سلطان ہماست حد او ہر ما

هر کس که در نیخانه ره جستجویی
والتقد که درین دم بحر و بحر است
این خواجیه حاده است که در راه
در صورت انسان تجلی حقیقی است

در عالم تو حید چون مرد استانت
اگر که پایا بسیمه افساست
ایر با حشمت بحر است که بحر کبریا
جرا و در کس نیست به اسرار است

احمد همه دست خاکیست حقیقت
میست بحر که به سینه تبار است

سر مست رسید جام در دست
دیوانه شدیم از جمالش
بر خاست قیامت در اندم
از تیغ کرشمه خون ماریت
آرام سفینه گزینان بر تبار
آفتیم یکبار کنار بوسه

در حلقه ما کنار سر مست
مثل از سر پا جوید بر حشمت
کو آمده در میان نشست
صبر از دل حشر زنت نسبت
از تیر شعله دل در گشت
گفتا در اگر از زوت هم هست

چون احمدی از شراب تو حید
سر مست رسید جام در دست

در بهر اران آنکه یک قناری است
سرمان گشته سخن باو پیش از خوش
از قند و بهشت اسیر و بحر اسرار

هر همه جای جهان بین شرابی است
اینهمه سیرا و نهان خبر جوای
ایستد یکبار که در زرات باو پیش

حکایت موجودات ذات پاک حق شایسته اگر کما ساد و معن تو حید ایچ میگویم هم در طریقه ویر کاسات اراصل معنی بگردد حیاتین عالم که بیانی رشتان رشتان اکه هستی را بهی بی ظهور و کمال	لیک در طریقه عالم حیرتانی نیست ای همه هر یک حرفی ارکمانی نیست ای همه عالم که بی حیرتانی نیست ای همه هر یک حرفی حیرتانی نیست ای همه صورت نمودی حیرتانی نیست
--	--

احمدی آمد حیات حیا احمادی
در گلدان کج ایتم حیرتانی نیست

آنکه میگردد هر جور بیای بیست آنکه او هر تراشامیک این حادو با سرگرد برکت و تے آید روی هر طریقه آنکه در هر صورتی آید بیانی رشتان و آنکه اندر اسم رسم آما روی رشتان حول میاید روی و مالآ آمد آن دلدار ما	آنکه در هر صورتی آید بیانی رشتان آنکه او هر تراشامیک این حادو با سرگرد برکت و تے آید روی هر طریقه آنکه در هر صورتی آید بیانی رشتان و آنکه اندر اسم رسم آما روی رشتان حول میاید روی و مالآ آمد آن دلدار ما
--	--

احمدی در هر لاسی بیای و ات خود
و آنکه در هر کسوتی بر هر ما بیست

ارویدن حال تو هر دم حیات ماست در کائنات حیرتانی است او دات	این حسن لعلی تو لعلی چه دلدار است در هر چه بگردد تو بجه دات که بیست
---	--

از وصف حسن نیست جدا اگر تو نگری داتِ خداست سرجه بظاہر نظر کے ذاتِ شکر پرده اسرار از دست آن تابهار تا کہ همان ست در تبر اسلام و کفر جملہ یکی شد براہِ حق ہر ذرہ کہ شکرے آن آفتابِ اس	این حمہ صفات بمعنی ہمہ خداست معنی چودات گشت ہر امر خداست نیکو بی فکر کہ دریں پرده تاجا است گر راست شکرے تو درین پرده رستا انرا کہ او براہ خدا و مدآشناست ہر قطرہ را کہ بیٹے چودریا با صفاست
--	--

ہر گشتہ کہ از برد دل احمدی بگفت یکیک ہمہ رر مر خداوند ذوالبقاست	
--	--

تا صورت نقش یار بااست ہر جا کہ مراد حال آید آری چو وصال یار باشد با این جو بود بنجا کویت چون پر تو عکس یار نماید کز عکس جمال خود نماید بایاد شش اگر سخن سزایم از خاکت اگر پیام گیرم	ہر جگہ مراد گرفتار است یک جا کہ بدل ہزار خراب است بی وصلت یار خانہ صحر است والت کہ مرا بہ از ثریا است این نماز خشک حریرو ویتا این واسطہ زراہ بر خاست در جملہ سخن ہمہ ہویدا نہ آدم و حد ہزار خواست
چون عشقی زبرد سرخ نماید	مسلوم شود کہ بے محابا است

<p>ایں دات تو دات حق تعالیٰ است لو اے ما دتائے بر تو ریاست کہ سرحد سائے بر تو ریاست کہ درات گوائے بر تو ریاست کہ سترے ایمائے بر تو ریاست اراں قرہائے بر تو ریاست کہ موج آستمائے بر تو ریاست</p>	<p>اے احمد اگر محدود ہے نقات کسریائی بر تو ریاست حال جو میں اطا ہر کن امور سلم بر عالم اعلیٰ سر آور ترا یکیم ہر صورت کہ عیم تو شہار فصائے کبر یائے تو نے مستغرق اندر بحر وحدت</p>
<p>یلاس و حرم را احمد گریڈے لاس با دتائے بر تو ریاست</p>	
<p>کہ بیرون از سعیدی و سیاہی کہ یوسف حاتن بدر قعر جاہی کہ اندر عشق غمروں بادشاہی مداحی حینتسار مہ ناماہی لے در عشق و امرو بواہی خدا لے در حقیقت آتساہی کمال حسن و حسن باریگاہی</p>	<p>یقین در صورتت سرائی بچشم دل اگر تو مارے مترس ارجان دل ز مار یکدم اگر بے بچشم دل تو آورا بستر عشق اگوس نیست آگاہ ہمہ او یاں یکے میں یکے میں حال لایزالے میں تو ایجا</p>
<p>دانش در ہمہ اشیا کماہی</p>	<p>کمال جس آو درت برستی ستا</p>

جمال احمد سے گریز سے	یقین ویدورتھ سرانست
آن دلبر پاکہ جاں بخت	والہ کہ جمال اویانست
ست و قلندر سے ورنہ سے	ایں خوب سے قدیم ہیثانست
افلاس و نیاز و فقر و حاجات	سرایہ گنج منسلانست
از چشمہ چشم ماست بار سے	ہر چشمہ کہ بر زمین رداںست
جان بر سر کوب و دوست و اذن	بہتر ز حیات جاوداںست
پندار کہ کار عاشق مست	بیرون ز مسایلین آںست
در یاب یقین کہ جملہ اسما	از آئینہ ذات اویانست
ہر قطرہ کہ نگر سے تو پیدا	در یابے محیط سیکرانست

از ذات احد جمال احمد
باجملہ صفات ترجمانست

در میخانہ کشادہ و برین است	فخیا بے شد و ناگاہ برین عاشق است
ساجہ لم نزلے واد مرا جام طہور	بکف آوردہ از انجام و نشاند
گفتے نوش مام از سر میخانہ ما	کہ ترا در سر این مادہ تمنائی است
باوہ نروست نہاد و مکر کیانی	باد باہر چہ مسر بود سراسر شکست
رخ ہستہ ہمہ بر کندم و بختی شدم	تلخ خود بیے نرود را ہمہ کردم سر
جرعہ زان کہ نوشیدم و از خوش شدم	رسم و عادت ہمہ مگذشت شدم با

احمد ار حور دل میں دی جاں شادیں	کہ یکساں وہاں الحق رول ری عالم است
خمار ماؤ ویشاق در سرمہ نیست	کہ بیش چشم و لہجہ صورت ساقست
مہم حرم مروشم تمام جان جہاں	صلای عالم و ہم کین تہ اپنے ساقست
تسراب تاپد و دیوانگے و قلاستے	ہیتہ دین نیست و رسوم مستناست
مرا سجت میگرد توہ عالم دیں	دلہ لگت کہ مگر نصحت عاقبت
جو کار میں کشادہ اصلاح رہی	مے معانہ موشم کہ رہی تریا قیست

مروش صوفیہ وقع نوش احمدی
کہ در و در و صوفی معانی اللہ

ایدل بدر صحت و لدا رمی ماید	ہر دم ار راہ دلے درکاری ماید
ار سرول بر دریاں گوشتی ماید	ار رہ دل بر در لدا رمی ماید
ما سعاں حام لہالب ہر دم ماید	اہا رول حلقہ رتا رمی ماید
ار سر سودا سوئے عشق ماید	یس یک سودا عشق دار لیلیا
ار سر مستے نقاد ریتے ماید	ور دم توحید حق مردار می ماید
ار سراب و ہو حکم ما دیا ماید	یس رہاں خاتمہ ختماری ماید
ار ربور کمن اقرسا مکتہ ماید	یس میاں نور کیا رمی ماید
دریہ و شمس ہم ہجران ہی ماید	را مید گل میاں حار می ماید
ار سماع بلبلان آتشدہ میا	دریہ لویش سر گلار می ماید

چون شده سرگشته اندر تیره و تار سالها
ایسج ندان نه تو تنای چارمی نایست

احمدی چون بر نیاید هیچگاه دار نه بد کفر
ایس میان فرقه کفار می نایست

سرتو حید خدا بر لوح جان بایست
رمز وحدت از سواد دیدگان بایست
حرف سرتش از سواد دیده بایست
میل و مرتضی با حق جان بایست
از کتاب کنت کز آنکس با بایست
شکل اسرار حق را تر همان بایست
گشت بایست کرد سیر و بهر حکم مدام
مشکلات رمز را هر دم بیان بایست
جمله در ذات بشیر اسرار حقست
از رموز محکم قرب ستادی بایست
چون ظهور حق نموده خلق آمد پیشک
چونکه ظاهر گشت اندر حق ذرا حیا
خط مستقیم بر رخ خوبان نمایان گشت
حلقه دل امشی ساحت را بر موز حق
و مستر تو مید را مرقوم بایست
قصه ذرات اندر جان عیان بایست
آنمه تعویذ جان عاشقان بایست
راز پنهانی درون دل نهان بایست
پس مسابی محمول بر زمان بایست

احمدی از شرح او آری همه معنی بیان
آن همه معنی از لوح کن فغان بایست

عاشقان را بارگاهت ناله آوازند
بر در تو طبل سجال الهی را نوازند

از علو مرتبت از حلقہ عالم مگر مد
از سستی شراب صرف وحدت بگشاید
رحمتہ للعالمین ست آنکہ اور اقدسیا
عزتیان بر آستانش خاک و سدا ز سرف
کر سے نہ آسمان داریر یا آر مد تا
ایجاد و انش دارد دست خفصا
بر کمر هست در حیرت کباب لفظ شوق و
دشمنانش از خفصت مرده و مرده مار
اگر تر از تن از دل چه دیا تشانش نکشد
از عصای لاسکافی پیرمان شکی کند

خیمہ میرا بالای این گنبد بیارسد
یست پناہی بسرق طارم حصار رسد
سرور اقبال الیک دادی به رسد
تا سیاه سر خاک یا پیش لب سہ پا در رسد
نوسہ سر خاک یاہ حواہ لظما رسد
اولیا در مار گاہش سر بریر رسد
سرور اکرام او از غل دم مالا رسد
دوستانش چہلہ در جہت الما و ارسد
آتش اندر صحنہ نہ طارم اعلیٰ رسد
از رحم وحدت ہستہ حمزہ پاوار رسد

شور در ملکوت فنا کرتے مستان او

بجوا احمدی الہامی از وحل شیدا رسد

عاشقان گر طرے روح دیا سید
اہر اں آئینہ مقصود و جمالی مگر مد
میت ہر مظهر و اقدس ہمہ ملک و ہما
یا یقین حملہ جہاں آئینہ فرد و حدت
گرہ سید جمالش سطر محو شد مد

روی مقصود و راں آئینہ سید سید
ہر چہ خواہد در اں حملہ ہویدہ سید
عارفان حملہ جہاں روح ریا سید
کہ کہ اں اور حقیقت ہمہ اشیا سید
الہام جہاں اندامی دل شیا سید

گرد آید نظر باطن ستان حمله جان
 جان حاس را یو در آینه دل و زنگنه
 سارفاں نقد و ہم امروز بخشی نگرند
 گرد آید که این حمله همان منظر است
 گرد می یکس فصل و عنایت بسد
 عاشقانش و طس گر همه دریانوتند
 در دلو شاں که همه در دلو بلیوتند
 سائر عشق لعل لب دلدار خورند
 عارفان حرص بهوار که ز پایی کشند
 گرد می لغو ز تند از سر اندوده فرق
 آه سرد از دل پر درو بر آرد وی
 چشم حق ہیں چو کشایند می از سر شوق
 قد میان چونکه مقامات همه در نگرند
 از کرامات کمالش چو بینند همه
 از کرامات بزرگے همه را رشک آید
 خاص حق احمد موسی از سر صدق و
 قلب حق غربت جهان جمع ابدان

عاشقاسد که مقت و دیوان در آید
 جمله استیا سطرین سسے استینه
 گر چه این جمله جهان و عده فمرد آید
 سرفتاسد پایش همه تایا بینند
 طالبان بهتر از اناس مسیحا بینند
 اندرون ذاتش غمهاش شرر پائید
 هرمان عیش و بلا را همه ز انجا بینند
 مستی و شیفگی های ز صہبایا بینند
 زیر پا دروہ افلاک معلی بینند
 همه عالم ز بستان دم گریا بینند
 در تموز از سر سر دے دم سرا بینند
 تاب خورشید بهر ذره بویا بینند
 زیت شیخ مرا از همه بالا بینند
 در کرامات و کمال از همه بالا بینند
 یو باد و مقصد خود را همه پیدا بینند
 بر درش اہل صفا سکین و ماوا بینند
 از درش جمله اوتاد تو لا بینند

<p> ایل اعلو ک ارورتنه مالا سید درر ایات فلک نور مصلاً سید سر سینه روتنه دیدۀ دنیا سید درۀ خاک درتش را که سید سید مروغان ارست معری سید سخی نیست یکا یک ید پیا سید یایۀ قدر تو ریایه میا سید سر درتش حمله جهان مهر طحا سید مستغان خاک درت مرهم رسوا سید تاراں سایه قرار دل جو در سید لطرش کس که دلش صحرة صفا سید هر طرف برگ تر و شلاح مطرا سید میرد لعره کل اهل سخن تا سید اهل عصات سر اسر همه فردا سید تا سرم در قدم حواحه اطحا سید </p>	<p> سر سر خاک درتش میر طانک ملشد عرتیاں چوں کلمات لطرے ملشد ساکساں در در دوس رحاک راو حاب و دل را اندای در دلد کسید مدلاں ار لطر یک تو دل دریاد موسیٰ عهد توئی ار کف تہ دست همه ار کالات و شرف ایچہ ترا داد خدا یافتار فصل خدا سیر جاگیر حطاب سر در اں سر سر خاک تو ییاد آورد اگر کم سایه خود در سر شاں باز کند گرید او تیرۀ دل سحت جو آہں آمد کرمی کس کہ رمض تو شود تارہ خمال در گلستان تو یوں بلبل سرست لعل ایچہ امر و مرار مدوشن حاصل شد سر جو در اسر خاک درت میسایم </p>
--	--

احمد از طرح تو شب طوطی گویای سخن
 لطف کس تا که سخماش شکر جا سید

یارب این قوم کیانند که بس بچزند
 مرده انکار که زنده بقیامت نشوند
 بیکه حرمه سوار را آیند دلیر
 جز خوابات دگر راه ندانند که گشت
 باد و نوتان خیم لمیزی مست مدام
 همه شیران سر برشته عشق اندام
 نه چو این سنگدلان مرده تان خشکند
 اهل فقر اند که از فقر بهی فخر کنند
 نیست جز چرم و یلاس می پوشش شان
 کارشان نیست بجز زندی و شاید باز

رهن تنقذگان شمس اهل نظرند
 آنکه از سیر دل زنده دلالان بچزند
 بیکه آه هم از کوئ مکان درگذرند
 مست و آشفته دران او همه پاؤنند
 جان فروستان سر خاک در سیمبرند
 به جوشته زده چند که چون گاو خرنند
 همچو دلاب سرشته نم دیده ترند
 نه غم مال نه اندر طمع سیم ورنند
 طایران چس فقر بدین بال و پرنند
 آنکه شان کار دگر می بکنند آن گزند

احمد از خلق چه پوشی هم بدین شیوه خود
 که ز کار تو یکایک همه آگاه ترند

چشم خدا بدین است آنکه بیکه را زدند
 راه حقیقی گداست رسم مجازی گرفت
 هر که درین راه حق راه تناسی نکرد
 آینه روشن است هر طرف از بگریست
 کور چه داد که صیبت آینه روزگار

کردنمان راستی راه کشته را گزید
 نمره این عقل و دین معنی دل اندید
 گشت گرفتار نفس رنج فرادان کشید
 وای بران کس که او کو خدا آفرید
 نکته توحید تاب گز نتواند شنید

احمد اراں سترقی بیتیں تو ہر مار گھٹ
جستہ مدائیں مدائست گم کی را دورید

امد رارل اسیت میں اتم لوستہ اند
ہر آیت مراقق کہ سرل بھی شود
سرخاں میں کہ مار مراقق ہمداد
ہر دیا کہ اریس میں حج دوست
در سیدہ ام کہ تم محبت مکتہ اند
گوئی کہ بر صبیحہ حامم شستہ اند
مالا سے مور کو و ملا مار ہستہ اند
گوئی کہ تار ماش را دہ شستہ اند

درد و مراقق عرت و اندوہ ریح مستق
ایں حمایہ در طبیعت احمد شستہ اند

آں دلری کہ ہر گرا روی سلام لید
در آرزو مردم حاصل شد مرادم
سیار و عدہ کرد رسم نکامت آخر
در شہر حور ویاں ہر گرو فایا شد
بر ہر کہ دل رستم ہر گرو فایا شد
گفتم کہ رسم حواں ماشد گئی وفا
رہد و ریح و رمدی کفرست ہر دیکھا
دل در ہوا و حواں ظاہر ہر دیکھا
رمدی و عتقاری حتمست تو احمد
میں منتظر آسم کی را دلویش آید
آں یار میوفا را مردم جہ آرماید
ریں عتوہ درونے کارم نیکتا
امد رییں شورہ ہر تمم کے سراید
دل در وفا سے حواں ستر گئی شیا
اروات حور ویاں ہر گرو فایا شد
ایں رنگ کفر ار تو عشقش میرد آید
ایں رہد و یارسانی نہ گرا کارماید
ارما در راہ کس ان ہیں سراید

ہر کہ ز خسارت تو بنید بنگستان نرود	ہر کہ در دژ تو کشد از یے دریاں نرود
ہر کہ در خانہ دمی با تو بجلوت نشست	تہا تہا سے محل و لالہ و ریحان نرود
خشم اگر لعل و ان بخش ترا گزاید	بار دیگر سحر حیمہ حیواں نرود
عشق تو روز ازل بر دل و انہما	نقش و تا با بدار دل ویراں نرود
مرد ماید کہ ز تمسیر مگر داند روئے	ورنہ آن بہ کہ ہم از خانہ میدان نرود
ہو سم بود کہ در کیش غمت کستہ شوم	ایکایں لالشہ ضعیف ست بیدان نرود

احمد جام ز اوصاف تو گوید سخن
عاشق است کہ اواز پے جانان نرود

چشم عالم بچو تو دیگر عید	ہر دم اندہ نوئے دگر آئے پدید
گاہ تر شکل دگر پیدا شدے	کہ شوئے بر ساز دیگر ناپدید
کہ شوئے بردار شکل حسین	کہ شوئے ظاہر شکل با زید
ہست در ہر درۂ مہر عین	چشم خفاقت ست ز تیغے پدید
اگر یکے بیے یکے ہیں جملہ را	ہر کہ یک بین شد ہر بمعنی رسید

چند سبزی خویش را ظاہر کنے
باز باں احمد این گشت و شنید

دیر ست از ان پاریامی نمیرسد	دیر تر از آن نگار سلا سے نمیرسد
جام بلب سید و بکامی نمیرسم	درد اکہ درد مند بکامی نمیرسد

ما از کما دولت فصل تو از کما	زیرا که دست قشده کامی میرسد
حوال سال رجوع الیواں بچگان است	این دولت نعیم کامی میرسد
ند مائے که ارگل گلزار وصل او	نوسه رصمد مسمای میرسد
بر صمد بخون لم شسته خون شفق	آگاسه از نگار بتاسه میرسد

احمد اسیر سلسله رفا دوست نس
کیس دولت عظیم لعاسه میرسد

وله

مرا حضور تو بایده مال و گنج جیه کار	مرا کسار تو بایده طریح سود کد
مرا حال تو بایده ماه حوجیه نظر	مرا کلام تو بایده حیریه سود کد
مرا القای تو بایده سوسان جیه کد	جو تیر عمر زنی بس سیریه سود کد
اگر بمهر عریه غیر تو جیه صواب	رفیقم از تو مائے سفر جیه سود کد

چو احمد از برج حبس تو هرقه سرد
از وی حبس تو بیان لصر جیه سود کد

گر لقا بچیره ربای خود را بکند	شورتی اندر بهادیر و سرما افکند
سرکه از شوق کمالش سادگی مار	بجو موسی بخودش بر طور بیافکند
کردم حسرتی کجاں بدلان تانی	بر طور زلفش نور ثعلب افکند
را بهان رسد اسودار بر تو اوار تو	عاقبت از اسیر بد بوقش شیدا افکند

تابانوارش نیار و تاب هر خسته و کوفته	هر طرقت بینی جمالش خرمویی افکند
چون عسایت و سنگیدگی دل باریت بود	سایه میری و خورشید حق تعالی افکند
تیغ و دینم شد یار و خلق با حمد چرم پوش	آنکه جا هست بر سر گردون مصلحت افکند
مقتدای خلق عالم بهای طالبان	آنکه گردون سر نیز بپشت دروا افکند
آنکه ارانفاس پستش نده کرد و درود	در میان خلق سالم بریم ایما افکند
یاره از جبهه پاکش بر دای عرشیان	خاک و رگهاست بسیر چرخ خضر افکند
طالبان و خاک ریش کل بصیرت رهگی	و اصل از نو بر جمالش حشمت بالا افکند
نگذرد فرق سرافرازان سراسر گریه	شهر مرغ جلالش سایه بر ما افکند
خاک بایستش را تبرک سر می دیده کند	تا نگذرد بر حدسه در چشم اعما افکند
بر سر راهش بمید بخار و در کشته است	تا نظر بر بنده خود خواهد آسا افکند
تا مگر دست کرم بکشای احسانی کنی	تا باقیات قرب تو خود را چو غنقا افکند

بر امیدت چشم داردا حمد دیوانه بنین
شاید احسانش فلکنا و جمله اعفا افکند

آنکس که سر پرده بصحرا به عدم زد	در ملک بقا از سر تجرید قدم زد
هر حرف که بر تخته هسته رفته داشت	بر داشت بکلی بسر حرف قلم زد
از رخس فنا گرد ز کونین بر آورد	از خون جگر آنکه در آن ناحیه دم زد
بسم غ و دلش قرب بقای زلی فیت	کو بر سر کونین ز تجرید قدم زد

آنکس کہ لاش مجرم اسرار خداست
 ہر درہ کہ تانا است یہ حورشید معسا
 برتن نہ ستر ہم بیگشت و لیکس
 ردار سر آید جو حسین ہر کہ ویران
 ہر دل کہ نلند سوختہ آتش حشقت
 در ملک ما آنکہ شد حسر و عالم
 از کستہ توجید خدا و مدح داد
 اندر دل مشتاق سے تعالیٰ اور حوت
 ست مملکت فقر کے را کہ مسلم
 ارمایہ تحریک کے لقد تقایامت
 ہر سہ کہ شد سہ و التاہ سحور
 عشی سخن کاں حرد و حواہ لطای
 ہر در کہ اراں و جگر مار و روشن شد
 سلطان محمدان و سحگوئی سحور
 افراسختہ رایات سخن بر سر عالم
 سردار ستار کسگرہ عرش مقرب
 حاشش بحریم حرم کفہ توحید

راج دل اور حاسہ توحید رحم رو
 مر طلعت او شمشادہ اور نور قدم رو
 سر لیت تجیر سے دست کرم رو
 در عالم وحدت اما الحق ہمہ دم رو
 در حرم او دست قضا آلتی تم رو
 سر در وہ افلاک ر توحیا جیم رو
 ہر صرب کہ سرتار یہ رحمہ کم رو
 رسیدہ عشاق سے درد و الم رو
 در ہر سے طبعہ سر ارباب نعم رو
 کر گنج دو عالم جو یستیر ہمہ کم رو
 اندر قدش لوسہ سے حسر و حرم رو
 کو حیمہ گفتارہ ستاں ارم رو
 صناع ملک ساحتہ ارگوش لسم رو
 کو سکہ خود را ہمہ بر ملک عجم رو
 اعلام حرد بر سرہ حسیح کرم رو
 آن طبل عرشیں کہ ویریں وہ لعم رو
 لیکت ماں عاملہ در بیت حرم رو

چون نخمه او و مترازا سزائی ست	هر دم گره قتل بریں خلد اتم زد
شاهی که عالم بر سر نهیخج برافراشته	دست کمرش طعه برابر با تم زد
آنکس که نزد دست بدایان کلاش	دعایاب قلعها همه آهنگت دم زد

احمد لطیفیاست همه سزائی سخن یافت	
صد طعه بر اصحاب همه سم و دم زد	

باز هر حال تو آغار ست	مارے دریرود و مساز ست
ماز عاشق ماوه وحدت چتید	باز سرست ز سر آغار شد
باز دلسر شکل دیگر شد پدید	باز دنگب مطربان در ساز ست
باز صوفی را صفائی رونمود	باز آن محبوبه اندر مار شد
باز مرغ دل نشمین یاد کرد	باز جانم باز در پر دار ست
باز بلبل در هوای گل پرید	باز گل بایبلدان انباز ست
باز در گوشت صلاهی عشق داد	باز طعم بابتان همراز شد
باز عشقم راه در صحرانها	باز مرغ عشق در پرواز شد
باز مرغکانش سراسر تیر شد	باز تیغ عشق سر انداز شد
باز معشوق از کمر تیر دل بود	باز عاشق در طلب جاندار شد
باز مارا احتجاسی رونمود	باز آن درهای وحدت ساز شد
باز دل در پای جابان سر نهاد	باز حسان در مزا غماز ست

مار آتش در نهاد ما گرفت	مار احمد در جهان مختار شد
مار عشق دلبران آمار شد	مار آن مهرج ابرو رمار شد
مار کلهای جیس از سر شکست	مار عاشق را حصول آمار شد
مازحم عشق امار خوش گشت	مار او با قبیح تمار شد
مار عاشق سر بر سوا لی کشید	مار حشمت دلبران عمار شد
مار آن ریا بسریح را نمود	مار عاشق بر حشمت چاه مار شد
مار عاشق گشت بهیوش از سماع	مار سردار حوی سرا فرار شد
مار بر پیرا پدای بر مادت	مار رسم پیودی مختار شد
مار دلیریده ابرج برگرفت	مار عاشق را حصول امار شد
مار گرداید کسوت یار ما	مار با شکل دیگر ابرار شد
ماز رس وحدت آمد آشکار	مار در جلوت مت طار شد

مار مرغ حال احمد شد دلیر

اگر چه او در جانے پروار است

مار دلم عاشق حانه شد	مار دل شعله و دیوانه شد
مار ندانم که چه موده حشید	مار چنین هست میخانه شد
مار تنه دید که مدهوش شد	مار بی موده و پیانه شد
مار عشق مردل اوقاد	مار به ماسق مستانه شد

باز شعور سے زانا الحقی یافت

مار سیر دار چو مردانه سست

باز ز تو حید سلم بر کشید

مرتہ عشق چو تبا بانه سست

ماز قدا احمدی در جام عشق

مرغ دلش در طلب دانه شد

رو دیوانگان عاقل چه داند

مصنای صوفیان عاقل چه داند

ہمہ حق راعی شناسد

حقائق ناحق و باطل چه داند

من از دل سیر دل بیگویم اما

رموز سیر دل بیدل چه داند

بیاد حلقہ دیوانگان باش

کہ عاقل نکتہ مشکل چه داند

تو از خود دور شو تا وصل آئے

کہ خود بین حالت وصل چہ داند

توئی کامل و لے دریا خوب را

کہ ناقص سیرت کامل چه داند

قتل عشق شوايد دست پر

کہ سیر لذت قاتل چه داند

و لے باید ز در عشق برنجور

کہ ہر بیدل دواي دل چه داند

رموز عشق احمد کرد تشریح

نکات عشق را جاہل چه داند

وقت آن شد کہ ناز خواہی کرد

پردہ از رو سے باز خواہی کرد

زلت را تاب میدہے ہر دم

قصہ ماور از خواہی کرد

سے کشائے نقاب از حاضرین

کتف پوشیدہ و از خواہی کرد

<p>اسے سامرہ پیش ابرو خود</p>	<p>ریں سپار خواہی کرد</p>
<p>احمد ارمیر دوست حسن نظر</p>	<p>نسیب و فخر خواہی کرد</p>
<p>یوں بود تو نے وجود گردد یوں حالی کل شود وجود گر حالی محض گردد و این بود گردیدہ نہ معیت گرد آمد سرمایہ مستحق چونکہ مہی</p>	<p>اگر جو رہ، مسل بود گردد بود تو اگر بود گرد آدم ہمہ تار و بود گرد شیطان تو ماسخود گرد سودای تو حمله سود گرد</p>
<p>احمد جو ماسا حاصل آید</p>	<p>سرمایہ تو حمله گرد</p>
<p>سیر مادر کو سے آن دلدار سے بود جیدیں دریاں اہل دنیا مار شورش در سہادت او فنا حوں شد اسے ہو معکم رہا حید عقل را وز ہر را گوشہ سہاد شورش ابر استیع و سلام و فنا حکم اہل دیں گیت شد اس جید بود</p>	<p>ار حید او مصطفیٰ سیر است مار اکیوں مرد در حمار است خرقہ را ابداحت در دی حوار ردانا الحق و مدم مرد است مس ماتق وار در مار است مقتدای یاک ار کفار است کایں جیں ہیری پی مار است</p>

این جیسا کاریکہ مارا آقا و
گریہ و حط و سدا و اندیش
جم آمد خلق را از کار او
هر زمان اندر هجوم خلق او
از رموز عشق رمز پاریاست
از کمال خود همه کس را بگفت
گر کد بستی شاہرود است
اہل دین گفتند این کتبتیست
سیر مار رمز عشقش باریافت

میتوای ما کنون عمارت شد
و غط و بید خلق ردتس حواری
چوں هجوم اہل دین سار شد
گاہ مست و گاہ او ہشیار شد
وز نہال عشق بر خور دایت
بگذرید از ماکہ وقت کاشت
بیدل و بجان چو از اظہار شد
کشتن او بوریای مار شد
در حقیقت کس بدیع و آری

جاں ستاقان مار پایی او

جان احمد این زماں اپیار شد

ہر کہ نظر بر رخ جوان کند
چوں رخ خود را رصف امگد
چو کہ بہ بیند رخ جانان خویش
گر نظر بر رخ حاماں برد
آئینہ کے چو مصفا شود
ہر کہ دے عشق بہ سردی رہد

صورت شان آئینہ حال کند
دات خود آئینہ سبحان کند
آئینہ دل رخ جانان کند
گنہ ادب نیست کہ نہان کند
اے بر ہر سوی تو جہان کند
خانہ دل را چہ ویراں کند

گر رہے عشق کے لئے مسور	رومی دل جویش سلطان کند
گرچہ دریں راہ جو موری لود	حرب خود بایجو سیماں کند

ہر کہ جو احمد رول حیاں نحو است
دورہ این دورہ دریاں کند

مہری مامد گاہ مت رعنا مانہ کرد	مارا گاہ حیات اگر با شامہ کرد
دردی مار سحت کہ آرا صما مکرو	درومی مامداد کہ آں را و وادہ کرد
ہمای رورنی کہ درو میت لود	نمای تہر کہ مراد را صعاہ کرد
ہمای قطرہ کہ نہ سد بحر یکراں	ہمای درہ کہ مراد را جدا مکرو
آس حیات و حلاہ یکے ان نفیس	ار اتحاد ہجج کسے شاں جدا مکرو
کرد سے مامتم کہ حمای کند نگار	ار خود پر کچا ست کہ وجود واکرو

احمد پر تو کوش گشت عیسیٰ ۱۱
آں خاک کیت کز کرم او کیبا مکرو

ہر فقیہی مرد میدان کشتو	موجہ مسکین سیماں کشتو
ہر فقیرے را کہ نے می صیر	ور نہ ہر مردہ سلطان کے ستو
گر ہی خواہی سراہے رسی	کشف عشق آخر سراہاں کے ستو
مانہ گردی ار ہمہ مسید ارتہ	دور بہت ایں راہ آساں کشتو
مانوالی و روحوت محی ستو	ور نہ ایں راہ مر تو یکساں کشتو

نظرہ سان در بحر عمان غوطہ رں	وزنہ قطرہ بحر عمان کے شود
استنہا کروں بحسب لامکاں	سبے رموز عشق بسمان کے شود
ہر کہ در قوجہ کمرے در نیامت	ہرگز او در خود مسلمان کے شود
تا کہ کرد عرق بحر لامکاں	کاشفتہ امرا ایماں کے شود
در ہمہ موجود ذاتا اوستاں	مے مدانم کشف عرفان کے شود

گر نہ احمد در شہر در بحر عشق
پر تو نور تو تابان کے شود

گر نسیم جاں فزا بویا شود	ہر کجا ز اہد بویا شود
گردمی از بوی حلقش در	چشم اعماور زباں بنیا شود
گر نسیم زلف مشکینش زو	میدلان را بادی پیدا شود
اگر افشا مذرخاں سے لقا	جلا اسے اربا دروا شود
گر بید بقل کل از رفر عشق	در زمانہ بخیر ہی مشیہا شود
از مہ غم معنی باید مدام	ہر کہ او در سیراں سورا شود

ہر کہ در اندچو احمد از حبیب
از فراقتش انجیر گویا شود

ولی کہ عشق او دیوانہ کرد	چو من در عاشقی افسارہ گرد
کسی کہ عشق جانان راہ پایہ	بدرہ خوش او در مانہ گرد

دربین ره عاشق مانسا را مایه	که گر شمع جویں بر دانه گردد
راح او ما رو مان و دل را	کسی که جویتس بیگانه گردد
را عشق ماند ستیر مرد به	که گر دستش او مردانه گردد
کسی مار ددیرین ره مستماری	که او را حاماں و برانه گردد

مشهد عاشق پوشد سمت احمد

که ار جویتس حماں مستانه گردد

حالم رسوز عشق سودا و را و قناد	مهر گشته و تسکته نعو عا و را و قناد
از سکه در در و کشیدم بر جودی	یا نیم رخا رعب و سرا و را و قناد
اندک سود در دلاشتد اسیر غم	تا راح شد رجویش بیغما و را و قناد
رحمت دلم لخته در بای عم بها و	کشتی غم نور طه در یاد و را و قناد
شغل حرور و فاعده کار جو دگدشت	عقل ضعیف را می جو اعما و را و قناد
خوسوقت نکستی که با صغای این حد	سهر و بکوه دشت لعل و را و قناد
دژنگسای و هر سیس ترک مار کرد	یکسا تله نمود سجا و را و قناد
پیر استد عقله گوین محومت	راه عدم گرفت لند و را و قناد
ترک خودی گرفت در آمده خودی	سور ضعیف در رنگ و یاد و قناد
خولال نمود جش دلش در عصا عشق	بجوش تنهقی که در دوا و را و قناد
یون رستی نمود و را و سیاب قس	مردانه در صبا بیتها و را و قناد

<p> یک بخت سرس که سر پا در افتاد بیوش شد زبانی جویش را در افتاد اما چو دید راه هانجا در افتاد در راه عشق او بتقاضا در افتاد راز و شش بدرودا علی در افتاد اسما بعین ذات مسمی در افتاد و امکه دران نظریه تنها در افتاد اندر طلب چو میل زلیخا در افتاد که در حقیقت گاه ببالا در افتاد </p>	<p> زوایت که شعله او در جمال گزشت مثل حیات زانی در آمد برای گشت برهم دریده پرده افلاک سرسبز مردین حق چو سپهر گشت مثل اسرار پنهانیت او گشت آشکار در برتر تجلی مدین نظر رسید چنداں مورد و که سرگشته بازماند آنسب چو جمال رخ یوشی برید نه بصر و نه سکون نه آرام فی تو </p>
---	---

یارب درین طلب که تنهای احمد است

منقصد دل بجانش چه زیبا در افتاد

<p> اگر پرده ز روی پاکشانید و اندر سجده رسد ایشان و یکس جمال حق بینید چون بر تو نور حق بخواب بر روی تباست جلوه دوست ما راست جمال درست قبله </p>	<p> و اندر که جمال حق نمایند این طایفه گرز خود برانند گرز رنگ ز آئینه زدانند شک نیست بنمزه دل ربانند زان اهل نظر همه ستانند جمال اگر چه ترا از خانند </p>
--	--

مستور به مدح و در میانه	برو از حیران اش را بامید
در صورت خود جدا میاید	آماں که به معنی گرایید

ای طالع سائن دات حد و در تها	خود راست میاید تمام جمله جدا میاید
رجویش بخویدیم اوصاف حدی	در راه طلب طلب مطلق میاید
والله که در گزینست به بهید سحاط	ار راه یقین حاس تو حید گزینست
کس میت کردات جدا به نقاشی	کامی روزه طلب است تمام جمله جدا میاید
گرسنت یقین راه تمامه در یجا	رجویش به بهید تمام جمله جدا میاید
مستور طلب جمله تمامه میاید	ار کعبه مطلق تمامه جدا میاید

الوار حقیقی جدا است و یجا	
دات احدی صورت احمد میاید	

دلبرستانه را حتم بروی که بود	ماده ر دست که خور دست سگ که بود
راه همه عاشقان آه مدام که بود	دوست عشاق مار لعه بود که بود
عمی حدال اوحده بروی که بود	برگس تمامه اودیده بروی که بود
زلف بر لیتاں ادر پهل حان که شد	سلسله عاشقان حلقه اموی که بود
حام ر دست که خور حمامه که شد	ماده مستی نزا تار به بهوی که بود
طاعت تاماں ادا آه بروی که شد	حلقه گیسوی اوطیق کلوی که بود
احمد دیوانه را هیچ مدام که گشت	گشت دیوانگان تیره جوی که بود

<p>مستمال است اعلا م کردم ہشتیاران ازان میجام کردند بستر را در میان بدنام کردند عیان خود گشت انسان تمام کردند بجای ہم بخاص و عام کردند کنون میدانہ اش درد ام کردند بنور ایزد سے آرام کردند بسجدہ مرورا الزام کردند</p>	<p>مے توصیف چون در جام کردند درون جام چون سانی بدیدند بہر کار بست فاعل بالحققت ہے خواست آنکہ خود را طاهر کرد جو در کثرت نموده وحدت خود اگرچہ مرغ دل پرواز میکرد بروی خوب رویان جملہ عشاق ملک بر روسے آدم دید معنی</p>
---	--

جو کافر گشت از دنیا می باطل
 نصیب احمدی اسلام کردند

<p>ہر کہ او صورت شہارادید ظاہر اندر لباس انسانی حلقہ جان یافت جان و خود اہم ہر کہ آگہ ز رمز معنی شد عشق معشوق عاشقی آید ہر کہ دریافت بہترین توحید</p>	<p>ہر کہ آید ہر کہ آید ہر کہ آید ہر کہ آید ہر کہ آید ہر کہ آید</p>
--	---

احمدی را کہی کہ ظاہر یافت
 بالیقین روسے مستطافے را دید

چه سرهای حقیقی رنجیب پیدا شد چه کسهای بران آنگاشد یکبار چه نکته گشت ریر کار حطر عشق بیره سیال قطره سحر اسما ددالی دال همیست در همه عالم دات حلق عیا هر آن وجود که عیسی وجود دست تمام هر آنکه لوبهان اندرین ستر است کن طهور حسن حدائی موده شده نستر	که در تسامع آن ازل عشق شیدا شد که اسیم در عشق عیب بود پیدا شد چه دود که در جسمه خا بود پیدا شد رحم قطره باید و مادر دانا شد که سر دات الهی مطلق گویا شد که کمال مظهر داتش وجود است هر سر که در عشق معیت را یما شد جمال دات الهی ظهور اسما شد
---	---

تو احمدی احمدی دال دوم مرل کایجا
لسو و عشق بیاید اسیر سودا شد

خاشاک در عشق حساب آید همدم و معشوق گشته از نوا گاه عرقه گشته اندر محسوس عشق چون حلیل الی در نار عشق آر صغای جان بجان آگه شد جان دل را چون خدا کرد نشان چون جمال احمدی شد آشکار	در هوای جان جان مار آمد مادر معشوق و مسار آمد کجا مطلوب در ساز آمد چون سمه در مار بر دار آمد در قصای عشق جان مار آمد در روضه عشق مستار آمد عاشق فان و عشق حاسار آمد
--	---

یار ما دوری ده باری می کند سے نماید مسرہای مختلف گرچه بختیکست جان عاشقان می نه بخت عشق او دوری دوری کند ترک خیمش از برای جان ما مردم حسیم ز خونم هر دمی	عاشقے را کار ساز می کند سے ندانم تا چه بازی می کند دور دوری عشق باری می کند زان بهر سو سر فرازی می کند هر زمانے ترک سازی می کند حال و قرامت نمازی می کند
--	---

احمد می را چون تنای مطلقست
زان عالم لے نیازی می کند

دردا که درو عشق بدریاں نمیرسد وردی فراق یار که در مان پذیرد دور و فراق در بنج و غیر بی کسی ما قصه فراق نویسم سر بر احوال درو مند بدو لبر که می برد هر چند زار و خوار بکوشش قناده ایم مرغ و لطم اسیر که اندر نفس بان مردم درین پیوس که وفائی کند نگار احمد بدو یار شده بهلای غم	این قصه دوا از بیایان نمی رسد کاین درد و لاد و است دریاں نمیرسد آونج که هر چهار بدریاں نمیرسد لیکن چه سود چون بر حال نمی رسد بای تلخ به پیش حضرت سلطان حالی به پیش حضرت سلطان نمیرسد عمرے گذشته باز به لیسان نمیرسد عهد و قای یار به پیمان نمیرسد دردا که درو عشق بدریاں نمی رسد
--	--

زحاک یا سے تو کھل سیر ماد	جہالت منظر اہل لغو سیر ماد
جو ر لعت داٹھا پیر و سر ماد	ہر آکس کس کہ میا و بر و ر لعت
مگر دِ غار ص تو سسرہ تر باد	ا الیاد و حیتسم ہر رمائی
زگار را ہر ماسے مے سیر ماد	سریر یامی تو سسرہ ہامی عشاق
دل عشاق ہر مے حیر ماد	رحام عشق کہ محمود و مست

سجاد آرام حدیث لعل شیرست

دہانم راں خلاوت پرستکرماد

لحظہ اتکے اداں مرایا د آر مد	دوساں یکے سی حال مراد د آر مد
گرے رگس ستاں مراد د آر مد	رسماد کہ حوں حدہ رد گل جس
نورتن شمع تندتاں مرایا د آر مد	پرستاد کہ حوں مرم طرک سار کسد
ساعتی حال پریشیاں مرایا د آر مد	در محکم کہ تمام جمع استیمد بہ عیتس
جہنس سہ و حراماں مرایا د آر مد	یون خرامد ما طراف جس بہر نشاط
یکر ماں غمہ خداں مرایا د آر مد	یون کست ماد حرسوس سوڈ و رقیس
لغہ رسمیل بچاں مرایا د آر مد	چوں رسم سحر می تارہ کس جاں سما

حوں دریاں مجلس شادی شمعہ ہمہ

اتمسدے مسوسا مان طر ماد آر مد

دریای غم رودان شود موج خوئی	ہر قطرہ کہ حتمہ اعتصوت مردل رید
-----------------------------	---------------------------------

آتش زده نهفت سرا بر د فلک
سر تحه که بر جید از جان سوزناک
خرد از نیست حلوه آن شناها پیش
در قاف قرب دوست سار برده کعبه
در بای هر دو کون کم از قطره ستود

هر شعله که عاشق از دل برون زند
آتش سبقت نه فلک بی تنه
گر بے خودی از خویش دی بر جوی
کو پشت پای بر سر دنیای دوز
چون موج انکتاف ز بحر نگون زند

مکر ظهور ذات حبیبی جمال من
هر قطره که چشمه عشقت برون زند

راز دل در میان نمی آید
به عبارت سخن نمی گنجد
هر که عین یقین ست در دید
بر خشت تابخیم اهل نظر

میر جان بر ربان نمی آید
به بشارت بیان نمی آید
گفتش در گمان نمی آید
نور حق بر عیان نمی آید

راز با احمدی چو شرح دهد
راز دل در بیان نمی آید

عشق ز غری در میان مانماد
هر دمی رمز دگر اظہار کرد
گاه بید گشت پنهان از همه
گاه او بر شکل دیگر رونمود

شورش در جان این رسوا نهاد
هر زمان نقش دگر پیدا نهاد
گاه پنهان برقع از رخ دانماد
گاه ناشنس آدم و حوا نهاد

گاہ ہاشمیں مریم عیسیٰ بہاد	گاہ گشت او میں بلی ام میں ولی
گاہ سدا ایداد تیفاس ہاد	گاہ موسیٰ گشت او رتہ یسوی
گاہ ہاشمیں خواجہ لطیف ہاد	گاہ اندر جنگ یسوی او سار کرد
حال مادر روتہ یسایہ ہاد	واستان دلبری ارسہ گزرت
مارار سہر بردگر شان یا نہاد	مارر مرے درجہاں آمار کرد
مار تکیل دیگر او اس حاد ہاد	روح مسامود پیدا درجہ
مارار سہر لو ورسودا ہاد	سود سودا سے ہمہ کردہ بخود
کس حد و انداز حاد عا ہاد	مار سہر بسود در سودا عی عشق

مام او سر و سرستیا نہاد	احمدی راجول جمال خود نہاد
کے یوس تکشہ راقمت راد ہاد	آئکہ دی ہزار جاں آہ مار می وہد
ہر لہے ہزار جاں گم شدہ مانسیہ ہاد	ہر کہ دی ہزار جاں قسمت عمرہ کردہ است
مار لعلاتقاں خود دل بچہ سار سید ہاد	گرچہ ہزار جان دل راست و ملوط
حاصل عمر جولیش را کے مار می وہد	ہر کہ جس رو او مقصد جوتیں سیکہ
بار وصال جلتین کے نہ مار میہ ہاد	گرچہ جوتیں ہزار جاں ماتحت در طلب سود
مرد بکعباشقاں تیدک فرازیہ ہاد	مرد وین طلب سی راہ نیامت سیکیت

آئکہ دی ہزار دہرہ دہرہ ہاد	آئکہ دی ہزار جاں آہ مار می وہد
----------------------------	--------------------------------

گر یک نظر بسوی من متلا شود گر یک کرم بحال من بنوا کنی گر یک گره زیر خشم زلفت ببارد وصات اگر نصیب شود دولتست آن تواند رون پرده و حشمت جان گریست سجده اگر به قیمت زلفش هزار جان	در دم همه سحر صحرایه و اشود مس وجود ما همه چون کیمیا شود حاجات خاطر مایه دانش رود اشود تا دولت مساعده سخت کرا شود وقتیکه برده بر نثار رخ چیا شود والله نهر ارجان که بیکت بها شود
--	---

اے احمدی به نخت تو ایس کی ردالبو
کان شاه حسن ملتفت این گدا شود

ای اہل نظر بردے دل بند تا کم نشوی ز خویش یکبار ای دوست بیک قبح گردش اکنون من و عاشقی و زیکا دارم دل در که مست عشقت پیاره و لم بتوبه کو تید دیوانہ حلقہ ہای زلفش چون دست می رسد بچش	از دیدن غیر دیدہ بر بہر این بار کجا توانی افکنند آن خرقة صدر نهرار پیون کردیم صلاح و زہد یک خند بر جبرعہ وصل آرزو مند عشق آمد و جی تو بہر کد از نند کجا شود و درد مند گشتیم بکوی دوست حر
---	---

احمد ز نظر تو بازمانی
داوند لب نصیحت ویند

هر که از حسام فاشه حسید	دوا الحق هر از مار کشید
گشت دست بسته پیچید	هر که از ان پادو حرمه کشید
هم اما الحق سست سالی	از دیوان موحه ال کشید
دات الساست با دمی خلق	از شرمیت پتج دات کشید

احمدی را ازین شعرست
ظایر قدس و قوس سحر مستید

ایدل از اهل دلاں سمر می باشد	مکتب عشق از دماں یاری ماید
طیلسان و هوکم را سمر ماید	سحر اقرت از لب داری ماید
لی مع الله در میان لوح دل یزد	گشت کسر از عشق سیاری ماید
خود اما الحق هم سایه گفت از عشق	در دماں عشقان برداری ماید
نورانی اما الله مایدت هر دم رو	در دماں هر کسی گفتاری ماید
نکته سخانی از الفاظ و قول عشقان	امدول و یاری ماری ماید
میست از حداتی پتج سمر در میان	بنیم از محرم و اعیاری ماید
سیر از آلهی سیکک و گوشت کس	از نوای نعمه مرمار می ماید
نعمه الواعی در میان لوتش	از الوای طلسان داری ماید
گرچه میگوید روح تا در میان کز است	لیکن این گفتارشان هر داری ماید
از توحید جدا مرور در هر در	از گل و گلزار و در هر جاری ماید

معنی توحید در سهی دل ایمان من
 حرفه توحید از خط دلبری باید نوشت
 است خواب بود با از تیرگی باشد خبر
 آنچه می گوید خدا از سر خود بر عاشقان
 در حدیث من یرانی گوش می باید نهاد
 در زبان خاص عالم این نکته توحید
 آشکارا سیرتی را کشف باید سخنان
 سماع از دست کنون دلدار می باید
 حریفه باید پیشید از جامه میان است
 ربیاری چون کلیم العیبه می باید گفت
 صورت و حدت و هم عشاق اندر جز را
 هر که هست در راه و حد خوش نوانی نیز
 گفته نا گفته این و تعالی بالیقین است
 نماندانی هم توئی اسرار حق را بر جان
 از زبان سگ خشت میوه و دارو
 از زبان صبح خیزان سر توحید صد
 گرز آه معرفت داری موز سحر حق

هر زمان اگر گفته باز میاید شنید
 نکته مشاهه ریشیاری باید شنید
 این خبر از مردم بیداری باید شنید
 آن بگوش جان قول ناچار باید شنید
 و زندامی غیبیان اسرار میاید شنید
 در میان کوچه بازار می باید شنید
 راز نهانی هم از دلدار می باید شنید
 طعنه با در خانه خمار میاید شنید
 نکته قالو بطی التکرار می باید شنید
 لحن ترانی باز موسی دار میاید شنید
 ارز با بیخک ساز و تار میاید شنید
 دم بدم نیدم ز موسیقیاری میاید شنید
 چون صدا از سگ از کسار میاید شنید
 از زبان میوه و اشجار میاید شنید
 فا و کر و الله هر زمان از کار میاید شنید
 در حله ز ناله اشجار میاید شنید
 شورش جد از لب انبار میاید شنید

سیر محمدی بہرہاں لی و اسٹم
ہجیرہ حاصل اس سہ ستارمی بایہ

سیر کو حیدر احمدی کشتہا احمدی

ارہاں سیر محمدی بایہ

راہ لست غایت تنگ ناریک در
سے سعادت بہت روئے تو ہمیں
کے رسم ہیں جنت آباد عدم نی عتہ
چہرہ گرم تہ لب گردہ ریاضی طبع
چہرہ حرہ گردہ مگر وہی کدہ
ہستے تادو لطرہ ہر شمع ہر دو کول
نہ کے اندر ہر وحدت حق گردہ ہر
ہر لڑاں بحر آتشا گردہ ہر آدم در
یک سخن گفتہ عالم عالمی بادادہا
گردہ عالم ہو یا ہر ردی مہلے
درہ ادھاک یاتس عرش زادادہ ہر
عرش دیر عرش کردہ یوسف عرش
لوی حلقہ تارہ گردہ عیسیٰ عیسیٰ
کردہ ہر صبح از برای آدہاں در

سے عنایت کے سایہ راہ ہر
سے ہر آئے تو ہم راہ دشتیں ہیں
کے رسم و دوسری فتنہ خود سید
چند ہر قطرہ گردہ گردہ ہر ہر
چند ہر طعنہ با سہم بہرہاں اس
قوسے تادو لطرہ ہر شمع ہر دو کول
سیر دریا پورے آب ماستد کتیر
گردہ شمع ادھہ عالم گردہ ہر
یک سخن گفتہ عالم عالمی بادادہا
کردہ ہر آدم کرم ہر ردی مہلے
حلقہ تارہ گردہ عیسیٰ عیسیٰ
کردہ کحل حاکم دیش بیکس عیسیٰ
نراں لست راجہ سدا کردہ عیسیٰ
نیمہ برین رس راجہ صبح مستد

چونکه در ماندست از وصف حال یک ای ز تو تازه شد برگ ز جان بیدار یارب از دست هوا نفس یادم بر گر نیم لطف تو آمد سحر گاهان مرا	دفتر تجوید خوانم بر در پاک قدیر دی ز تجدد تو زنده خاطر خسته حشر در پناهست اذیتا دم دگرگیری جان دهم هر لحظه که باد و بورول تیر
--	--

زان نظرهای که بر بچارگان داری
ز احمدی بچاره مسکین گاه گاهی بگیر

ز یاران دلر یا رایت بهتر اگر چه کار خوبان بیوفایت جو مارانیت نوت میتس مجتوب خوش آنکس کو دلی کیش بسته است نمی پرسد نگارم هیچ گاهای نمیدانم چه بد کردم بجانش	رسوم عاشقان را رایت بهتر ز یاری وفادار رایت بهتر بحدی که همین خوار رایت بهتر درین عالم گرفتار رایت بهتر نمیدانم که دلدار رایت بهتر که میداند دل آزار رایت بهتر
---	---

بنواهد خون احمد ریخت بی جرم
که نزدش جرم خو خوار رایت بهتر

تمتله مست مصور جمال صورت یار تبرار و صفا و نوال با عیاشی اگر تراست نظر از ظهور اهل کمال	درین معاینه می بین خیال صورت یار جمال خوشی نمود از نهال صورت یار تمتله است نشاء هر نهال صورت یار
---	--

لصورت ہدایت ماچو در نظر آید

طہور نور حدائی چشم احمدی

تملے سب مصور جمال صورت مار

مار این دل دیوانہ من گشت گرفتار

رین لیس من دآں شاہد دآں مخرات

لے در سب سجادہ روای حلاوت

آں تکمل دلاویر کہ دیوانہ مرا ساحت

محوں کہ شود تیسہ ہر زم محبت

دارم ہو اگہ سگ حویلیں بھالی

گر تیسہ دل برت مست سجاں

حرارہ و دوسہ گریہ لادست

ساجت کہم محبت ایام تحسین

میخواستہ ار لعل است گفت حدیثی

احمدہ نظر ماری وردی شدہ تہو

کو خلق بد اسد کہ باہم دریں کار

در ہر دو کون میب جو مطلوبی

انہی آفتاب حسن توئی درہ آفتاب

ستہ صر سکوں ارمں حیار کیا

ردست صراحی طرف حمار

کردہ میکے حرہ گرہ ختمہ و دستہ

ریں لیس من آسہ ہمسایہ دیو

در ہر حرہ سید رح لیلی است نمودار

تا خلق بد اسد ہر کوئیہ و مارار

آں سگہ و کوشتہ درم ہدیہ

ای مدعی ار طعہ من دست تہیدار

ساجد کہم مار وراق بوہر مار

خوں روی تو ہمیں رماں مادر گھنا

مقصود این دآں وجودش توئی

درہ آفتاب طریقت و رطلہ

درخوشین ہیں و بہتر از غیر کن	دریاب جویش را کہ نشیماں نشوی
دریا و موج ہر دو یکے ہست و آواز	اندرو وجود جہلے کیے بن و نظر

احمد ظہیر حلقہ قوی آمدین وجود
در ہر دو کوں نیست جو سلطان حبیب

حدیث بادہ مکن پیش شاہد منور	کہ ذوق بادہ چہ دانہ اسیر ماذکور
بیای پیرستان تو سر نہ ای	یرین صلح فرو چہ میشوی منور
بیار جام صراحی بنوش بادہ مدام	کہ نیست سبے می و مطرب کمال ذوق
نیم جرعه کے خانہ گرد ہم از راست	نیم روضہ رضوان خطو خاور و قصور
اگر خانہ خمار جرعه نوشے	شوی بہ حلقہ امتان عشق و نور
بوی بادہ خجانه خان بدہ اید	کہ پنج تلخے جاں کندت شود مسرور

بکام احمد سرست ریز جرعه مے
کہ مست دوست بخیر فروز و نفع

یک جرعه و صد ہزار ساعر	یک قطرہ و صد ہزار کوثر
یک معنی و بے شمار صورت	یک سعدن صد ہزار گوہر
در کثرت ہست وحدت او	خورشید کیے ہزار اختر
در ہر چہ یہ نیم او مجتہد است	در ہر چہ کنسم نگہ برابر

خزوات خدا سے نیست موجود	معدوم شدہ وجود دیگر
-------------------------	---------------------

نور شش کمال ماست مدغم	معیتش بسورت ست مشرق
از رود ازل شراب و حلاوت	و طبیعت ماست در محرم
با حلاوت یحییٰ مالذات	ما را است بخاطر این مقرر
پیدا است دے رحیم یہاں	یہاں است دے رحیم الطیر
گشت است دہان اہل سعی	ار کعبہ زبور اوتھم
ارنگہ وحدت حدائی	ہر کس کہ گشت تدبیر
آرا کہ حدای پاک خدائی	بر صورت ماست میں ہر
مہتاب رتاب دوست تباہ	نورستید ز نور دوست الود
ای صورت لی مثال محبوب	مرحله جہاں ستارہ مشرق
الوار طہور ادھماست	در کوں و مکالست ادھما
حوں خاص تجلیس ماسانت	ایں قزوہ جہاں شدہ مشرق
ار وحدت حق کہ آگہی ست	ہم خویش رسول حد سکندر
ہر وصف کہ بر حال جوہاست	از حسن جمال دوست مظهر
تا حد دروں پردہ ماسی	لے واسطہ ماسے مظهر
گا ہے نمود ذات خود را	بر صورت احمدیہ
کہ ظاہرست دلسار بودگر	کہ گشت عیاں یہ کل عمر
گا ہے نمود شکل عشاں	گا ہے نمود ہجر حبیب

احمد ز اسد جہا نئے
در اسل نلر کئے تو ستر

اسی در و تو کیسی ای اسر
سودای تو سودایہ جان
ار پر تو حسن آن دلا رم
یک رنر ز راز عشق گویم
یک جرعه اگر دے رہا تم
گر راہ یقین یقین نہائی
چون شکر عشق را تبازی
گاہی شد وصل گاہ ہجران

یہ سمرغ ہوا کے عشق دلدار
عشق تو جو شیر نر زہ خو سوار
ہر درہ شدت مہر آمار
چہ آتش تفت جہ سہر دار
سج باد گرو تو دنجار
گردانہ خر قہ بند رنار
سمریشیں نہند جلمہ یک بار
گاہ ہے سر کوہ گاہ بر بار

احمد جو ہوت اصل موجود
دیگر تو بگو وحدت این کار

گر زور و عشق او دار سے جبر
ہیچکس از عشق جانان جان
فلرم عشق ست قمرش نا پدید
بے طلبہ در راہ تو ال در راہ
بے یقینت کے تو انم راہ رست

از ہمہ عالم بکے در گہ
جاں خود در بار و ز خود در گہ
گر تو غوا فے کنے یا بے گہ
سال کا کر مرد را ہے رام
خود نہا ید رفت رو بے ان

عاشقِ ارحساں سی دار و کمال
گریزِ مردِ راہِ عشقے سے مبر

احمد اوست اردو عالمِ رستاں
گر دردِ مستحق اور اسے صر

ایکہ میدانی تو ترنگل تہ
ہر جہ میٹیم ہمہ داتِ نوشت
نور داتِ سائلِ حلقہ جہاں
ہست ما داتِ معیتِ دریا
مے مائی ہر رماں سار و گل
ور میاں مامیت نام میں تہر
داتِ یکتا تر محیطِ بحر
او ہم گویا ریں معے صر
ہر کہ دردِ ریا سماں تہ درد
ذوہ ریں بحر تہ جو رستید مبر

ولہ

اے درخسِ خودی گرفتار
یہ سدا رہ جو لیتیں بدر کس
خود مے رار خود پروں پر
میدانِ یقیں کہ حقِ مطلق
اسرارِ حدامی اور تو پیداست
خود رار خودی خویش برد
نیدار کہ بسیجِ میتِ یسار
خود ہیں جہ کستِ ہجستہ
بر صورتِ نوشِ دستِ اطہار
دیگر تو گو حدیثِ اسرار

ماسیہ لطف کرد گارِ ہم
آیاتِ کلامِ عشقِ رایار

اندرونِ خویشِ حیم میں کہا ریں گار
دائما اندرِ رسال میں معی ریں گار

ایچو تنک از آب ریاسن گشتیم بجز
ہیرمی بودم بادل میں ناچوین
نار بودم نور گشتیم درہ بودم چو شدم
شیرہ مداین شرانی از خم و صد ولا
چید گاہ معرفت چون جان حیوانی ست

آب بحر مگر چہ اندیشگی گیرم قرار
باز آحر کار مگر حبلہ ہیرم گشت
بحر بودم موج گشتیم بنگر اندر اصل کار
من کنون بچوین شہریم شیر گشتیم چون عقاب
جان جان کنون این کتہ را در گذر

گر چہ احمد بود اکنون گشت احد از سر دل
کسوت دیگر نموده از لباس کردگار

ایکہ عیا نے توبہ شکل بشر
دوست نگر از رہ معنی عیان
نیت وجود تو بجز ذات حق
گشت بشکل تو ظہور آدمی
آدم معنی ہمہ وز ذات است
ست می شوق شوا از بنجودی

ہر دم از خویش بنجو دکن گذر
کردہ بتل بمثال بشر
طالب خود باش ز خود کن کردہ
زان ملک فگندہ تہو سجدہ
تو ات تو از صورت معنی شمر
چند ز نے طعن تو از خیر و شر

احمد اگر غوطہ ز نے در بجز
از تنگ این بحر بدون کش گہر

ایکہ عیا نے توبہ شکل بشر
تا ہمہ ذات تو نے با وجود

چہیت بعالم ز تو این شور و شر
نیت بجز ذات تو ذات دیگر

<p>روئے مسائے دہری زما یردۂ قالب بر میان رنگس صورت ما آئینہ روی است صورت تو گرتدے آتش کا در مدرسہ ہای عشق ہر ماہ حیرت بر ماں گرفت است حوں بیت تعبیر دست خیر رنم یہ سدا می کفر تر سا آوار بر آمدار سرالیت در جوتیس نظر کی لودا دست اگر مقصد حال حاں تو جوای راں حسر عہ می دید گیتہ مسد جو مکنتہ ہروں زد</p>	<p>آخر این سقہ خود در کدر تاکہ نہ میم تر ایک لطف آئینہ را کے مگر دے سر ابرستہ پیش کہ داد می حر احمد اگر سر لگوئی نہ است داس ہر جس چہ کی پر گہر رستم کہ کم رمور اطمینان غیرت مدہاں بہاد مسما ر در ملت کا ورے کس اقوام ماتہ کہ رسم مد دست یکساں کما می لایق منسی تو رہاں دریاب یقیں کہ میت حریاں در جوتیس ظلمت میت اعیان چہا کہ ہفتہ لودا سرار لا مد برستہ بر سر دواں</p>
<p>اے احمد! رکناں توحید ہر دم سستے کس تنگوار</p>	

چیز کنارہ کسیر از غیر	بسم و رہ عاقبت این سیر
جول نقش احمد بد پیشه	شد محو چشم صورت غیر
در وحدت او چه کنش و ایمان	دراہ یقین چه کعبہ و دیر
احول کس یکے ندید ہرگز	ور ویدہ گورا دست لایخیر
آن شیر کہ رہ یافت این راہ	تحقیق ہواں کہ بہت او غیر
ورقایہ سداک این راہ	در مدح طاعت غیت لایخیر

احمد تو چنین جمال غیر سے

بر چیز کنارہ کسیر از سیر

دل و جانم چہ نہاعت کہ کشم پیش لطر	گر کنہ جانت مایک نفساں یار گر
او در آنجا بطرب شادس اینجا و غم	او دوران سوی ابرجت دمن آنجا مضطر
قفسہ جیس ہی لو شیم از دشمن و دست	ز ہر غمہای تو می تو شیم چون شمشیر
ول جان مسطر غمہاست ہم از فرست	نظر ہی از رہ الصاف کن از نور بصر
حالم از گردن ایام جو زلفت و ہم	کارم از دست فراق تو سر سر ابر
زمن بدیل و آوارہ کور ماندہ بھر	یار گریستہ او خور کردہ پیاران دگر

احمدی را ہوس خوش سپرن بردہ راہ

می خورد زین غم اندوہ سے حول جگر

صفات مسندی ذات قلند	ز نور حق تعالی شد سر سر
---------------------	-------------------------

راگس میری قلمیں ابرج	راگس میری قلمیں ابرج
تجلی صورت نیست ممکن	تجلی صورت نیست ممکن
جو مصوری سیارہیں را	کائنات حق بریں سردار سیر
وہو سیارہوں حویش ہر دم	قدایہا تو دل و عالیا و تن و
گوارہ مرا میں معے حکایت	کہ این معے کسے رامیت و

آہ دات احمدی را میں درخیا	
صناب معصومی دات قلندر	

ہستہ زار جاں جانی اسے سیر	ہر دم می حستم سہاے اسی سیر
آمرہ بر صورت انسان یدید	لیک در عالم سہاے اسی سیر
مے ری دلہا لغتوہ و سدوم	ہر دہانے و لستہاے اسی سیر
نیت غیرے در ہمہ عالم لیک	رہمہ و لسا جو حالے اسی سیر
سپیل جاسا سوی خاک مائی نیت	مایہ جسم و داسے اسی سیر
اشکارا تر لہاس آدمی	ہم نہائی ہم عیانی اسے سیر
حال مطہر دات قلندر	وہ دات حق لہاے شد مصور
ولا تو حد اندر مردہ مانتے	تو ایسے مقصود و لہا یک مگر
ظہری نیت ممکن و صورت	یکے مگر ہمہ صورت برابر
تقیل مطہر دات قلندر	ہمیتہ تیغ ہجراست سر

ہر آن نقشے کے اور صورت بہ بند	یقین ست صورت البدر اکبر
دل پر دن تو کیوس ریخت بہت لی	کہ پر ذات تو ست معنی مقرر

حال احمدی را میں تو اینجا	
ر نور حق تعالیٰ شہ نور	

عشق آمد نظم بہ حق آشکار	نیت غیر سے خرمال کرو گار
در ہم صورت سیکے معنی سین	وی ہمہ صورت بہ معنی آشکار
صورتم مغنبت معنی صورت	صورتم معنی کی بین نقشین
در حقیقت بیت غیری را وجود	در ہمہ یک دان و یک بین در شمار
و ہو کم رمز حق ست بالیقین	رمز حق را ہم معنی پایدار
نخن اقرب گفت در معنی صدا	را حق را در حقیقت گوش دار

احمدی چون ذات حق را نیست غیر	
این رموز سر حق ست گوش دار	

حقارت تو میں رہن ہمارے	کہ معنی چارہ دارد غم و درد فقیر
بادشاہی مقلعت کہ بر تو فتح کند	مہر جا سلطنت فقر کہ ملکیت فقیر
شردہ ایدل کہ من خرقدہ حرمین شام	جد اخر قدہ کہ بہتر بود از تیاج و سیام
ساکہ در بحر مودت زدہ صبر غوطہ	خاک کوئی تو مرا ہست بہ از عذوبہ
تو دآن تیاج مصرع من و این خرقدہ حرم	کہ مرا خرقدہ حرمیت چو رفت حرم

ہرچہ دس شاعری قلیل دسا	تندر لہجہ ملک جہاں اہل نصیر
گر خدا فقر بدر مرہ کیم عمر	سہر دواں بروم - در سلطان

احمدی انکسہ حتم عسایت شاہد	
ماد ستاہی اندی رایہ غم اریغ فقیر	

جوار یخ برده واگر داکم امرو	جہاں را عسلاگر داکم امرو
یہرے دجور را دیوانہ سارم	سیہر و جور صیاگر داکم امرو
رخ معرفت موئے بر آرم	جہاں را آست ساگر داکم امرو
ناس ماتناں سوختہ دل	رقعت نہ را گر داکم امرو
لب عشاق را نہ ہوش بخود	رستہ ایماگر داکم امرو
مرا یند ملک لایرا لے	گداز اما دساگر داکم امرو
رہبر کن اقراب مار گویم	برا از خود جداگر داکم امرو
مگویم مکشہ از قناب قوسیں	ترا من مصطفاگر داکم امرو
سہر محفی خودار کست کسرا	لطاہر از حفاگر داکم امرو
مگویم ہر ماں الی اما اللہ	حقیقت را را گر داکم امرو
دعمرہ ہما سے کستگار	رداں یوں سیساگر داکم امرو
جمال حوشت بہر کشتہ عشق	نفیس داں جو بہاگر داکم امرو

ز گوشتہ دامام طاق ابرو	ہمہ محسہ اہساگر داکم امرو
------------------------	---------------------------

کسم لب حیدر ار لعل شیرین
 مایم تازه رعبت خود سران را
 میا ویزم سر عشاق بر دار
 غمے مطلقم ار نقد حیرے
 دلم بازے ہوئے عتقباریت
 لوازم برده عشاق مستاق
 را لوا ربلی عاستقاں را
 بر آرم از لوا ہے سر بر افلاک
 سلیمانم بگوئیس ربیب ربیبائے
 یوسف سے عاستقام است مدحوت
 آفتاب عالم اسرور
 نموداری کنم ار وحدت خود
 منم بر فلک سفین کوس وحدت
 منم بوسے بوسے وحدت آماد
 قاسم سبز یوتان فلک را
 زگر در راه خود سگے پنازم
 نظر گرا فلکم بر سنگ و آهن

نسیم خا حکا گردا تخم امروز
 سدا ویر بتا گردا تخم امروز
 رسد با بوس و اگر داتخم امروز
 یارت را عتا گردا تخم امروز
 زبرد از ہوا گردا تخم امروز
 ترا صاحب نو اگر داتخم امروز
 یوسف سے انجلا گردا تخم امروز
 سرت صاحب نو اگر داتخم امروز
 ترا مرغ صبا گردا تخم امروز
 رحام لن ترا گردا تخم امروز
 ولت صدق صبا گردا تخم امروز
 نداسے رنبا گردا تخم امروز
 بھر سو سے خدا گردا تخم امروز
 عصا را اثر و ہا گردا تخم امروز
 زیو بد صبا گردا تخم امروز
 لبصرا تو تیا گردا تخم امروز
 سیک دم کیمیا گردا تخم امروز

دعوت ک شمسے یک شمسے را	کسار ایرمس اگر داکم امرور
ہزاراں آفتاب عالم امرور	زمک لود سہاگر اکم امرور
ترا اربہ لاہوتی حسرت نیست	را لاسہ لاگر داکم امرور
مع و ترسا دکنہ دین اسلام	ہمسہ رار گہاگر داکم امرور
سرا مداراں این راہ سراسر	سایم بیریاگر داکم امرور
دوئی چون نیستیر توحید مطلق	مع اربہ دوسر لاکم امرور
دلارا حیاں حدائی مصلحت نیست	گداریا دساگر داکم امرور

یواحمد عالمی آفتابہ سارم

یوار روح یردہ و اگر اکم امرور

قاسمیں واک بردارم امرور	نشان علی قساں بردارم امرور
حماے بردت یکتہ کتہ سارم	اراں مکتہ جہاں بردارم امرور
لصدق این یردہ عقل مرور	ز سر اندر رماں بردارم امرور
لواے الطرد اسر ہواکم ایدم	صلاک اعتقاں بردارم امرور
رمور علیے داسر ار آدم	روح دسرا آسماں بردارم امرور
حرم نیست در عالم کس کو	ریا اربہ دماں بردارم امرور
خودی را یحیی دی سارم پس نیک	مکارا از مکاں بردارم امرور
عیان را از ہماں سارم ہویدا	ہماں را از عیاں بردارم امرور

سن آن مرعوم کہ بردار سیاست	تو اسے طبلان بردارم امروز
چو مقصود دست از حال جانان	حدیث حال جان بردارم امروز

جمال احمدی ہر دم ہویداست	
جمال تازیان بردارم امروز	

لقاب آں دایں بردارم امروز	ہمسہ دہنیا ز دین بردارم امروز
یقین جملہ جان از عشق پیداست	گمان را از یقین بردارم امروز
ز نور خود سرستہ خاک آدم	گمان از مادہ عین بردارم امروز
چو آدم من یقین در جہنم چون	لباس چور عین بردارم امروز
میں کردم آدم دیکھ	چو عیسے از زمین بردارم امروز
جمال خود و عالم سے سہاگم	گمان از ہمنشیں بردارم امروز
رواسے سہاگے ملکوت و ملک	رنہ رنہ حق بیلین بردارم امروز
نظارہ برین کہے حشم ساطن	چو از ترخ آستین بردارم امروز
ملک رات کے رخ خود و انہاگم	امان را از ایں بردارم امروز

جمال احمدی آرم بہر جنت	
ز نور احمد این بردارم امروز	

ای رخ تو شیفتہ ارواح مقدس	بر ذات تو انوار تجلی است موس
اگر بردہ بتلبیس ز روے تو برفتد	پس آدم و ابلیس نمایند کیے لبس

از مکتہ توجیر کے را کہ خسر شد اے طائر قد سے تو کہ ار و دہ جتے	بیرون بد پر اردل چس مہر کس مر تر تو اریں گسہ یہ طاق مقرر کس
اس در حقیقی ست کہ در بحر محاسنیت در عشق جدا و بد قدم بایتیتر آدر	ایں کو ہر دریا یہ کے سر کف چہر کس تا جید رلی کام اریں راہ تو دایں

احمد حسن ستر ساہل یہ گوئے
آہا کہ بد اسد لواد ی ہبہ را طلس

عشق رخ کے مثال قدس ہر صورت حوس کاں عیاں س	در صورت ماتہ سہ محسوس
اس آتمہ و حسد قہ نہ گوستہ المیں بداشت حیت م حقی میں	عشق ست ر لوح روی قدوس
ارحہ فتنش مامد محسوم در تختہ این سات سگر	در عشق کے حسد بد ماموس
ایدل ہوا کے حولیت تا جید در حلقہ رلف یا ر مامدہ	دید آدم را مات مسکوس
	ار راہ جدا کے گشت یا بوس
	ہر حرف کہ غیر دوست مل بوس
	سحر رتو کے بررق دسا کوس
	میرج دل س اسیر مجھوس

احمد بحال خود لطف کس

لقتل روح کے مثال قدوس

در حلقہ لیلیاں ادا مات	لی لوتش تراب عشق خوش مات
------------------------	--------------------------

ما دو ق شراب عشق را بے	باش که شوے تو نیراد باس
دور زمهره عاشقان به نام	بن جبر خود را نخواستی تبراش
در حلقه طایبان ماسوش	سحر حلقه شوی میان تو باش
آلودت عشق را چه داسے	ایسمے یہ کتہ جہاں جہاں

در صورت احمد کی جہ سینی
در لکش میں کہ ہست نہ تاش

دست برآشابدونی نیست از بزم خویش	بخور زدن بادا خوشگوار از خون خویش
سرکے دار و حیاں لینے و جہوں لبے	عاشقان تویش لبی شبنم مجروح لب
گدھوی نیزان تو کہ گئے مور و نغم	تیک بین زینچ را تا شوی از خون لب
خون غم مارا حلال خون بوم حرام	ہر غمی کو کہ درد داشتہ است تب غم لب
آلودی ز شکرے بر سخته در راہ خویش	ما فرد تو میرے ہر لحظہ با زبان لب
یونسی مایہ کہ باشد در دریا ی خویش	کو بود در راہ او ہر لحظہ کنون لب
گنہ زاریوں چراناگرے در راہ فتر	چون نہاد دم ز خوبی ہر شب چو لب

احمد کی موقوفہ فرادیسہ چو لب بکران
بخور دادا بار بار جہ و گنہوں خویش

در حلقہ عاشقان عجب پوشش	سے نوش شراب عشق سے نوش
بگنہ ز حیاں خود پر سے	تو میرے عشق باش در ہوت

شاید کہ شوئے تو سر جو	در مرہ طالماں سے خوش
اگر راہ رو سے راہ دل	اس مکتہ عشق اکس گوشت
لقد عشق را منہ دور	اگر حملہ جہاں دہد مردت
بر نام کے تو دوریں راہ	کو حملہ جہاں کد مردت
در سکہ راہ سے	مردت حام عشق مردت
بجویش تو تور جویش بکار	در حملہ جہاں کجوش عاتق

سجادہ و خرقہ را کرد کس

ای احیاء تراب بر جویش

جید و ای عشق مارہ عشق	کہ نگین شمع مارہ عشق
قسمہ درد و اسماں پرست	تا دیا مستار السٹامہ
کام عشق ستارہ و بہار	را کہ ہو دکامی ستارہ عشق
الائق ہرقہ کے	خلعت ما و ستارہ عشق

انکسہ از عشق مارے مار د

یست ایس طرح ارعماہ عشق

ای درخت نخل اسرار بدقت	مردی تو اوار علی سہ عشق
رحس رست طاہر الہا انیس	مردی تو اطار حدایت عشق
ایس بحر محیط است کہ موج بہ دریا	اس قلم عشق است کہ بہر آوار

دین تیرت تیرت کھنچام مروق اطہار شدہ برصیت ذات تو ارجح گو ہر تو ان گھت کہ نسبت معلق	این بادہ عشق است چو لعل جام مصفا این قلم بر توحید ز اسرار خدا نیست ایں گوہر ذاتی کہ ز دریای معانی نیست
--	--

احمد سخن سیر گفت ست ہویدا

ہر کس نکند فہم ازین نکتہ مطلق

ذات یا کست خزن اسرار حق روی تو آئینہ دیدار حق تا بر آید بخود و بردار حق آنکہ اور قصاں تود بزار حق شیر مردان بے تود بزار حق اگر تو بوی یابے از گلزار حق	ای جمالت یر تو انوار حق ای رخبت عکس جمال اینزدی ہیچو منفوری ساید شیر مرد کے تو اند چون سمندر ہر رخسے ای سنگ نر حید می لانی در مرغ لبش گفد حیات چو غنچہ در سحر
---	--

خلق عاقل نے مداند سحر تو

گرچہ احمد سے کہے اظہار حق

اسے روئے تو سجدہ گاہ عشاق رشتک بر رخ بستان بچاق چون تو بنود بخت لہ آفاق کافہ نکتہ بدیخ براق	ای زلفت تو داسگاہ عشاق اسے عارض خوب و لغز بیست مہر تو چو نیست در سپر سے تو اچھے ہے کئے غنیمت زہ
--	--

چہ طبع ہے رے تو احمد
حسہ رمالہ ہائے شراق

سایہ نگہ الحق مارم ہمای عشق	مار افتاد ماگہ بر سر تو اسے عشق
زاں ہر دو دم مجھ اندام و دای عشق	لعل لبت نگار چوں تہمت کرست
سر کا عاشقاں تہہ جاکیا ی عشق	کر وہ ہر ارجاں را اندر چہ رخداں
صد ملکاں نگہ دآں بادشاہی عشق	ملک لہم گرفتہ ایتی عمرہ آں تہ
آج چہ حیاہ سارم ارنگا سی عشق	طا سرتہ ست ارم ار عشق یار مارم
یار کجا فدا دم اندر ملائی عشق	فریاد سکھم میں اردست جو رومال
رحمے کس تر رحم جز میوای عشق	رسمب اور کریمیاں پر سد میوار
کس میت حر تو محرم در بار ہای عشق	ارستہ نگہ حرے مارار ماتو گویم

احمد کس تو ظاہر اسرار تو عشق را
در نشیمنہ دار پہاں اسرار ہای عشق

ہادی و مصلی بہت ہست	در بہت عاشقاں یکہ رنگ
واللہ کہ کفر و دہش یکہ رنگ	در سرب عاشقاں تلامس
لے فکر تو ما مہا بہتہ رنگ	بے ذکر تو کعبہ ہا کنت ست
لیکن توان نمک رنگ	سوداے تو گرچہ بہت غلغلو
ایں بود تو حملہ بہت فرسنگ	ایں بود تو گرچہ جسد دار عشق

مردانہ در اسکے دورہ عشق	کابین راہ پر عجبہ ایست لبت شک
بچن آمدی از خیر جویس	بیک رنگ تنوی ز صبح در جنگ
بے ردے تو گر بہت بلند	مارا جو چشم ست ہمہ رنگ
کز وصل تو خوشتر بخو ہے	از دل بدر آریں ہمہ رنگ
گرد و لست معرفت بجوئے	احملہ سوئے یک کن آہنگ
در خوشی اگر کنے تو فکرے	این عقدہ دو ہزار فرسنگ
مستور عقل عشق پابے	بیزار تنوے رزم و فرسنگ

تو کہہ دو پر اس کیے دان

یک نقش مگر بکلمہ ارتزنگ

ای ذات لطیف و محسن کامل	دست تو بہر وجود تبارک
موجود بہرہ دہ مالہ ذات	یا جملہ صفات جوش کمال
واللہ کہ بہرست در دو عالم	آن حضرت بے نیاز مائل
ہجران چہ بود مکان توحید	ما یقیم بذات جوش اہل
در راہ بقا ہمہ فنا نیست چا	عفتت بیان است حائل
در روی تباں صورت تو	داریم درین بے دلائل
بر روی بشر کجے خاص	کرست از اں دو چشم بائل
در صورت احمدی خدا نیست	خالی ز صفات حق و مائل

ہم راں تو ایم سده واریم ریرا کہ تنگستہ رار راریم	گر سب و اگر ایم اما ار راہ کرم نو ار مارا
آد سینگے رح م یو کستم ار کست او در افتخاریم	
محرر اور حجاب سے عظیم ہر رماں جو دنگلاب می عظیم سیہ آفتاب سے عظیم آب اندر سراسر عظیم	ماہ را رلقاب سے عظیم ظاہر انا روں سیہ تھاں س در آئیہ صفای دود سور را عین محرمے پاکم
سام رایوں بدست سے گیرم بیاقی اندر رستہ اسے عظیم	
خلعہ دل پرور جاں میروم سرور میجاں میروم دست اسر رقص کماں میروم والہ دستاں میجاں میروم آلق عم درود جہاں میروم ہر لے کر دل دجاں میروم سکہ بدان حال میجاں میروم	دوش درویر ماں میروم یچو دست یک حسرت ار سرستے درویر اسے ست سے ار عشق ہر حسرت ار لیس جو حشہ جو لیست جیتنے ہو رتید ہے سو حتم ماہ اس ار دیر روں شدید

صیقلے آئینہ جان منم ڈا	آئینہ صورت جانان منم
درہمہ ذرات معالیت	ہر صیغہ بینی تو پوان آن منم
ملک حمان جملہ سلم مرآت	درتہ این ترندہ سلیمان منم
گاہ چو گل خندہ ز منم در حین	گاہ چو گلہ سستہ ریحان منم
درد و دوجان نیست بجز ذات	آمدہ در کسوت لسان منم
ذوہ ذات تہود و عست	بر سیمہ سہتی تو تابان منم

احمد برد و دزدول رنگ گفت

صیقلے آئینہ جان منم ڈا

سستیفہ جمال اویم	دیوانہ خند و خال اویم
سیراب دلم نقد ز آبے	تانتہ آن زلال اویم
آشفہ جمال آن نگارم	سرگم شدہ خیال اویم
اوپادشہ ست در و داو	چون سورجہ پائمال اویم

احمد بہر ار بار گفتہ

من سستیفہ جمال اویم ڈا

ما آیت نص کر دگاریم	اسرار رموز عشق یاریم
ما منظور عشق ہستیم	مطلوب ظہور کر دگاریم
ما بخرن ذات محض جستم	ما بیخ لطیف آن نگاریم

سکال مقام کسرایم	مہاں عسیر آل لکاریم
مرعاں سرداج کلاچ قدیم	مایم رماں مکاں مداریم
سلطان سراچہ طوریم	برمرک عشق تنسواریم
<p>احمد جو حال خود مایہ</p> <p>سیم پیش کہ کردگاریم</p>	
مایم کہ حال ست ماستیم	درخت و بچ مایہ در ہم
دردا کہ رحدگشت اندوہ	آدج کہ کال گرفت دروم
دل سوختہ زار رگستہ است	رس آتش عم سور مایم
آس بچ مرا سو دور مال	وین درد مرا سو در ہم
<p>احمد رراق یار محروست</p> <p>دل رار و رار دیدہ پریم</p>	
رخت تنو دستہ ریا ریم	برمرک وصل تنسواریم
لے باج و دولج مادشاہم	لے ملک ریمہ کامگاریم
مار اسر و کار ماکنسی عیت	سرول احساب و تناریم
یکریگ چو کم گشت ایماں	ماملت و دین چہ کارداریم
در غیب باو دلی نگہد	ماحملہ جہاں سیکے ستاریم
سای رکار و رورہ و ج	ما سر ص و کر سہے گرا ریم

مار کسب گنبد ادعیا نیست	ما قبل ز روستے یار داریم
مارا تو بسین لبورستان	مانگهر عشق آں نکا دیم

احمد احمد ست نیک بنگر

این ذات ز منبر سے شماریم

چشم دل بجا لب لار کردہ ایم	جانب اندلس غزنہ خوانجہ ار کردہ ایم
افکنده ایم کسب کوئی دوستان	خود را بر ابراه دوست بکسار کردہ ایم
ار بھر کیہ و جرمہ در سے شرار بار	جانب اندلس خانہ شمار کردہ ایم
مارا نہ رستے جاہ شہر دلس خاندان	نود را برین طریق بکسار کردہ ایم

احمد لباس خرقہ چہین بخود بسین

پنهان بریر حبسہ ز نار کردہ ایم

نقاب ز روی خود چون گرفتیم	جهان رعایتی از سر گرفتیم
جمال خوشی چو آن نمودیم	جهان جمله بحسن اندر گرفتیم
چو خراب بر دال خود کستیم	جهان در طاق در سر گرفتیم
ز جام سیر مع اللہ جرعه خوردیم	ز سر سے رہ دیگر گرفتیم

شراب احمدی در کار داریم

ز جام ایما ساعند گرفتیم

یروہ بردار کہ تا عارض محبت نگریم	رو سے بناسے کہ تا سجدہ پیش میریم
----------------------------------	----------------------------------

تو پندار کہ با سر گراں در گد ریم	بدست و تار ما کے سر شمشیر
اندریں مادیہ حاکم سلامت سر	ماستقام فساد لیر کو تے مست
درساں روح و رلف تو بچہ و خط ریم	در تسمائی صالت تو ہمہ و رساں
تاہاں کہ مارہ و بھاں دگر ہم	گرد ہم حاکم تہ مات ہے مرد و بچاں
تو سیلے دما مورچہ تا سریم	یاد تہ راہ عماریاں سورچاں

احمد رضا نظر مار کہ تہاں مارست
سر جو کر دیاں بر تو کہ اہل لطفیم

سر ملک عشق سلطانیم	ماگدایاں حیل سلطانیم
گاہ بر طور مقتدر عمر ایم	کہ چو موسے کلیم بر کہ طور
گر جہ در مملکت سلیمانیم	ماہر میل پستے ہستیم
لوا لخت و دیں کہ در ایم	در و عشق اردو ایماں پست
عاشق حس بولتیں حیر ایم	حوں نظر بر حمال جو دگر ایم
ار ازل ما اند ہے حوا ایم	آیت سبحانہ ارحمال جو د
گر لعلہ ارحمال متا ایم	عالیہ عاشق صدا گرو د
بار سگر کہ ماہیہ مرعا ایم	مرغ لاہوتے ایم رطائر قدس
مادراں خاصہ لفتن لیا ایم	ہست لیاں قرآن وحدت
دردریا کے گوہر کا نیم	گوہر راہیں طالع نیست

نئے زماںک وزیر بادشہ ز آتش	تا پادشاهے نہ این دہے آتش
محرم شیریں مع الشدایم	عالمے نکتہ خدا دانم
پادشاہیم بابلک فقر	کریم با آمدہ بزندانم
یوسف ملک سر لاہو تیم	بہر آن آمدہ بکنایم
مرغانیم از نشیمن قدس	کہ درین دایم دہر ہمایم
گاہ لیلے و گاہ محبتونیم	گاہ سید او گاہ پناہیم

بھوجو احمد بھلقہ زندان
زند خود باز در و ستانیم

تا جمال طلعت جان دیدہ ایم	جان جان سرست جان دیدہ ایم
من نیم حیران چو موسے صد ہزار	ربا رنے گفتہ حیران دیدہ ایم
نکتہ گویم ز سبب عشق نو و	جملہ را در زندہ سلطان دیدہ ایم
من یقین خویش در ہر قطرہ	قلزم در پاسے حمان دیدہ ایم
در خم ہر تار موسے دلبران	صد ہزاران ہر نہان دیدہ ایم
در میان کفر و زلف نیکوان	در حقیقت نور ایمان دیدہ ایم

تا جمال احمدی رخ دانم و

مسکلات عشق آسان دیدہ ایم

تا جمال و دوسب پیدا دیدہ ایم	خویش را آشفہ مشید دیدہ ایم
------------------------------	----------------------------

ایں مضمون میں ایک سہ ماہی

شماره پانزدهم - دی ماه ۱۳۸۵

1957. 12. 12

الحمد لله رب العالمين

پروما ایستمبر ۱۹۴۷ء

اس میں جو کچھ ہے

ع اسرار عالم باطن

ہم ہی اس کے گنہگار ہیں

بہارِ کمال

4-11-25

شماره ۱۰۰

کتابخانه عمومی

211

الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم
موسمًا من موسمي الدنيا والآخرة

۱۰۰ نمبر ملوے احمدی

آیت المائدہ وائیمہ

سنگ قدیمه ایشان به نام

دریں بحر اتمک مسدوم

نویسندہ احمد علی شاہ

۱۰۰۰

کتاب دوم و سہ و سہ کو دیکھو

وہاں سے عمر محمد ام

۱۰۰

١٠

سالماتہ کو ذرا

[illegible]

...

پروپوزیشن ۱۱

پروگرامی که در این کتاب آمده است

از راه اوست مار پارو پد

سید محمد علی بن محمد

کتاب الفیہ

میدان آزادی سال ۱۳۵۷

دور دوست با چهره است گویا و

ار شراب احمدی بر عام عشق
در سیستان مضافوتیدہ ام

در آمدار درم عیار ستم	ارستی جان دل برده زدم
ز عیاری پیروہ جان دل	کنون بن بیدار بجان شستم
شراب عشق را در کار کردم	ز دزدی ہر دی تو بہ شستم
یو آن رے در دل کام سن رفت	ز طامات عبادت جملہ شستم
ز سرستہ خروستہ برکتیدم	درون خرقہ صد زنا رستم
چو دین دگر را لیکر گدیدم	ز دام کفر و دین ہر دو شستم
یو از دل برہمہ معلوم گردید	درون کعبہ کنون بت پرستم
چو از وہو معلوم گشت روشن	لدام از جان جان ہوش شستم
مقامی مظالم تند دانی بس	طناب ہر دو عالم در شستم
لیک جرحہ دو حساستی نمودم	رخم رختہ شربت شستم

تو احمد را احد میدان بہ عشق

کہ گاہی در علو و گاہی پستم

دو تن سقمو دل دیکوی چامان یافتم	منظہر دل ز رموز عشق سبحان یافتم
انچہ مہمان بود از انسان سراسر	کشف این سراسر را در کوی انسان یافتم
از رموز گفت کنرا ہر چہ مخفی بود آن	ظاہر انرا رجمال حسن جان یافتم

میں حامد ہو مکمل مست و مہو تن آیدم	در روبرو کھن قرب سر ہیاں یا مہم
ہر ماں مانگ مال حق میرے ہم نیاں گھن	نیم حرم رتر اس عشق سماں یا مہم
یوں ایک لگتا تندر راہ و حد کھر دین	دریتاں سیتہ و دل پورا پیاں یا مہم

احمد اور حملہ عالم طیب غیر می رہماں
 رارسحا است این کہ در میراں یا مہم

میں حصار آسکارا ویدہ ام	آسکارا اس حصارا ویدہ ام
لے کم و لے کاست یا رحد	لے کم و کیفیت آسکارا ویدہ ام
مرج رہاے سرو مار میں	نور پاک حق تعالیٰ ویدہ ام
میں امید انم جہ میرا اند کہے	میں رویت اس سعار ویدہ ام
صورت حق را کھتیم طاہری	برحالت لے لگا را ویدہ ام
اگر کہے پرسد چلو بہ ویدہ	صورت ایر و شمارا ویدہ ام

مرج احمد حمال کس ریاست
 نیست یہاں آسکارا ویدہ ام

ما حملہ صورت حدائیم کو	در صورت خود حدائیم
در ماں طبعیں کہ طبعیت غمنا	غیر سے تیرہ کہ تلاء یا نیم
در صورت عاں میں تیرہ	برسکہ خود در وہ وائیم
کس نیست کسر تو اندریں جا	بائیم راصل کار باسیم

در حسرت پیشه منم که مایه کرم	بشمار تو درین مقام تو جید
بر بخت شود پادشایتم	در کسوت فقر ما چه مبینی
در صورت شکست خود برائیم	در صورت مانگر خداست
هر دم لب ببت و گریه درائیم	گایه یو غنیل گاه آدم

در کسوت احمدی چه مبینی
آن من که روانه کبر مایم

دین منان و راه تالش بر گرفته ام	پندار و کبر از سر خود بر گرفته ام
ایمان و کفر جمله برابر گرفته ام	مارا چو راه دین نمودند سالها
زهد و مصلح جمله مزور گرفته ام	جمله ریافتند مرا هر چه بود آن
در راه عشق کار خود از سر گرفته ام	و نیاد دین را خاطر خود مخورده ام
حب لوطین بدست بل بر گرفته ام	اندر مکان عشق یومردان نشسته ام
در راه حق معامله دیگر گرفته ام	آب حیات از لب دلدار خورده ام
جام جهان نمای ترسان گرفته ام	در راه فقر طالب مطلوب بودم
مطلوب راه فقر ز حد بر گرفته ام	مقصود راه کبر درین دیر دیده ام
در راه عشق راه پیر گرفته ام	جمله حجاب خویش ره دور کرده ام

مقصود جان جمله جیاست احمدی
این نکته لطیف چه خوشتر گرفته ام

ما سلق عشق از خط ولد ارخوا بدایم	سر مو عشق! ال یار خوا بدایم
آیا بختس مار که میان خلق بود	اصحی حال ست کرار خوا بدایم
موجود جمله داب آمار یا ماست	آمار ستد یار ماطهار خوا بدایم
لکن تو مگنج عشق که حشیم با ماست	ملک بلوچ دوست آنا خوا بدایم
مقصود کار بر ترح آں یار دیدیم	حرف یقین خط ترح مار خوا بدایم
هر سطر یار وجود خودی در کرده ایم	در درس سبق عشق یک یار خوا بدایم

یہں احمد زار خیال تو آئندہ تو ایم
اس نکته تریف کہ بسیار خوا بدایم

ما سیم حال اسم اعظم	بر صورت آدمی و آدم
موصوف مذات حوالت گشته	در صورت ماست اسم اعظم
خوش ماست کہ پیچ نیست پیدا	الاکہ مذات نیست مدغم
مردات خدا دگر بر مے	مبدأست مذات در دو عالم
در کسوت آدمیست پیدا	در صورت آدمی محتسم
واللہ کہ حال وست طاکر	در صورت حوالت گشته اعظم

در صورت احمدی حدایت

پیدا بحال خود مکرم

ہر مائے شکل پیدا یکم	عارفان راست دستیدا یکم
----------------------	------------------------

گاہ اندر گشت کمر الوداد ام	گم رمور عشق یسید ایستمر
گاہ نوم در بون در کون	گاہ خود را انکارا میکنم
گاہ ارے میز کم بر کوہ طور	گاہ تکیہ عجمو سے میکنم
گاہ کویم لں ترالی ماسخو	گاہ یسید ابر منیا سے کنم
بودہ ام بہتیم دباستم لے علف	ہیں چہ سرس بدینجا میکنم
نیست پیدا در جہان ذلک من	ذات خود را من ہویدا میکنم
ہر چہ بیے تو لقا ہر سہر حق	س ز پیری سے یہ لطف میکنم
میر کم طیل خدائی ہر زمان	کین سخن ظاہر لہذا میکنم
پس ہر وی مسطنے و مر قفے	آشکارا کتب سے میکنم
یست ذات احمد کثر ذات حق	کتب را بحق قفا سے میکنم

ترجیح بند

ما آئید جہان تمام ہم	ما نور جہاں کسہر یام ہم
سود جزا و سودا نیست	در ہر چہ نگہ کنے تو ما ہم
ہر قطرہ کہ بگرے ز دریا	دریا ب کہ قطرہ نیست ما ہم
در زیر گلیم زندہ نویس	فراشتہ بر ملک لوا ہم
یک قطرہ چو نگہ کنے تو ما ہم	ما بحر محیط است نہ ہم
بر سر ق کلاہ لے مع اللہ	در ملک فخر بادشاہ ہم

برائے سید عشق ہریم	چوں درہ رشق درہ ایم
--------------------	---------------------

ایسیسم و دوسر	رسورت آدمی مستور
---------------	------------------

مافتق و نکا آں نگاریم	در ملک عشق تہر پاریم
نارایو کے سے تسامد	ہمار یہ مکس نگاہ پاریم
گریک لیس اور نمود توحید	ار عالم تجو دے برآریم
عالم ہمہ در حر دت آید	داسد لقیں کہ کردگاریم
تو ہر جہ طلب کے رماکس	ہمار است ہر ایکہ بہت داریم
یکہ سہ ہوساں وحدت	ماچتم دوست برمداریم

مکتاے دو حتم روے ماس	برمدہ رعید ہوے ماس
----------------------	--------------------

گرچہ لے گا ہنگاریم	ہم روہ تو ایس اریم
ہر کوہے ملا یتیم رسوائے	ار گرد گاہ یر عساریم
مطہوں ماں حاصل عایم	مخرج ساں طعن عاریم
دلحستہ وق شکستہ مد نام	ہر لحظہ بحسیم حلق ہواریم
ماستہ دستہ و کوہ باکم	امگست سماے ہر داریم
نامک شد گاہاں را مستقیم	ماسوحت گاہاں عا ہماریم

یارا سیر چاد و منزلت نیست
یارا سرو کار ما کسے نیست

کز عزت و جاه و عار داریم
با کار کساں چه کار داریم

آختر نگے بسوے ما کن
کز لطیف تو بسوے ما کن

ما تا بد خودیم ز لاهوت آدمیم
فردا تو ننگے کہ چو پرده بردن شویم
این روز را بتوے بعد آب کمر خست
این پرده را کہ بنیے نامیب بالیقین
جمله فرشتگان کہ بگردند سجدا
ما حق میم آماکہ بعد ادا دگر شویم
مایم کز جمال رخت بہرہ ور شدیم

از رشک بیہ نہایت پردہ شدیم
سنیے کہ عالمی ہمہ مقصود و ہم خودیم
تا ننگے ز حسرت ماہیم فرقدیم
چون پردہ برفتد تو بدلتے چہ شادیم
زیرا کہ ما ز عالم مقصود مقصدیم
خود تا ابد چه سرور ایم و خوش قدیم
کما ندر وجود آمدہ ما سخت شادیم

احمد بد انکہ حبلہ توئی اندرین وجود
بنگر بہر وجود کہ ما سخت بچیدیم

واسطہ تن گذشت روح مجر دستد بک
قالب فانی شکست و لت باقی رسید
شہر فنا یا فتح ملک بتا یا منتہ
کستے قالب شکست تحفہ تاراج داد

نچرہ تن شکست مرغ منفرد شدیم
ستے تن در گذشت ذلت مغلہ شدیم
رفتہ صدا از میان شخص موید شدیم
خیمہ بیالازدیم تاجر سر بد شدیم

را لکھ اس دھو دسر لسن اندر گست	
قلہ تعلق گدست لکھت یو احمد تدیم	

س کہ ارستے صلائے میر کم	بر در دل ہوئے میر کم
مسل ستم رگلر ارصعا	ہر بحر گام ہے جو اے میر کم
رد و بے آل صلیا درد نام	ایں حماں رالیت یاے میر کم
طالساں را مارک لندے ہنم	عاشقاں را مر جاسے میر کم
درمیاں حلقہ مر داں دیں	رطل غشقت چد ہائے میر کم
حمہ نے ہمارم بھاک کوئے دست	سہ بھاک دلرمانے میر کم
عرقہ ام در بحر عشق سکیاں	ہر زمانے دست و پاے میر کم
دوستان را حیرا دے نمی کم	دوستان را پس قعائے میر کم
یون گداے حلقہ بر دواں	برامید پاوتائے میر کم
تا مگر بارے سیا کم بر درت	حلقہ بر در چوں گداے میر کم

ہمچو احمد عرقہ ام در بحر عشق	
راں لمس ار آبتائے میر کم	

ہر اں سہری کہ در اسما ہا کی	بروز عشق را پیدا ہوا و کم
رکس پیدا تو اندکر و اس را	تو یکوین کہ ما ایا ہوا دیم
چو مرے ار جمال جو دگیت	ہر جاسے و صد غوا ہوا دیم

چو آدم شد پیش من بوییدا	هزاران شکل و طرح را نهادیم
نیکو را در دیکے آخر کی دان	مستود و بین که پاکست نهادیم
جمال ماست اندر کل موجودا	میکویند گری که در است نهادیم

احمد احمدی کی دان تدرین اراد
تفاوت در همه اسما نهادیم

ما گم شدگان از دور و دادر رسیدیم	چنان کرد و بخت بر درخت رسیدیم
از دوش نهادیم تنهای مفتح	تسلیم ساکت سوز نار رسیدیم
سجاده گریه کرده و دراعده رسیدیم	رسوا شده و رکوبه و بازار رسیدیم
دل داده بدلدار سرشته گشته	بچو دست در بے حیة دوست رسیدیم
ماییم که سر گشته و بدنام جباه نم	اشفته و سرست لبخار رسیدیم

احمد تماشای رخ یار دل افروز
سرست بکنت باد و دہستار رسیدیم

من از نشین قدم درین سرا چرخم	بهر عشق سنگار چند غوطه زنم
بهر دعوت هزاران هزار بار بیل	ز جو نفس پر نیم که خر قہ پار کنم
مرا بگردش فداک چرخ سرگردان	خدا و دست قناده میان جان کنم
ز چرخ گردش عالم شکستہ چه برم	بهر گناہ شکایت بود ز خوشیستم
بهر طرف که گزیم مرا رهایی نیست	که هست دشمن جانی و دین سیرتم

اگر واقعہ انفسم ہدا کہ شیطاں ہم	گر مخالف دہم ہدا کہ کم ریم
مہر مختل دہر ہر جہیر ہر سر	جیال ماسدا گر دگستہ در دہم
سار ریاض تدم مصلحت آوار	کہ عشق وستی من آندسار وطم

مر احمد دواں کے رسد عاقل
کہ انفس روح کے ہست گوشت کن عجم

عشق راز ہایتیں دیدم	کہ سرہ کسر دویں دیدم
عشق سندر ہر بہہ دیہا	عشق ماکر دوس قہیں دیدم
گر تو فانی توی کجاست سے	راہ سیراں خود ہمیں دیدم
ارضا در لقا توی باقی	راہ رقت کج جہیں دیدم
در گد شتم روصف در موصو	جہنم سے چہ دات میں دیدم
عسک ار کل کاسا گدشت	بور حق کج آلتیں دیدم
ہر صفائی دات محو شدت	وصاں دات چواریں دیدم
ہوں گد شتم ہر حال ہمار	ماہ ہر ورار بریں دیدم
گوہرے ہاست گوہر عشق	کہ دریں ہم ہوں نگیں دیدم
س لھیل فاسہ صوفی عشق	تاسدہ دات تارین دیدم
جہنم عالم در برتا مالا	پیش او جہ بریں دیدم

س آں ہم کہ عکس دوس دو کون	ماہ ہر دات ہمیشہ دیدم
---------------------------	-----------------------

احمد ار پر تو حال حبیب
نور محبوب را سین و دیدم

گم شدم در خویشین در لبتین میباشتم قطره سال خرد و حدت نرق بودم سها شبیه بودم ز دریای حال سکران که بود کای بر دوازده اسفند دکنم تو میرس از من که من بحر عشق سکران در در عشقت باید دلفش و بیسته	قطره ار بحر عتقم بار بن در باشتم مازمی می جیساں ان بحر چون سدا بشتم باز آب کماش موحسان سدا بشتم زانکه بودم در پرده من اینجا بشتم غول خوروم ز وحدت بار ناپیدا بشتم زانگه نادان بر لب عشق گدا نا بشتم
---	--

احمد اندر راه وحدت هر دو عالم یکبید
دوره توحید نگر تا جیساں یکباشم

تاجه ز جام لب یار یا فتم ستم چنانکه هستی من جمله گشت نیست پیش در بنان که بس حلقه میزدیم یروانه دارا ز دل جان جان بزمیم بخ نهال خویش بر انداختم ز خویش از بهر یک پیاله در وی بجان شدیم چاهنای آرزو من شده تمام	خود را بستم خانه خمار یا فتم تا بوی از صراحی آن یار یا فتم ماگاه فحیاب شده بار با فتم شع جمال دوست شکر بار یا فتم دانگه ز شاخ دوست بر دبار یا فتم کز خیم عشق رطل گر انبار یا فتم کز خمدن خمال تو انبار یا فتم
---	---

سیرا گشتتم از ره آسپه لایم دینش	خود را نیایاں کسر چو هر مار یانستم
احمد راه عشق یان میلا راه عشق	چون من - او احمد عسار ما ممت
<p>داسی راس به پدید آمد</p> <p>هر زمانی کل دیگر میسو د</p> <p>یون محط حمله آمد دات او</p> <p>سیت فرقتی سو دسان را</p> <p>اشکارا در همه کون دیکان</p> <p>نوراد چو شل حمله چاست</p> <p>سیت سداخر که دات ماکان</p> <p>تست پهان را طهور چو شتین</p>	<p>من صورت دات حق را دما هم</p> <p>صورت السال حد را دما هم</p> <p>دات او را آسکارا او دما هم</p> <p>را که سوخ دکر در او دیده ام</p> <p>صورت اینز دلنالی دیده ام</p> <p>نوراد در ریر و مالادیده ام</p> <p>داس او در حمله استیا دیده ام</p> <p>گاه پهان گاه سیدا دیده ام</p>
<p>رلباس ما بهودا احماست</p> <p>دات احمد را ما سدا دیده ام</p>	
<p>آدم تا مار حیر است کم</p> <p>نگاه رمز عشق را آرم علم کم</p> <p>نگاه هواجم داد حسن عشق</p> <p>گاه سلو مرت کم این علم را</p>	<p>ارو خود خود فیشیات کم</p> <p>که ر علم خوشت حیر است کم</p> <p>گاه چو زلفت برکتا کم</p> <p>که ر علم و عمل ما دات کم</p>

گاه مجسمه آگه از مکر و ریلو
درختین سالکین سازم پیش
گاه سارم عشق را همان تو
چونکه آتش عشق را آگه سوتی

گاه از خاتم سلیمان کتم
در بهشت جان جانان کتم
گاه اندر عشق مهاس کتم
خویش را با عشق قربان کتم

احمدی آینه سازم ز خویش
تا همه کس را مسلمان کتم

آدم تاست حیرانت کتم
گر شب در خواب گیر می راحته
گر کن کشن رموز سر حق
سازم دل گردانی خوشین
گاه بردارت کتم همچون حسین
گاه ترس سازم گاهی جود
گاه سورم گاه سازم دیدم

همچو موسی خویش بچانت کتم
یون فیج اللہ قرمانت کتم
چون حسنین کشته بچانت کتم
پس بیک فقر سلطانت کتم
گاه اندر تار قرمانت کتم
گاه مومن که مسلمان کتم
گاه آبادان دوبرانت کتم

گاه چون احمد کتم سرست خود
تا همه کس را مسلمان کتم

آدم تا خویش را پیدا کتم
حمله سلوت کتم از علم خود

حمله را بر خوشین شیدا کتم
علم را کان هر زمان پیدا کتم

عقل بخشم تاکہ معلومت شود چو کہ حیرت نفس را آگہ تو می در حقیقت سالک است سار چو کہ عقل را علم آید بر عشق	مار عقل علم را رسوا کنم در حقیقت مرتزا در داکم رہاست عشق را ای کام کار تو از عشق تو لا کام
---	---

احمدی را رہ نمایم در احد
آدم تا حلیش را پیدا کنم

آدم است بہتیار ت کم ازہ از عشق بود در تو ہم ایچو اراہیم در مارا کم ار را ای حلہ مردان عشق مست گردا کم ہیک خرم ترا خود اما الحق گویم از تنسی عشق تو نفس علم و عقل تو ہم ارد خو گردا کم لکے مرتزا	ار گراں حالی سبکبارت کم ار ہمہ اعیار سیر ارت کم آگے آن مارہ گلزارت کم نور ما و لعل ما مارت کم آگے دوا سیر ارت کم سیر گوں آنگاہ بردارت کم آگے زہر را را حارت کم پس اں بر جوشیت بارت کم
--	--

احمدی را نحو گردا کم۔ جوشیت

آگے مقبول سیر ارت کم

سہر آئینہ روستن جمال باری علم
سہر حالی نمود کاران دلدار علم

رموز نموده و آتش زیر لوحی همچو آتش
نیز داری که بی غشستابین باغ و چمن
ز شامان ملک حدت بلبلان در منظر
رموز و پیکم را هر ذاتی هستی خوانم

حال سینه یا کس بهر خسار می بینم
نه از ارباب طرقدی میر گلزار می بینم
بزمی حلوه ایشان بهر سوداری بینم
همه سرار باغی را از انظار می بینم

بچشم احمدی بنگر که حال حسن هستی را
که من این صورت و سنی بچشم یا می بینم

ساقی بده آن باوه که من تو شکسته
یک جرعه توحید ز خنانه بهاده
چون در همه حالیت تجلی دارا رام
دیوانه رخسیر سر زلف بتایم
این باد و چه ریو تو بکام دل شتلی
چون ره بسیر تنگده و کسبه نداوند

بر باد ستد آن زهد کنون باوه پیر
کز در ازل تعقیفه و عاشق ستم
در ویر در آرمیم و بتان را بسیم
دیوانه بگوئید که دیوانه بستم
کردیدن ساقی ازل است استم
معلوم نشد تا بچه و تنیم و حیر بستم

بجز قصه احمد نتوان گفت حدیثی

چون احمد گشته ازین قصه پرستم

مار هر برندان خرابات نمایم
مارا دهمای همه و نسیم به تحقیق
ما مقصد مقصود و جبهانیم در حیا

ما مرشد پیران مشاجات جہانیم
را کار کشای همه پیران و جوانیم
ما طالب و مظلوم و بنسیم و زما نیم

ماست ایتم مک حرمه توحید	هر روز حرمانت منال راه با ایم
هر حرف که ارد متر توحید بخوایدیم	دیدیم که اروا است خداوند نشایم
آویرتن مایست بکریس تحقیق	ما دست رکوس یکبارفت ایم
در طلیت ما آب پدایت مهراود	ارستاد کس عشق در کوس دیکایم

هول احمدی ارلمی ماتات رسیده
پس صیست که هر خطم درین شرح بیایم

ماهمه بی خود عشق ما فکده ایم	خوشتین اور حرامه افسانه ایم
دریا عسقاں مدام در سو گشته ایم	نگین نام خوشیت اور تر اس فکده ایم
تا ندانی عسل کل از ریخته اید کرد ایم	عسل سر گم گشته باور حلا س فکده ایم
مکده توحید حق ارجح حق بر خوانده ایم	مکت اسرار حدانی در کس فکده ایم
اینم طیک حد لاسکاں آورد ایم	دریاں پرن آن را صطرا فکده ایم
جرعه ارحام توحید خداوند ایم	تا لهای زار در چنگ ما فکده ایم
عاسقاں ازلوا اندر سماع آورد ایم	توهرتی اندر سحر حاک و آت فکده ایم
ار جمال کائناتیں پرده تعلیس را	هر رمالی از برای فحیات فکده ایم

احمدی را پچو رعب خود در لیتاں کرده ایم
کامیه اور اسر سیر بیج و قات فکده ایم

در محبت پیراں حرمانت حرام	ساقی مده از میکه عشق ستر ایم
---------------------------	------------------------------

آمدہ ارکسہ لاہویم ما	مارپوں قطرہ بدربا میروم
ہر رمانی میر مدیوگاں عشق	زاں چوگو عطاں دستہا میروم
زخم چوگاں میر مدعظم کمال	لے سر دساں ویلے یا میروم
دے گنجہ عالم عشق ما	عشق مالامیر و دما میروم

یوں دوتی راہیت راہ احمدی
ہر زماں ارخولیش پکتا میروم

مارسوی حق تعالیٰ میروم	مارسوی لاوالا میروم
رتکستہ ایں دوتی عشق	مارسوی دات پکتا میروم
میت ہووے دکر دات حد	راں کسورت اعلیٰ میروم
دات معی واحد آمد آسکار	زاں کسودات معنی میروم
مے مے ہیں دراصل کلام	ہاں مے ہم ما کھا میروم
گرستہ ایں ہمار عشق حق	کھاتق دھیوت دستہا میروم
ارپڑای رہیوں غاں ستاں	ہر دے سوے تلے میروم

احمدی را در احدویاں متدہ
باز سوے حق تعالیٰ میروم

ما مظهر دات کسریا تم تو	دور کسورت فقر یا دستایم تو
ہورستید تو دورہ درتاب	گر صورت ہو دد سماء تم تو

می ائمه اگر لعین به منی

دانی به لعین که ما ائمه

گوهر کان حقیقتی بندگان ما ائمه

اگر طلبکار خداوند بایستد اینجا

ازشت در بنا تو بی می نگری در ظاهر

سبحان سبست جناب لای الهام آب

در دوزخ شیر بدایت هر از خورشید است

در دوزخ تو بسین دور کن راه غلط

احمد می نکته مکتوب توانی اندر اند

محسن ذات جبر و تم که اینجا ائمه

تا خدا را بحقیقت بشناسیم ائمه

ایک بودیم اگر زشت و اگر زیاده

ایک مطایم اگر آب و اگر دریا ائمه

نور ذاتیم که تا ما فتنه از اشیا ائمه

ز آنکه در عالم مقصود همه یکیم

گوهر کان حقیقتی بندگان ما ائمه

<p>نی لگا کر دی رکھ میں رکھ کر رکھ دج ہر لہر تو دھڑکے کہ بہت در تھم میں بھدا سے غیر راہیں صبح رکھ کر دم ادا تھو بہہ لہر میں تہا تھم کتہہ بھوں جو طہا بہت کتہہ تھم اگر رہ کر م کے یک لہرے رہ رہ رکھ</p>	<p>لکھ کر نہ لکھ کر دار میں سب در تھم گرد کے سو سے لکھ کے لکھ کر نہ تو ام اگر گئے رہ رہ کر رکھ دات ہدای دات گر تو طلب کی سا توں لکھ کر لکھ کر لکھ کر لکھ کر حاکمست چور تو دس تو دس تو دس تو دس</p>
---	---

احمد اگر بخود کے یک لہرے رہ تھم

ابن تب تیرہ وا تو دس تو رہ رہ تھم

<p>قدوس دات ادہ لوات بر تریم لے جسم دے کر کھ دے عرصہ جو بریم مادات ایردی ام دنی ریہا دیم مالور الو ریم رعشاق جاں بریم آمار دات ماست مدائے کہ دیگریم کاسے سترائے شاہد گلے جو ساسریم شکر لغتیں بھلے کہ مادہ صفائے ریم مالور دات جو لیتیں بریں صعبہ کیم کاسے چور کیم گئے بھو عسرہ ریم</p>	<p>مادات دو الحلال حداد و کیم لے آت ماد و لیت دے حاکم دنی ہوا ماقہ مطلقہ میں اندر میں صفا ماموریت جو دیم محمودہ بختیم جو د مائیم دات ماست بہر درہ عیاں میں جو لیتیں راجو لیتیں مائیم بہر صفت ماستا بہر جو دیم راجو لیتیں آمدہ مائیم دات ماست بریں صورت لستہ مائیم کر لطافت آن تارہ گلستہ</p>
--	--

احمد توفیق خدای بسین غیر در بیان
ما ذات ذوالجلال خداوند اکبریم

بیار و گزافه حق را گرفتیم
دعای بکر امانت من و میر گفتم
کردیم میان شویا و امانت
ویرا و امانت سخن و کسب گفتم
هر خرقه که بود دست درین بودیم
هر سر و سر و سر و سر و سر گفتم

بجای زکات و لبر عیار گرفتیم
آنگاه در کوچه و بازار گرفتیم
و آنکه و اما شایسته و دلد گرفتیم
در دین و بی بی حسته زنا گرفتیم
هر کس که درین حیره و دست گرفتیم
هر سر و سر و سر و سر و سر گرفتیم

هر سر و سر و سر و سر و سر گرفتیم
هر سر و سر و سر و سر و سر گرفتیم

بودت و در میان و میز گفتم
درخت سبزی با بر و با بر گفتم
آبست و در میان و در میان گفتم
پس و پس و پس و پس و پس گفتم
در میان و میان و میان و میان گفتم
در میان و میان و میان و میان گفتم
در میان و میان و میان و میان گفتم
در میان و میان و میان و میان گفتم

نخچه و نخچه و نخچه و نخچه گفتم
لک و لک و لک و لک و لک گفتم
پشت و پشت و پشت و پشت و پشت گفتم
بر سر و بر سر و بر سر و بر سر گفتم
در میان و میان و میان و میان گفتم
در میان و میان و میان و میان گفتم
در میان و میان و میان و میان گفتم
در میان و میان و میان و میان گفتم

کہ مسلمان کا گناہ گناہ	بھو اتھ تو رو و عوامیہ کم
------------------------	---------------------------

مارند و ست و لولی و ا و ا ت ا ہ کم مدام باحاط و عا ماط کو جیہ گہ طاس و ست عا شق ر د م و عیوا ماوتہ عین سمرہ رنداں ست ہرست سے رو سیم ہر و حمار متکف مارا حریذہ سے درم آں یار و لریا ما پختیم ہر دو جان ایک قبح الفس ہو و عا سیم ہر درمی کم	ما میوای و مجلس کے کم سے ر ریم رداں لا ا د مالی و ا وارہ اتریم لے نام سے لسان لیتاں دلی سریم در دی کتاں مجلس قلسق کتوریم دیا و آخرت سکے گو ستہ مگریم لے آں و لیں مدر گہ دلہا رجا کریم اکو ک ما سطر ستہ رانی ر کتوریم گوئی کہ یار خواہہ دلچاں لکریم
--	---

ما لفس شیم و لیت بکست احمدی آما پو ڈاریں بہرہ اجمال گد ریم	
---	--

ما لفس شیم و لیت بکست احمدی آما پو ڈاریں بہرہ اجمال گد ریم	ما لفس شیم و لیت بکست احمدی آما پو ڈاریں بہرہ اجمال گد ریم
---	---

کہہ روختہ رضوانم کہ طبل لببایم
 کہہ ساقی و کہہ جامم کہ مطرب ناکامم
 سن ساق حانبازم مستوق سرفرازم
 سن دلبر ہنیام بر صورت الناسم
 فردازی ہستم ہے بدے ہستم

کہ صبح گئے شامم کہ شمع گئے نارم
 کہہ ریل و مضمارم کہہ چنگ گئی تارم
 سن ترک سرفرازم سن دلبر عیارم
 سن قادر جی نام جبارم دستارم
 گاہے تیر نارم گاہے سیر دارم

احمد تو مخوان مارا جرح تو میدان مارا

از مذہب پنداری سیرازم و سیرازم

من مجلس گدایم اللب لب لبم
 نہ مراست عز و جاہی نہ مراست خاکد
 نہ مراست زندہ و در نہ گلیم باد بر سر
 نہ مراست حریت یا نہ مراست کار و بار
 اللب حیرت اللب و نشان ست
 اللب شور وستی و ز خود خدا پرستی
 در فقر بادشاہم بی ملک بے سپاہم
 اللب نیست بودن کسی ز خود ربودن
 اللب بر نہان اللب و در مان
 اللب نیست بودن نیست بست بودن

بی حال و بینوایم اللب لب لبم
 نہ مراست سنگ گاہے اللب لب لبم
 نہ خورد نہ گاہے چنبر اللب لب لبم
 نہ مراست و ستداری اللب لب لبم
 اللب خود عیانست اللب لب لبم
 اللب ہم خود ستی اللب لب لبم
 بی تاج و بی کلاہم اللب لب لبم
 انکہ ز خود شنودن اللب لب لبم
 اللب کفر و ایمان اللب لب لبم
 ست نیست بودن اللب لب لبم

لی سر جانہ دارم فی ملک شہر مارم	مہم آئیت کار و مارم اللہ لب لبم
لی خاک و خاک و مارم ایک رادم	لیا کست آزاں مہم اللہ لب لبم
کس نیست آگہ ازین ایتر ہم شیر ارس	یون گویم اللہ ارس اللہ لب لبم
ہم شیر ارس آویم ہم امیر جان و مارم	اس شاہ لے لشاکم اللہ لب لبم
سرت حاتم عتیم تست عام عتیم	مترع بدام عتیم اللہ لب لبم
عشق ارسست یسدا جان ارسست	در ہر دوس ہویدا اللہ لب لبم
لوحم نگاہ طوفان روحم جان ارسست	کہ مترع کہ سلیمان اللہ لب لبم
گلچہ ہزار آیم گاہے سار آیم	گلچہ سار آیم اللہ لب لبم
کہ احمد و علی ام کہ آدم صغی ام	کہ ہوسنی بنی ام اللہ لب لبم
وامای سر قدسی ارای حق اسی	ہم و دشت و کرسی اللہ لب لبم
ہم لکرت یسرت ہمدلی ہمار رسم	اس لودہ ام و ستم اللہ لب لبم
لی کام دلی و کام گویا سر مارم	لے کس ہر کس ہم اللہ لب لبم

احمد رسد رچی سرمایہ متوحی	
ہم جام و ہم صوحی اللہ لب لبم	
نقش ہر شہر عیاں میں ملحد ویر یہ ام	دیگر کہیں دریاں میں ملحد ویر یہ ام
فی صبرتہ آدم ہم کس درآم میں ملحد	ماوشتیق ہم ہم میں ملحد ویر یہ ام
یا حاتم کو میں میں باق قوس میں	لی کیف ہم میں میں ملحد ویر یہ ام

روح الله من الغنم من كل شيء
 من طيب لا هو تيم من طيب جبر و تيم
 هر شایسته را پیشوا هر طایفه را مقتدا
 من هم ز منیم هم همایان تو هم جمله جا
 من قاضیان از هر هم من مضیان را پی کتم
 من با رسا از هم ز با و را گردن زخم
 مارانه چم از عالمان از نه ترس از ابدان
 من از ازل بودم حسین آنجا هیبت کز دین
 از کفر و ایمان مراد خط و فرمان را
 من عاشقان را هر هم من طایبان با کرم
 من نریا کمال حمد من عشق ذات سر
 از کفر من دشمن عیان دین من اسیان
 سبق تا الحق خوانده ام در دین من مطلق خوانده ام
 سر حلقه غوغایم سر دفتر رسوا شسم
 از خون تو دیر آمدم در چرخ شیر آمدم
 من ساجد و سجد و من هم عابد و معبود
 دفتر کرم صد باره تسک آتش زخم دهر در

تا چند پوستم را پس من ملحد دیرینه ام
 نه غمک با سو تيم من ملحد دیرینه ام
 هر در در استم دو امن ملحد دیرینه ام
 من مصطفی را هم خدا من ملحد دیرینه ام
 اسلامیان را هم من ملحد دیرینه ام
 عباد را سو گتم من ملحد دیرینه ام
 مارانه خوف عابدان من ملحد دیرینه ام
 این نکته را سیدان نقین من ملحد دیرینه ام
 از در واد و دران من ملحد دیرینه ام
 دیوانگان را افسرم من ملحد دیرینه ام
 من حق مطلق آدم من ملحد دیرینه ام
 فارغ ازین کامیان من ملحد دیرینه ام
 دانی که الحق خوانده ام من ملحد دیرینه ام
 سودایم هر جا تيم من ملحد دیرینه ام
 که زد و گدیر آدم من ملحد دیرینه ام
 من قاصد و مقصود من ملحد دیرینه ام
 سوزم همه ملحد و سبق من ملحد دیرینه ام

پہاں ہم بیدار ہم دیوانہ و شیدا ہم	آشفہ درو انہم سہل و سیدہ ام
ہم حرق ہم کسی ہم ہم ہی ہم	ہم طائر قدسی ہم سہل و سیدہ ام

احمد راہ کا مری کردست بیدار ہیری

ار حبلہ دیباستد مری سہل و سیدہ ام

سست و حراں ہوں ستر نقوۃ ہمیر کم	سست و حراں ہوں ستر نقوۃ ہمیر کم
سرن و ہالام ستر نقوۃ ہمیر کم	سرن و ہالام ستر نقوۃ ہمیر کم
روح جمال عرق ستر نقوۃ ہمیر کم	روح جمال عرق ستر نقوۃ ہمیر کم
سست و حراں ہوں ستر نقوۃ ہمیر کم	سست و حراں ہوں ستر نقوۃ ہمیر کم
سست و حراں ہوں ستر نقوۃ ہمیر کم	سست و حراں ہوں ستر نقوۃ ہمیر کم
آدم حراں ہوں ستر نقوۃ ہمیر کم	آدم حراں ہوں ستر نقوۃ ہمیر کم
چروم و ستر نقوۃ ہمیر کم	چروم و ستر نقوۃ ہمیر کم
ہر یہ گیکہ کے ستر نقوۃ ہمیر کم	ہر یہ گیکہ کے ستر نقوۃ ہمیر کم
صالحہ پچ صوام ستر نقوۃ ہمیر کم	صالحہ پچ صوام ستر نقوۃ ہمیر کم
ہم دریم ہم ملک ستر نقوۃ ہمیر کم	ہم دریم ہم ملک ستر نقوۃ ہمیر کم
مائیہ الس حراں ستر نقوۃ ہمیر کم	مائیہ الس حراں ستر نقوۃ ہمیر کم
یردہ لور حقیقت ستر نقوۃ ہمیر کم	یردہ لور حقیقت ستر نقوۃ ہمیر کم
مست کسی درمیاں ستر نقوۃ ہمیر کم	مست کسی درمیاں ستر نقوۃ ہمیر کم

ترتیب احمدیم هم زمین محمدیم | وارت ملک سرمدیم بقبر بقواه هم سریم

دولت سرمدی مرا ملت احمدی مرا | عشق ز احمدی مرا بقبر بقواه هم سریم

هم نفس اندر تنای مصطفی باید زدن
اولت صدیق کورا از سر صدق و صفا
یار غار مصطفی و نور سمع هر دو جا
لحمه فاروق کوا از حق و باطل فرق کرد
ساح قرآن وی النورین عثمان صفای
سرم کردی ارجیالت مصطفی با صفا
خزن علم و فتوت بحر وجود و کائنات
چرا که گوشت دنیا گرم کان سخی
لا اله الا علی لاسیت الا دواعی
گر بجات آنجهان مطلوب بود اگر اسکرم
ناله ولسوزاندوز عجز و صبح و ستام
از بر لب میوه جان عزیز مر قضا
در ریاض طرح با یان بچو بلبل هر بحر
خو طه در بحر رح سبیلان با صفا

جنگ در دامن اصحاب باید زدن
بر دل جالوت هزاران کجا باید زدن
بیر سر نه چرخ از قدرت شتابا باید زدن
رتبه عالیش بر لوح سما باید زدن
دمیدم از مدح اودم از حیا باید زدن
حمیه جاهش با مدح کبریا باید زدن
آنکه بالای فلک و انوار باید زدن
نمده در وسعت علی تسیر خدا باید زدن
هر دم از ختم از صفات هل اتی باید زدن
دست در دامن آل مصطفی باید زدن
از برای آن شهید کربلا باید زدن
هر زمان از سوز باطن که باید زدن
ز اشتیاق غلش هر سنانو اما باید زدن
بچو خواصان در پی بها باید زدن

<p>ساعز و صعب محاسبہ چند مایہ دروں لے لے ساسیے کہ اور ارقصا مایہ دروں اور دلیں شمع اور اسر ملا مایہ دروں سنگ غم سر سیدہ اہل حما مایہ دروں آتے در حاسہ اہل ہوا مایہ دروں سر سر اہل حوا رح لیت یا مایہ دروں ح کد کتیاں سلح ماروا مایہ دروں دست رو گر گھنٹا مایہ دروں اندر تیں مہی حمالے راصل مایہ دروں ق حوا و دل حوا و سر حوا مایہ دروں گھٹا و صانع خوش حوا مایہ دروں</p>	<p>لے صہما ح اہل دیں مایہ حسیہ ہر کہ کردہ انحراف راہ شرع مصطفیٰ طہسہ ہمارا عقدا آئکہ دار و دل رقص گوہر عتسہ مدار دیوں دلیں آبدار اہل عتہ راسہ سر حرت مایہ حوت لقتل میل اہل عتہ مایہ حوت حارجہ را اعتقادہ سیت اندر قول اہل ہست ترقیب حلالہ مجہ میسر گھٹا ہست ترقیب حلالہ عتہ نامتار ترقیب لواء حوت حلالہ میشیگار ہر زمان ہر کہ گوید فصل حیدر را ہر باران ہر</p>
--	--

اعتقاد و سیال را احمدی کردہ بیاں

مرکب پالیش ہر اراں لوسا مایہ دروں

<p>روح یا لور حوا را سیں ڈا عاشق ماماس تو مارا سیں آہیہ دوست مارا سیں ڈا ماتی تو و ملک لقا را سیں</p>	<p>چشم کشا حرت مارا سیں ڈا سیت کز نادگرے درد و عارس مآہیہ روش سست راہ گیر درد و نحو ماستن</p>
--	--

چشم پلاسی مست کلاه قبا در تہ این ستاہ گہ اراستین

ملک بقا بر رخ زیبای است ملک لای ملک بقا را پس

بر رخ احمد لطف سے باز کن
تالش این نور صغارا پسین

احمد جان بر شمع پروانہ کن تا نذر اندر یک پس این رار تو در خیالت ہر کہ ہشیا آمد است از شراب سخن اقرب ہر زمان از جویہ دیو معکم بالیقین کیش مردانستہ عشق بین تا جہانی را بر بنداری زلفت گروہی تو ہی کہ در منزل رسی	اندر دیوانستہ افسانہ کن جملہ رایت خویش تن بیگانہ کن از شراب عشق خودستانہ کن خویشتن را ویدم ہیانہ کن مرغ دل را ہر زمانہ کن خویش را قرمان آن جہانہ کن ماہر دیار لغت خود داستانہ کن در پے او کوشش مردانہ کن
--	---

احمد از عارض نقاب خود کستا
عالیٰ بر زد سے خود دیوانہ کن

ہر گز ندیدم ماہ را چو تو زلفت برین نور حدائی کن نظر در پر تو روی تیر ہر ذرہ تو رسیدان ہر قطرہ جگر تو	آتش زلف تو رخت بر صورت نقاش حسین تا ہر حق داند مگر یکشادہ عین یقین ہر بیشہ نیل و مان ہر خارہ در شین
--	---

مکنتا جی جسم و لیش را کما جمال کسرا مگر جمال جو دومی مستیں دمی ما بہرے	یہاں مگر سپرہ اسی امتراح ما و طیس ہستے تو مارا خرے در بکس دیکر سیں د
ناب در جوان ماری عین فاک درے	در آلت در آلت مدری چون شیتی آگہ ریں

احمد جمال و دعیان بدست در دروہاں
گفتہ ترار مری ہماں ان میں حلیت میں ہیں

آمدہ آن شہ جہاں نامدار کی بچاں ہو جس طرح دہرستہ حریف ہو اندرستہ	عشق گر کھیت باگیاں نامدار کی بچاں کار سر در گریستہ نامدار کی بچاں
رحب و جود نہ عدم ساتھ فی ستر قدم بکوت دگر سر کستے شاد و عشق دلجوئی	سب خواب و سدم نامدار کی بچاں دادہ نہ بکریستی نامدار کی بچاں
عشق یافتہ راہ سیر ستا فتنہ گاہ تنہا ہمیکہ گاہ عجب ہمیکہ	گم شدہ مار یافتہ نامدار کی بچاں کو ہر شے یک نامدار کی بچاں
گاہ برق قصہ فلک گاہ لطف مالک بیست جنوں برسوں میں سہول چل	وحدک لا ستر یک لک نامدار کی بچاں میسبت مور قاف لوں نامدار کی بچاں
دشمن اگر یہ طعمہ رو گشت راہ میکہ ہست ہو را نگر کوہ گراں کسہ سر	عشق ہر است لیس نامدار کی بچاں میسبت مگر ہمین لیس نامدار کی بچاں

عشق جنوں ایردی دا دیجاں احمد کے
مالک ملک سر بند نامدار کی بچاں

چو تو شدی مثال عشق بخود درین شکن عادت دین رسم هست غنی تبان آذر	گر تو ز عشق بر خوری بر خوری ز خوشتر گر تو غلیل الله جمله تبان بهم شکن
حاضر تهر عشق شو عقل بنه بگو شده کعبه دل طواف کن تازه مجر دے	گر تو ز عشق آگهی جان و دل و نگر در جسم بقادر آصله نیستی بزن
هر که ز عشق دم زرد دره حق قدم نزد بندہ وقت خویش شو نخواست حوائی شکو	

صورت احمدی ہمہ نشین و نگار حق بمبین از
عشق کمال این بود عاشق خویش خوشتر

لے ذات تو گشته ذات باغیر موجود هر بود بالذات	بے رحمت کیست بے غم آمین ذات تو محیط بحر کونین از
امواج بحر مشتمل دان این جمله جمال تست پیدا	ظاہر چه نگہ کنی بہ بحرین سبک تو جمال قرۃ العین
آمار متود تست ظاہر حسن تو و عشق من بیک جا	از قہر سمار تا سما کیست گوئی شدہ قران سمدین

چون ذات تو بود ذات احمد
شد بعد حیر الباق قوسین

مستود در کعبه ز تجانہ طلب کن گردست لفتین هست ترا راہ خدائے	مطلب فتوح از در تجانہ طلب کن مفتاح خیراتہ زمینیانہ طلب کن
---	--

اگر دست تو دریں راه دالمے	اسرار جدا وجود و یحیاء طلب کن
در جویں مہل سرچہ بی تو دریں راه	ابراہ لقیں در ہمہ جامہ طلب کن
والہ کہ دگیت کس ایجا نہ بی	رحلہ سواف آن در یکبارہ طلب کن
این فطرہ رحرست لی سر محیط است	مطابو ل جویں یحیاء طلب کن
موجودیات ہماہ شاس حدود	این گنج لقیں دل سیراہ طلب کن
اگر طالب حسی تو دریں راه جانی	سرتج حرتش گر دیویر وادہ طلب کن
و ہرچہ بی ہماہ اسرار حدائیت	این راہ جدا عاشق مردادہ طلب کن

احمد ہماہ اطہار حدائیت مگوین

مستی قلع حشوق تو مستانہ طلب کن

اے حمال گنج اسرار ہماہ	لور حق برہ تو دامن عیاں
ہرچہ می بی حال دوستی ست	آنکہ اندر صہ رت حالت عیاں
لور پاک حق قنای آسکار	دیدہ ام ہر لحظہ سر رو ساں
لور او گتہ متہ محیط محروم	لور او بحرست بحر سیراں
میں لگو تش خودتیدم میشکا	قطرہ ما بحر میگ وید رواں

مار دریا نیم در ما نیم رماست

این سخن دامنہ کسے کو استاست

مرگستہ احمد سے ملکہ کن	مرور محمد سے ملکہ کن
------------------------	----------------------

احمد را حدیث دینا لے	از راہ مؤدے نگہ کن
بشناس تو جو پیش استغنی	این دولت سرمد گن
اسرار قلب درے یکا یک	در دلق محرومے نگہ کن
اگر بد کہ معرفت بخوای	در نکتہ احمدے نگہ کن
ما آیت مصحف انور و مہم	
دریاسے محیط بحر وجود کم	
عشق شد اس بار دم پر زمان	را کہ مہر شرع دارم بردہاں
سر رہا تم سے گم مدح تو	وصفت باک تو بارم دریاں
در عبادت نمی سیاید شوق تو	در بنیاد حسن یکریم زان
من تیرا سپاہی ہو سکم خوردہ ام	سست سپہی شکم از ان ہر زمان
از رموز کس افریب سالہا	جورہ دم من خمیا اندر زمان
دوست عشق از درو آید شکم	ارر دول و ایضے جاں کما
مرغ جان را آشیال قدس لو	پازش آسجا کہ لودش آستان
جان دل بد ز قفس دکنار	راز از عشقت بسدہ ریمان
عسل بجایہ کماہر بشتی	عشوق طمانست فعلم باسا
من بجام عشق جورم جہنم	ورہ اس شور از کما شد در جہا
بچوں شوی ثانی ز دات خویشتر	زیر فہ اندر بقا یا بی مکان

مرجیہ میں ہم توئی غیر کجاس | ارفیقش سکر کہ نفست ایسا گماں

احمد ار فانی تہوے ارجو لیتش

ارفاقے جو لیتش سے اسن سبیل

عشق آمد رہماں کمر و دس

مرستہ رہتو گرد چوں کس

گرتہ میانی تو اندر جو لیتش

سکرے در جو لیتش آں محو

در مقام کل سوار ذرا عشق

عشق آمد رہماں او پیشوا

کمر و دس بکرنگ سار و بہتر

سیگما ناست اریستان ارفیقش

راہ حق سرد یک گرد و دس

عشق راحت پیما بد بھجیں

سکرے تو اور آسمان اریں

رہماں اریں و آخر میں

احمد ار سوداے او شد سو وید

سود و سرمایہ مر اور اشد تہیں

ناگہ آمد دل و حال میں

گاہ کس دے رم بکول حسگر

گاہ کس دے جلوہ جو سرد سے

رلف یر لیتا لست یدیم کوا

کنہہ معبود میں فکرتہ ہسم

آہ اراں شاہد سلطان مر

گاہ کس دے قصد دل و جان میں

گاہ تہوے سوس لستان میں

آہ اریں جواب یر لیتاں میں

سجدہ گہر جان میں و آن میں

حال دل میں شہر سلطان مر

اہل وجود میں و آن میں ہسم

اروہ دل خنجر زما تم گنفس	لیست مرا اسکے شدہ قمر مامن
جان دم گفت کہ قربان کیست	آن مر و آت آت و آن من

احمدی ارجو پس شاہ گریے	
جملہ توئے اسے میرے نامان من	

ہر بلا و رنج و سخت گزما مارل تنوم	ہر حیرت جو کہ بردی ستر سحر و کماورل
-----------------------------------	-------------------------------------

ماہ سپیدہ بر زمین آید ز حال احمدی	
گوئیہا کہ خدا مارل مست و از اسماں	

طوطی کجاست چو نو دلا ویز در سخن	نہ سین و ہاں شہہ لسان شکر سخن
فرقت آن کہ بر سخت آفرین کند	لیکن سخن کجاست چو آت تو در سخن
وصف لبست بہشتی شکر لبست	کجا صبا بیت یا دم عیسی است در سخن
در باغ دہر چو پتو ہمالی نخواست	سوس پال مرغیہ ہانست در سخن
جز نعت نعت خال کہ اسایش در	سو گند خورہ ام کہ نگویم دگر سخن
اسے باد گریکوس دلا رام بگذرے	بر گوسے حال و بگو این قدر سخن
ملح جمال یا رنگفتن نہایتو ان	مدحت کجا بگنج در مختصر سخن
وصف جمال دوست ننگیہ بہر را	مارا رمان کجا کہ کتم خوب سخن
جز عشق ہر چیز است بہر سخن و صفا	کاغذ بیان عشق بود پیشتر سخن
نہ زبان ملک ننگیہ بیان عشق	آرے رموز عشق بود پیشتر سخن

چوں احمدی حدیث سخن میکند بیاں
 شاید که ریں سرل بولیدند و سخن

کوش کجاست سخن تیرے حال میں
 آدمی تو حیرتہ اندک سو جو لیتیں
 ہر کہ سخن سمجھ کر گیت گو تو دروں
 غیر تو نیست و جمال گیت میکند
 اگر تیرے تو آتسا ہم رست تیری
 لائق اس کائنات مرغ تو بہت مل تیرے

کس چکد کہ تو افسانہ سرور
 جسے توئی جو جاہلان ہیڈوں
 مر تو سخن سمجھ کر افسانہ جو
 اگر تو جو لست آگے عقل پر آں تو
 درجہ نیست پس لطیف و جود تو
 حاصل حلاہم توئے و مرشور و مرست

احمدی از کو و شوق واقف سرلم برل
 غیر جو نیست حال تن شمع تستی لکس

در رموز سرخی ہستار می باید تنوں
 در سر مستی ہر مارار می باید تنوں
 در فصاحت کمال اظهار می باید تنوں
 در رسوم کفر و دین ہر مار می باید تنوں
 در دم تو حد حق کو دار می باید تنوں
 در حس حام دار سر جو دار می باید تنوں
 در ہر معنی صورت ہر مار می باید تنوں

در حق احوال لیسار می باید تنوں
 در تراب سخن ادرتہ می باید تنوں
 در سراے و ہنرمند گوشتہ می باید تنوں
 در حریم سلمی مع العذیمہ می باید تنوں
 در سر اسرار الحق ہر مار می باید تنوں
 در سر اسرار تو حیدر جان بید تنوں
 در حقیقت معنی حال صورت اسرار

در طہور آورد و خود را در صورت مایه نمود	گاہ مونس گاہ رکاب می یارم
چون حقیقت و نمودار اصل عالم شد	پس اور خانه کجای می یارم
کہ چو آسمین رخ در آویخ مایا ساختن	کہ چو آراییم اندر بار می یارم
کہ تخت ہمچو آدم تخت نابد گسترید	گاہ یکسا در روه دلدار می یارم
داس یا کس در حمال متوجہ و سپرد	پس اور عاتقہ رمار می یارم
کہ چو فلوق از علالت دایباید گردید	گاہ چوں صدیق اندر عار می یارم
گاہ چوں حتمان حیار اسیر می یارم	گاہ ہمچوں حسد رکرا می یارم
گاہ غلبے دار حیا خلق مایه نمود	کہ مشکل سہ سہید مختار می یارم

ربہار نے سچو موسے ہر دست باید بگفت

ہمچو احمد صاحب اسرار می یارم

و لم یاس سمیگوید انا الحق بن انا الحق بن	زمن این تکلیف معیہ یاد انا الحق بن انا الحق بن
بدل گتم حیدر بنالی تر این مکتبہ میجو	و لم یفتانمید انا الحق بن انا الحق بن
گرت لایباید جمال بارسیا	سرشت کداز میباید انا الحق بن انا الحق بن
اگر از حقیت و زباج عشق مخمور	لو حورت گرد مسرور انا الحق بن انا الحق بن
بدل گتم رہبر نما و لم یاس حیدر گشتا	اگر در سر مایا انا الحق بن انا الحق بن
سرفرازی ہمیباید سرفرازی ہمیباید	چو سرباز می ہمیباید انا الحق بن انا الحق بن
انا الحق را کسی و اندر کشتن انا	رخ ادر کونین و اندر انا الحق بن انا الحق بن

دولت و خواہش باید سری مرد اسد باید
چہ تر سرہ دین و دگر جان ساقی ایش
در آملہ مران و دگر خود جدا کرد
سره در احوال کی بجوگان جسمی کس
سوا سے یار کردار و سر عیار در راز
سار می کرد و تہم از رزق و خود
رسان در کس و ان دگرش این یار و

کرت اف اسد باید الحاح بران تا الحاح
حمانی حمله برسم بران مال حق بران مال حق
چہ میساجو مامردان مال حق بران مال حق
یس اگر گفتگوی کن مال حق بران مال حق
حیال در کردار مال حق بران مال حق
و صوے کن کن و ان مال حق بران مال حق
ہمیں ہر ماں حق حق مال حق بران مال حق

راحمہ مکہ لتعودی سر و پیش محمول و
طناب در اسد و ان مال حق بران مال حق

مطلع مہر سطحا ستوہ ارتقا و
مہر سہر الوری حق ہر کال ترے
حلقہ بگوشت فلک سائیدہ ار او ملک
قناہ عشق و ملتش کعبہ شوق و ملتش
راہر دال ستنی از ہر مقصد صفا
سدہ او ستار و جان روح این سال
معصہ جملہ حمان بہت بحال آستان
مہر سہر لطف میر نجم تہ غر

مسطر میں کمر یا مار گہ صغای
بور دگا و سرور متی فتنہ ارنیساہ
دحدک لا ترے ملک مسد و حق
صغہ بورعہ فتنہ حشر بریر یابی
درد و کستان تر پناہ اسحق سلامی راہ
ارپے اوس کس حمان حمان و
مہر سہر روح حشر و ان حاکم و سر
طائر قدس و رہت گتہ در و صفا

باز کشید صورت تر کرد ترا سه دگر | نیمه زنده به سحر مجلس حوسن لوامی او

احمد لغت دو الین کرده بنظم در سخن
سرمد چشم قویستق ساحت خاکی پای او

معلسا سیم آمد در کوی تو	ماهر اران آرزوی روی تو
چون گدایان بد درت امیدوار	بو که آمد در مقام لبوس تو
مستمندم و برادر ذار خوا	سایزیم از عادت از خوس تو
تسه می میریم تا این ماحرا	ر که گویم آب اندر حوس تو
بهر کس سوسه ماری مسک	حیا مادر چشم ابروس تو
اگر رود روی ز فالت حاسر	هم رود آخر سر اسر سوس تو
تا چون مرغ در مران قید و ام	مانده اند حلقه های سوس تو
رسته از چیل المیتس با سدرام	اگر بیایم ناری از گیسوس تو

بر در س افتاده احمد روز و شب

ساده جان را بنجا کس کوس تو

ای جهانی حیا بر گردان تو	عقل کل بر گشته و جبران تو
خون عالم ریختی و کس نشد پید	زخمی از خنجر بران تو
لا آلی علیک با سب حنی	کس تر ز خود و سب و امان تو
بهر اگر دایه و مبد م	کس تر ز رفی از دیر دیوان تو

گوئے سام سامتے ار رحمت تو	ہر طرف سرگشتہ در میداں تو
اسے لسا سر با کہچوں گوی ستا	در میاں اس عدم جو گال تو
گشتہ احمد اکم از سر گشتگی	
کس بخو ادہ حرفی از غموں تو	

ای مرقع کوشش ادر کار تو	بامع و ترسا تو در رمار تو
صلہ و دستار را از سر سہ	نامصلا سرد در حمار تو
بر گلن این دین مائل را پس	بر تنکس این حملہ را وید از تو
گرفتہ در کفر و ایماں مستقیم	راہ گراں گیر از کھار تو
آراما نخی را از رے در پیراں	از امانی گفشت ادر دار تو
جامی از دسب مغان گیر و تر	اہل معنی صاحب اسرار تو

عالم تحسید احمد ستیر مس
از ہمہ کون مکان پیر از تو

ای صفای درد جو اراں عام تو	راحت حسہ دلاں شام تو
ایسیم صبح سادہ را نکا و	بیرساند بہر خبر بیغام تو
چوں گدیاں درت بھوج	منظر ہستم یے العام تو
آفتہ لک سرتش گاہے بہتہ	ایدل آخرو تن آید کام تو

امام جو دار عاشقان دور فکرم
بر ما کہ کہ رود در حرام تو

آند و مندم که در زهر صبح و سام

کے شود سوتے من آن اکرام تو

احمد ار قیدت بخوابد سر کشید
خوش بود مرغ دل اندر دایم تو

حید جامی ساقیا از دست تو
ہر شرابے کز خم و حدت تہم
چند سر ریز با سہی تہان
یونہی صیبت ہا ہر درہ

نوشد از تیوت و یابن مست
چین دامن کہ مست از دست
تا چہ خواہد کرد برقع بست تو
ہست در ہر ہست ہستی ہستی

احمدی پامال تو گر شد عیشم
اے لباسر با کہ گشتہ لیست تو

ای تجلای حیات صورت زریامی تو
کس رویت ذرہ دگر کن فکان گشتہ
یروے از حسن و ست تافتہ و رنگانات
از فہمائیدین روحی و مدہ عشق تو
عالمی دیوانہ از زلفین شکینت و ام
ہر دو عالم ذات تست یاسین شکستہ یقین
سرجہاں تست عاشق ہر ماں از راج و ہر
ناستقلان واد ہر سوار شرب بخودی

سر و بہتان حقیقت قامت بر عکاس
ہر دو عالم در لباس کسوت زریا تو
ور نہاد جملہ عالم روح جان افزای تو
وزر موزن حق قرب مکثہ ایمانی تو
ہر دو عالم والا زگیسوی غیر سائی تو
ہوش دایمان و عقل عافان شیدائی تو
خلعت حسن الی راست مالا می تو
وہ شکستی فرو وہ مادہ خمرا می تو

احمدی اسالہا سودا سدا در لہ تان
مے مدام تاجہ بواہد کرد اس سودا آوست

لور حدائی ہمہ سروے تو	سدا عشق بگیسویے تو
ظلم تو ارحد ماد رگدست	چہ کسم حور علم جوے تو
آکہ میں ارے میت میت	رف رتق جان میں جوے تو
ماکہ سروے تو بیلر سیمہ ام	تاجہ کند سدا کمرہ توے تو
دل میں حیدرے تیر عجم	سدا دلم عمرہ مہدویے تو
یوسف مائی تو دریں روزگار	سدا عشاق سراہدے تو

ماطر محمول حراب و حوام
احمد سکیں دعا گوے تو

لقادرجولیت اگر خوئی فاستو	احیات حاودالی راسراستو
توے مقصد حدائی حمایہ موجود	تو دے مگدار در راہ حد تو
اما الحق رں بہمت ہچو مصور	برآر دار حملہ یاد ستا تو
تو درستا ہواری گریہ دالے	بیاد بحر و حد استا تو
گد رکن ارہ تحقیق یک چید	بریں میں سرالی بالقاستو

الا اے احمدی گریہ دالے
لقادرجولیت اگر حوے فاستو

اسی جمالت استی و انیس جانِ خدا
 فطرت تو نقش نقش این جانِ خدا
 چیست این عالم صحرایِ بیست دره
 مگر سیراب گرد در آبِ عرفات کس
 از بر آلودگانی زایِ حمت خاک را
 کرده بیدار گشتان بهار از جو و خود
 یک کشمہ کرده در عالمِ حروسی خاسته
 از سماعِ حق قرب پیرانِ مستانِ عتیق
 اریو آفرین مرغانِ فیضی پیران
 آفتابِ فطرت یک بیداده عشق
 تا مگر بایدهاں بکُشاید آرد می
 ہسم سویر خود مگر عیدِ جمالِ دے تو
 بر کشیدہ از سر خاکِ منتِ آسمان
 برفضا گمر یا کوس صبحی بہر زردہ
 نور عزتِ حرمِ ادمانِ باطلِ خسوت
 کے تو اندلاف تو حشرِ ہر تیرا دمنے
 چیت ہنسکس درہ تالافِ خورشیدی

یہ تو روتو نورے در حمان انداختہ
 بر سبیلِ امکانِ نقشِ مکاشفہ انداختہ
 از آفتابِ حق و تابی در ان انداختہ
 عیضِ فضلت در مکانِ کنِ مکانِ انداختہ
 قطرہ از بحرِ کرمِ کثرتِ جانِ انداختہ
 طبلِ بستانِ دل در گلستانِ انداختہ
 عیدِ شیرینِ گفتہ ستور در میانِ انداختہ
 علیٰ اروہ و علمِ خاوندانِ انداختہ
 نعمتِ بامی شش نوادرِ آسمانِ انداختہ
 درہ بامی از رعنِ بر آسمانِ انداختہ
 از مثالِ فابِ دو وصفِ نشانِ انداختہ
 در دو چشمِ از نور خود کجلی عیانِ انداختہ
 بر سبیلِ خاکِ مستیِ ہفتِ خواںِ انداختہ
 گویہ و تقدیرِ بکفِ چوگانِ انداختہ
 تیغِ قدرتِ کردنِ فہمِ دیانِ انداختہ
 عشرتِ حیرتِ حالِ سرورِ و انِ انداختہ
 قطرہ دیرے کہرِ بادِ زبانِ انداختہ

در حقیقت حملہ عالم ارہ خودش پیش
کے تنور قدرت ہر دورہ آورند

خود دروں سیل مارا در کمال
را کہ لہ لہ می آگہ دست ارمیاں ہوا

آنکہ در ہر لحظہ دارے لہر مرد و ستاں
ایک لہر بر روی احمد راں میاں احمدیہ

میں کیم ابدت سروں مت
ہیچکس اور مطمح حاصل
سوختہ و ساقیہ یاد در دواع
حرع میں مجلس پیہ ارگان
پہر معال آئندہ ارجاں امر

در سر سوداے حوّل مت
اور میر طامات سروں رفتہ
لے سرو پاسے رسکوں رفتہ
بیت مے ارکں فیکوں رفتہ
رہمہ رراق و مہسوں رفتہ

کتبہ شمشیر طامات شمشیر

در سر تایاے حوّل رفتہ

چید آئیں شکل دیگر کردہ
حاکم ارماب مہر معرفت

حاکم ما آشفہ ارمہر کردہ
ہتر ارمہر کان گوہر کردہ

صدیحا احمد کتبہ آستہ تو
چید آئیں شکل دیگر کردہ

دردم جمال دست عیال اندر
دردات سات لقصا است فی روا

عین یقین سست ہوا اور امعا
سرت آئیہ است بخود آئیہ

منه کیست گرچه با ساست مختلف	یا منج بحریت دلی در معانی
گر صد هزار آینه سترلیک و یکیت	آن آرومی آدر آینه دیدم هر آینه

گردیگران بدیده نمیدمد ویدنی	
احمد حال دوست بدیده معانی	

عشق مستی می فرایدی شرب باده	نیکشده حب مرد هم زهر ازاده
حاکسان جان زده اعلی رسند	گر تاید ذره مهرش لب افتاده
هر که او سرست انجام شتر عشق	ادکی آید سر و در خرقه و سیاه
چون طیرق عشق از جاده مردان	روی خود را می نماید عشق در راه
عقل در محرم آرزو شود آمده و خوال	زانکه بد باشد بنبرد همچو آوازاده
گر که پرسد ز حال خسته عاشق بگو	مستمند و رستند بیدل جان داده

پیشینه احمد نظر بازی رنج و جنونست	
کے گذار و از ملامت عادت معتاده	

ساقیامی ده مرا ستانه	تا شود دیوانه تر دیوانه
عقل و هوش زیر کی میسوزند	بر گرسنه عشق را مردانه
گفتش دیوانه جعد تو ام	گفت در هر خانه دیوانه
هردی بد را غم منم و راز	در همان پیدا کنم افسانه
استک خنین می بگرید از غم	مردمان چشم در هر حسنه

مست چوں ساقی سرسایہ	مست رہا دم و حدتش مستم مدام
مے سدا رم سح جا کاستانہ	مسل لاہ و نیم در قرب حق
ما یقین و ان رحمت و دانه	کائنات تخم تو مسد جدا
ہر زمانے کترا حسانہ	ایدل مدور در حلق آتش سدا
ساحۃ حان و لم بیتانہ	میر مدیر مختار ان سرواں

احمد دیو اندر سماع رست

سوختہ ہر لحظہ چوں پروانہ

حام قمرت مست عاشق	ساقیا حام قمرم دروہ
در تمنا می حام مروں چہ	بیمہ توریں تہرا پچہ دمی
نقل کن بارو سیب و لیستہ	دامس باغ گیر و مادہ موت
لعل مر لعل مہو ستے مے	روی بر روی دلہے میدار

احمد ارطغرہ مے سر سہیج

گر طاعت کس سدا کہ وہ

در آسہ معاہدہ دیدم ہر آسہ	دیدم جمال یا رہو مداور آسہ
الساں محفل است منصور در آسہ	گر از رو لبتیں حقیقت لطر کے
ادراہ حق مگر کہ حقم بر معاہدہ	ر صورت ستر چہ بگہ میکے مرا
در یاد موج ہستی کے در معاہدہ	گر آتش سہا عین حقیقی مگو مگر

احمد کتیم خولیت جمال خدا بدید
چشم خدای من و مگردان آبرین

شکل چه خوب سنبریا نهاده
حسن جمال خولیت تو اظهار کرده
غیری کی است کرزه معنی نظر کم
غوغا و شور حسیت توئی ذات محض
بردار برقع از رخ و اظهار خولیت کن
گاہی به شکل آدم و تحو آبر برده
در پوریامی نفست چه اما بسوخته
خود گشته بصورت و معنی تو آشکار
و سب جمال خولیت تو بیرون کشیده
ار لے بگوہ طور و مادہم تو گفت
موجود خرد وجود تو دیگر و بودیت
انوار ذات خولیت خورشید اوده
تاب جمال خولیت بآتش فلکندہ
در اصل کل طالب و مطلوب توئی
آدم جو دان تست چاہی تو در میان

حسن لطیف و صورت عنایت
ذات کمال خولیت تو زیبا سہادہ
واللہ تو لے بذات چہ غوغا نهاده
این شو روشد خجالتی چہ عمد انہادہ
عتاق راز حسن چہ رسوا نهاده
گاہی بسان عجب و مونس نہادہ
بالای در عشق چہ سر با نهاده
انگہ ہزار عسیرہ با ما نهاده
نامش میان ما بد بیضا نهاده
انگہ بنگ کوہ بجای نهاده
نام سن اینکہ اسم مسی نہادہ
امواج بحر سیر بد ریا نهاده
نور جمال خولیت تو در ما نهاده
خود را بذات خولیت ہویدا نهاده
الفاب خولیت آدم و معنی سہادہ

الہا حسن رخ و ترسا سہادہ ایں پردہ بر فکس جی کا سہادہ داب لہر لہو تو اعلیٰ نہادہ لورے زوات خویش اس سہانہ یوسف سہاہ لریا سہادہ داعی ز عشق رد لب سید اسہادہ وعدہ چراکت ماد اسہادہ	الساں حلاوت سہت نمودار دل پر پردہ مارا ہے ورے سہاں آتھار توئی عیست بھیکس ہر درہ آفات تہمت تالتے محمول توئی ولیل و محمود ہمایر حاشامی غایتقاں ہمسہر برادو ادہ دیدار تو بروی تیاں نقدین جہا
--	---

زوات تو احمدی ہمہ معنی پردیت

اوصاف ات خویش لہر اسہادہ

چوں گدایاں سر آناں پیرہ
پرورت مے کسیم درویرہ
ماگدایاں لکوجہ استیرہ
دبے حساب نا حصرہ

شاہ مس دم درویرہ
مردت چون در میڈا نم
عسایم یکدمی سگر
میکم حاستے سرور حساب

خلق ارعایت حسد سگر

لبتہ احوال ماہ لے پیرہ

لورے مصوری تو و آدم سہاہ
ای صورتی رعنے و صورت سہاہ

ای صورتی لہو رب معنی سہاہ
والہر کہ صورتی تو عیاں پیرہ کم کود

دریا و موج هر دو یکی دان و مفرق بر صورت بشر که نمودار کرده در چنگ و رباب و زار و دو بر ویم مغایت از ششمین قدسی و ان	این بحرین که بیخ مدار دارد جمله توئی و غایت کس و دریا چرخ و حدیث و بیخ نبرد هم سرار چرخ و جوار حق نکند استیانه
--	---

احمد تو شرح چه کنی فاش پیش خلق
نزدیک خلق هست سر سر و فاش

شکل لب صورت زیبا نموده انسان خلاصه لیس و آواز ویرد کنیت و جهان آواز ذات او در صورت بشر که پذیرا کرده بر قطره که هست زور یا حسن است انسانت بر حق نمودار و بحال در هر دو کون نیست بحر ذات آدمی آدم بشکل خویش تو اظهار کرده از مان هر یک نیست حقیقت اصل هر دم بحر صفات بشر شکل آید اندکلام خویش نمودی نکات مر	در چشم عاشقان همه معنی نموده بر صورتش جمال چه زیبا نموده آیات حسن را همه انجبا نموده لے بشر کجاست تو خود را نموده هر دم پس از موج زور یا نموده ترکیبات کرد که ما را نموده اندر صفات خویش همه را نموده بارت و دیگر بصورت موی نموده بتجارت کعبه را تو بیجا نموده آرے بدین صفات میجا نموده عشاق را رموز هویدا نموده
--	--

یہاں گامیب سس سس عشق گوشت

واللہ کہ دات نہ لیس تو یہ مودہ

احمد بدیدلج تو گشت متلا

پردہ رنج و گندہ نو عہدہ مودہ

حالت اہل حقیقت حاتمہ ہمارے
ہر کہ او ارحم و قد حرمہ ہور ازین
ہر کہ در ماندہ مورستہ تو صرحدہ
ہر کہ او دم حقیقت سر مدہ شور
نمانہ رہا بدہ مورستہ مراد امی
والعصا لال کہ رسد رستہ تو صرحدہ
ارستہ یوں او یو ارگان را حرمہ
یوں در رہد در مقام تامت یکرا
عاشق اسرار تماشای عالی مہوسا

قلہ ارباب حاجت سرود لارہ
حامی او اندر جعیت حاتمہ ہمارے
در مقام لی مع التسلط عالمہ
در ترغیت مرد را آویختہ بردہ
ار سال ہر زمانی سر وہاں مسمارہ
مرد معنی حقیقت صاحب اکارہ
ار ہر اراں حرمہ وار حرقہ و رمارہ
اندروں حرقہ و حلقہ و رمارہ
جستم ار راہ معالی ہر زمانہ ہمارے

احمد ار لومی ترست گشت سرستہ ام

حلقہ دلو ال گال اور اہمیت ہمارے

ظاہر جمال خلیق تو عہدہ مودہ
ہم جویتش کویتس مودہ جمال خلیق
واللہ کہ غیر مست و ہر کل کائنات

در جستم عارفان زحمہ پیدا مودہ
اندو جمال جویتش جہ رسا مودہ
در کائنات حسن جہاں اہم مودہ

الطہار کرد حسن حدائی کہ چشم حلق دیتہا کی است حمایہ کی بین دم مر اند در جمال خویش نمودی تو چشم بشر	حسن جمال خویش چہ اجماع نمود حیری کجاست در ہمہ در نمود ارر فر عتفی مرغ و نرسا نمود
---	---

در چشم احمدی ست جمال حدعیان بر چشم احمدی ہمہ معنی نمود	
---	--

در جویتن بدین و مکن در کس نگاہ انساں نمونہ است انوار ایندی واللہ ہونست و نو و جهان تا آدمی گر آستناست بحر حدائی بخود مسین مقصود ما ز کعبہ و بتی حاجہ ہیج نیست گرفت آگہ از تو کہ اینجا چہ میگفت ابلیس را بود جنبہ از جمال تو	در صورت تو گشتہ عیان معنی ناہ جو در استاس و بیج کس را مکن گاہ در صورت بشر خدایک است شہاہ عارف کند مدام درین بحر آشناہ مقصود جو ذات تست ازین خارج است در صورت خودی بخدائی تو پادشاہ بیچارہ را مدہ شد کہ غلط کرد و سچہ گاہ
---	--

احمد ترا چو کس بشناسد چہ چارہ زیر روئے دولہ ہزار لہن آراہ	
--	--

ہاں از جمال سوی تو آدم نمونہ واللہ کہ ذات تست عیان محرت بشر بر روی مہوشان کہ جہانیت مبتلا	وز عکس تاب حسن تو عالم نمونہ خود آشنای گشتہ و آدم نمونہ حسن تو ز رانست بہر دم نمونہ
---	---

احمد چشم خویش حیدر ارج تو دیر
بر مارصیاست مسلم نموده

در محبت شریہ عالم رلود
اں دیدہ کجاست کہ در یاد ایں بود
اں حال تو آتشہ کردہ
اچھا کہ حسیہ است مدار و مگرد
در جوراں سجن سدرہ دل سلیم
دلہامی عاشقان تو خرقہ متلا
در وصف تو کیار سلین غزل بہر
دلہامی عشق سرایہ کردہ
حاشامی عاشقان ہمہ بر باد دادہ

والد شریہ کجاست ہامالہ لود
خود را شکل و صورت اں نمود
ار مارور کرتہ چہ حاشا رلود
کیں در روی اہل معالی کتودہ
کیں مگہ ترک کردل اماردود
کہ جس جلیق درج حوالا ستودہ
ہم خود لوصف خویش تو در استودہ
در راہ جست و خوس چہ سر ہانمودہ
دلہامی حشکان تو لعش آرمودہ

احمد ر مور عشق ہمہ فاش کردہ
زارای مگر رہر حراے ستودہ

عزت لقاں مرہ جعقا گرفتہ
اہل لے ہامدورین خاک بیوفا
مردم کجاست کرد و مسمی مے رہر
در نگاہی دیامی دل اہل دل کا

ار محبت جلیں کہ و مالاک گرفتہ
در قاف قرب گوشتہ جعقا گرفتہ
ار مردم جس تہ گرفتہ
ار خاک لے نقاد لے انا گرفتہ

الہمار کرد حسن جدائی نہ جیتیم خلق
دینہا کجاست جملہ یکی بین و مہر
اگر جمال خلیت نمودی تو چشم خویش

حسن جمال خویش چه ابجا نمود
غیری کجاست در ہم غمہ در نمود
اگر ز عشق مرغ و ترسا نمود

در چشم احمدی ست جمال حد عیان
در چشم احمدی ہمہ منہ نمود

در خولیتن بدین و مکن رکسے نگاه
انساں موند اسیت اوار ایندی
واللہ سہو نیست و وہمان تائی
اگر آستناے بحر جدائی خود سین
مقصود ماں کعبہ و تہا قہ بیچ نیست
گر میت آگہ از تو کہ اینچا چه میگفت
اطیسر با نمود خیر از جمال تو

در صورت تو گشتہ عیان معنی آہ
خود را ستاس بیچ کسے را مکن گاہ
در صورت بشر نجد ایست اشتباہ
عارف کند مدام درین بحر آشاہ
مقصود ذات تستیں خجاست
در صورت خودی بخوانی تو باشاہ
سیارہ را ندہ ستد کہ غلط کرد سچہ گاہ

احمد ترا چو کس بشناسد چه چارہ
زیر رو بے دلی ہزار لہن کار آہ

ہاں از جمال سوی تو آدم نمود
واللہ کہ ذات تستیں صغرت بشر
بر روی مہوشان کہ جہانیت متبل

وز عکس تاب جس تو عالم نمود
خود آتشکا گشتہ و آدم نمود
حسن تو ز رانست بہر دم نمود

احمد خرم خوشتر است از سحر و جادو
بر عارض سیاست مسلم محمود

والله لشر کجاست هاما تو لود
خود را شکل صورت انسان محمود
از مار و زکرت همه حاسه لود
کین در روی اهل معالی کتود
کین یک ترک کردل اماره و
که حسن حقیق درخ حوالم ستود
هم خود و صفت خویش خود را ستود
در راه جست و جوی چه سرانمه و
دلهای حسکان تو لغت آرمود

در صوبه شریک عالم رود
ان دود کجاست که دیاداس رود
ان علم و حال زلف تو آشوبه کرد
از ال که حسیم است بدار و سگود
در عوالم سحر و جادو سلیم
دلهای ماستقال استود حرقه متلا
در وصف لود کما رسیدن عقل به
دلایه تیسرستی سربس که رود
حاسه های غشاق همه بر باد داده

احمد رمور عشق همه داشت که رود
رازی مگر رتبه حواس ستود

از محبت چلی که و مالا گرفت
در قاف قرب گوشت چسقا گرفت
از مردم حسرت گرفت
از خاک لے لقادل دانا گرفت

عرفت لقاف و رب جعقا گرفت
اهل دله مامد درین خاک بیوفا
مرم کجاست که زور می می رود
در نگامی دیامی دن اهل دل ماما

بر بود و رزمه بیست جان ستان
دلماست رزمه هزاره
در غیر پایه من سپیدایمیکه

عشاق را عشق گره تیار کرد
ما ساف اسه سره طار کرده
معلیم سیه آریه تیار کرد

احمد رستم روی تو بر واد سال سجب
جان باشتار رستم سکر مار کرد

ای دل وجودی رستی آرمات سلام
ارو لیت حد اگستی مقصود اگستی
آه سابد لاهوتی در عالم ملکوتی
پیدا و عدا لی تو در حمله معامی تو
هم ماده و بیما هم ستم کجایه
هم ساسی هم ستمی هم سمداق و هم ستم
آل محدین کو آل کمریقین کو

بر واد سب سب سب سب سب سب
سب سب سب سب سب سب سب
الهمار ساسونی آرمات سلام
سب سب سب سب سب سب سب
هم ستم آه بیما هم ستم کجایه
هم ساسی هم ستمی هم سمداق و هم ستم
آل محدین کو آل کمریقین کو

امروز توئی احمد مظلوم قوی سرمد
حلقه دیوانگان اورا بهیسته مار

اوصاف تو شدیدی از مات سلام الله

رستم در معان سحر گه
چاه رختش در لب پرمات

دیدیم رگوسته زوئی آن مظلوم
عشاق را راه گشته از راه

گفتم بر رت پناه گیرم

گستاخ خوش آمد می نو خور

در حلقه مادر آویختین

و انگاه مشرب نوش که گه

یا خوش من تو صورت ما

ما ستم جمال نقش الله

در صورت احمد سکه چینی

در کسوت این گداست آن شه

پند بست ز گنج زر هنر به

ولیکن طالع و بخت از هنر به

هنر بهتر ز صد خوار زر گیر

که یک زر هنر از گنج زر به

زمر و بلبه هنر به هنر اس دل

که از آسیب ایشان پرهیز

بناشد هیچ عاقل نرد بخت

که از نزد یک ایشان ورتر به

همیشه از خیالات عاشقانرا

وسله دریم و جاسله در خطر به

چون صفت پانته باز گویم

دما نم زان حکایت پر شکوه

ظهورم و دانا در سفر شد

همیشه مرد دانا در سفر به

فغان از بخت خویش است احمدی

که شرح این حکایت مختصر به

ماه من چون از جمال خود کتاب

پر تو می از حسن خود بر آفتاب

شاهد لا هوت ماوریم رندان

مده سر مست از عارفان

ما سر نقش بر نشان گشت گر عاقل

عاشقانرا سر بسر درج و نایب

پیشیم لب او برده سنا و حسن

امدروں با وہ لہجیں مشکاتِ احمر

یوں رحام و ہمدردی حور و احمد جرعہ

جو لیتے اندر حریماتِ امانتہ

ہدایتِ بہوں و درمغصِ فصلِ بہار

روایتِ عشقِ سلطانی سرِ شہرِ عالم

جو ارمیتاقِ مستی ساقِ ارتقِ ستار

تو اگہ دستِ حقِ گردِ حورِ نعلِ گرد

جو حورِ احمدیہ بارِ لعلِ اندر لقا یال

تو اگہ و گردِ الی کہ حورِ و گرد

مکویں حورِ دلِ باری لیلِ نگہِ در آسما

مردِ گشتِ سرِ حدائی و گردِ حورِ دل

ہمایِ بہتِ دمِ ترا حورِ حورِ گہرِ ند

سراگندہِ وحدتِ سپہیامی سرِ لعل

مستودہِ بندِ حورِ دبستی گرس

سرایِ راحتِ ساعتِ کسی حورِ آفاق

دریں محبِ کدہ کی جو دیوانِ میکسی

علمِ مالایِ گردِ دلِ حورِ روحِ ہرست

کہ شد سلطانِ فصلِ اور اس عشقِ رجا

نکستی اندرینِ خلوتِ اگر موسیٰ طور

میاںِ تم حاسارال و امو دگر اسحا

تو اگہ روختی جوی حورِ رو پچا

تو می مدہ و دغم حورِ حور و گرد

تو اگہ حورِ حورِ حورِ حور و گرد

و گردِ تو کجا دالی کمالِ عشقِ مسحا

چہ حورِ ماشی دینِ گلشنِ حورِ گلشن

میدلے رسی کجا دو و حورِ حورِ حور

کہ قطعِ راہِ تسکینِ حورِ حور و گرد

مستودہِ راہِ اہارِ می اہارِ حورِ حور

تو می و مسودہ و حورِ حورِ حور

چہ میگردد می و حورِ حورِ حور

کہ چوں دامنِ حورِ حورِ حور

چو بی پرسیدن در بهر درین دست سحر
 چه داری پوست اندر چه بگر حیدر غالی
 بنیدانی رسی کاخ سحران آگونی گردد
 تحلای منخر آنجا جمال از پرده بید
 بجز افتاب جان گودی درین ریاضی پایان
 فتنای کبریا بی در کنی بیرو از هر سست
 سلام امر بر سلام آید کلام اندر کلام
 نه آنجا در دو دران آنجا ملک فرمان
 نشانت بی نشان گرفته اند رفتا
 بملک لم فیل عینی جمال و نساه بی ا
 سلیمان نیز در ملکش کینه بنده بود
 جهان بانی و سلطانی تر از سید لایزال
 بچاوشی نمی شاید ملائک اندران عت
 همه هستی علم بینی تبه نور قدم عینی
 نوای مرغ لاهوتی برقص آورده اند
 عنایت و بمن که دو بگفتا چند عوالمی
 ترا آن به آیا احمد که ترا فتنای رستی

که دیوانه نرسد اینجا یک بر شکل انسانی
 طلب کنی نشان بیانی چو جبر پیرنی
 نه یایانی در دینی نبوی زخم چو گانی
 شود ذات مستغرق بتوفیق توانی
 شوی از چشم ناپسند چو سمرغ سیابانی
 جمال حق عیان بینی در آن دشت روانی
 عیان اندر عیان عینی همه سر بر پنهانی
 نه آنجا نقدونی وجدان آنجا ریح آسانی
 مانند زره در تورستی وی باسانی
 که باشد کمترین ملکش همه ملک سلطانی
 که کوس بی بیلی زود در ایام جهان
 که اندر مصیبت اعضا توئی چون پنهانی
 بدر بانی نمی یابد ترا طاعت بیانی
 نه تن آنجا نه دم بینی زنی از صوت فانی
 نیز نگاه روحانی دمی از جوش الهانی
 بر یک جبهه نمی خور ازین بحر عمانی
 زبان در کشتی هر دم فردمانی بحرانی

مردارم میں اور اور اسے	میں تنہا کہ اور نہ تہا ہے
بڑا آئیہ مرد سدا دے	دراں آئیہ سگر ہر جہ حوا ہے
اگر طالع تو دور حقیقت	میں حملہ استیوار کا ہے
نہ لقس سر سہری صورت تو	مکو قتیاب گردا ہائی ہے
ہر دم دی مراد سدا میں کار	ہر داند سدا میں سیاہی ہے
نوقد رقیبت محمد راجہ واسے	کہ اندر ملک دل تہا رشتا ہے

روی احمد میکس نظر کر
الاس اہل دل لقس اتے

تا عشق سداست دریں سیدہ است	دالتہ کہ مراد دل خاں سب سہرے
دیوانہ بھر دلد دیوانہ سدا دے	الحسن مع الحسن تہاں کرد کیا ہے
سیر ارم اریں طاقتہ عاقل ہستار	نام و نا اہل مرانیت مسامتہ
ایں آئیہ دوس سماہر کہ سید	دور راہ لقیں ست ہموں راہ سہا ہے
مردم بود آئکس کہ درو معرقتی است	مردم تو اں گفت معنی دہا ہے
ماحق پیغم دستا سیم حقیقت	راں چشم سدا دے مران بیج حواسے
آہر کہ دل دیدہ دریں راہ مزاد دے	بیچارہ مرد داند گراما ہے
کہ صورت محوں و گہر بیکر لعلے	محبوب، لم آمد ہر دم پیکار ہے
احمد درم سنگ یو تخرید گفست	سدا راہ حوہ و سدا حوہ جرمی ملات ہے

ای طایر قدسی که درین عالم فانی بارب توجیه مرغی که تراکس نشاند	قدوس تو ان حوامد که در عالم باکی چون جامی گرقتی تو درین فانی خاکی
در صورت آدم توجیه روآمده ای بار اسرار نو پامروم نا اهل چه گویم کم	اوصاف تو بر معنی حق نیست خاکی حق را سنوان گفت بر عالم شاکلی

احمدی کی سر سخن را تو هویدا
سرمه قافهم ازین عقدۀ زاکلی

ابن جیشورس اینک در بازار عشق گنج آفتست یکس پیده عالمی اسوجنی	ابن جیشورس اینک ما را بجاو آیمختی تبعیت آلوده بگشت چون قاقا کجی
راه آدم خود روی را رانده المیس را سوزنی را خود حجاب حلیه ساقی	خود انا الهی گفتی و منصور آو بجی رشته امیدار احملی بگستنی

احمدی اسرار مردان را بگو یا هر کس
چون انقلاب محبت کوز و شب آیمختی

ای صوزب لو نقاب معنی هر ذره جو آفتاب تا مانست	بوسه ذات تو بر نقاب معنی از مالش آفتاب معنی
امواج و بچار رایکے دان چون غیبت شوی متقی آمد	آیین نکته نگر در آب معنی اسرار تو در کتاب معنی

احمدی است مظهر حق	بردار و مله جحاب معنی
-------------------	-----------------------

جوں میں رکیت یار لے گئے ستر مسق ماخ لے گئے

جوں میں فخر در وراق لے
مہرہ مہر ہچکاں ساحت
ہوتی عقل سیک نظر سر لود
گرچہ پیار پسند ہا گستم
کرد در گوشت گفت بد گہاں
کہ مر یاد مادر دہ سے

صرا احمد و تادورچہ عسم
سر چیاں میکند رقت حے

ایدل و عار طائفہ ہو فاموے
مام و فایگر کہ فی مام و فی لست است
لقت صفار صفی ایام خوشد
اہل فاماد و ریحا پے و فام
در شہر و فاممل ہچو کمیاست
ایں شہر فی مروت راحت داتیست
کرد حواء و صد و صد حمت و دشمنی
در ہر کہ بگری بفاقت مبتلا
ہنہاں آخرت سر اسر لعل و شام

ترباک طالع ار لب اتد ہاے
ار صم در و تیرہ تو حام صفاموے
ار شاح حستک سال لولستو ماموے
در لوستاں ہر رکس کمیاموے
در سنگ نائی ہر رکس کمیاموے
ار مرد و حلیت ہی خرد عاموے
زین شہر تری لفاق حراں ماموے
ماہر کہ دم زنی رم و صفاموے
حراں صفت طائفہ ماموے

نه گفتن و شنیدن سان سیم کجاست
ای دل کمار دگر ازین شهر ییلاق
ابل چه است جمله کابر بشهر ما
این شهر کماست و لی بلامدام
هر دشنی که هست هم آشناساست

بسی نور شکست و ماد تیره بجای مجوی
ای دل ستر ویدش نه دابر سما مجوی
احلامه و صدق طست این مجوی
جز خون خلق ریختن از کر بلا مجوی
نه کسب وستی تو ازین آتسنا مجوی

احمد و فامخواه اربن شهر یوفا

ای دل و فاطمائیة یوفا مجوی

ای دل بکدام کار و باری
دور غمت گم نه سفته
شد عمر عزیز در تنافل
از طاعت حق تو گشته غافل
آسوده نشد رما فقیری
در غفلت رفت عمر پرباد
سرمای سرالائق تاج
ای دولت آن کیسکه یگدا
بر در گه لی نیاز مجو و

مشغول کدام روزگاری
معلوم نشد که در چه کاری
نامد ز تو هیچ حق گراری
در بهدگی جدای عاری
مطلوم نفاقت پیچ یاری
دل سوخته مت ز خاککاری
ای تو سر تو سر ای ری
در طاعت حق شبان قاری
ولما همه دان بجان ری

در حرص و هوا و لوبازی

این عمر عزیز میگذاری

فردا کہ دہد مامہ رود	افسوس کہ تھے مدار سے
تخم علی گئے نہ کتے	در آہردم گوسہ کارے
گاہے خیال گنج و مالی	گاہے لعل و تہر یارے
کہ دریلے وصل خود رویاں	کہ ریلے لوسہ و کنارے
مار آئی اریں خیال را می	تا جید وریں گساہگارے
سر سودہ لہند کاک گاہت	وین حیدرہ مانگست خاہ
خود را تو ملک سیاہ مامہ	بر جوشن بکس تو سو گوارے
افسوس کہ عمر رفت ناد	در ماری لہود خاکسارے
گاہے شراب و گہمے	گاہے لفساد و گہم خوارے
در عقلت مست جان نامیم	مستے کہ بیافت ہوتیارے
مارب ملک حماں پیاہا	تو برہمہ خلق کرد گارے
مارا تو دست لفسن سپار	یوں برہمہ چیر سار گارے
یوں کہ تو ہمیت مالہ	بیچارہ شکستہ دل برارے
در مجمع خلق آسودہ	دردی تو میرس ترسارے
آن روز کہ روز شرماسد	از حملہ ملا نگاہدارے
مریچ کسے دلے لستہ است	دارد در رب امیدوارے

احمد مدبر توالتھا کرد
از لطف دہار چہ نہ ارے

اے دوست ساکجاں مائی

سکجائے مشکوکہ آسناسے

مردیم ہیتہ در فرامست

سما جند کنی رما جسدائی

شب و روز در انتظار مردیم

یاست کہ ز در گئے در آئی

محمون جستم شے رخ دوست

در محنت و در ابتداءئی

در گنج بلاء و محنت غنم

ایدل تو ہنوز یوقائی

بیت الاخر استغاثہ لی تو

دین سخن جویدشت کز بلائی

من مادمہ ز تو خراب و خجود

تو خود ہمہ روز در ہوائی

ارنست نصیب دیگران نوشت

مارا ہمہ وقت رہر حالی

من لی تو دمی ہی سپایم

لی مانو بگو چگونہ یائی

یاسندیم اے نگارا

ایں بد چرائی کشائی

ما چند نہان کنی تو این دو

پیدا ست کہ در عشمائی

بیجان شدہ ام چو مرغ سہل

در بردن جان با چیرائی

بنامی حمال خود بیک بار

وز رخ و قراق در دہائی

من ناقتہ ہجر تو نذارم

ای مونس جان من کجائی

بودی تو ہمیشہ پیش چشم

یک لحظہ بگو حیرائی

ریخیدہ مگر ز من بر ممتی

کمان روی چو نہائی

یون مرغ سے طیم در غنم

در و دل است سہل شقای

ماتہ کہ کئے گئے ترسم	در کوے تو مے کسم گدا
آحر کرے گداے خود را ہستیم در انتظار سہا فی صحت ہمدے و یارے والہ کہ زہر ہد تر آ مد	اے آنکہ بحس یا دستا ہے ماتہ کہ تے جو مہ برائے گج دو جہا لب سواے ایں سورس ہرے لقاے
احمد جہاں ہمیشہ می بات حسن حکمت حدائی	
آحر می ہماں مس مسالیری درو خود پت کہ گویم کہ علاج دل میں تو ام کہ کسم عرض پست عم دل صح امید میں اور سایاں رسد ستاح امید میں ارما دمے شکستہ ردی عشق پرستی ہمہ شاہد نامی	کہ میں ار آتس عم سو حہ دارم جگری حر توئی مرہم لریس مار دوگری کہ سر دو تو قصہ میں در دسری کہ شب ہجر را بیت نگار اسحری ایں ریہار ہمال لویجیدیم سری حر اپں وروہمہ عمر دارم ہری
احمد درود دل حویس جہ مالی ہرم در آشتہ کجا دا مد ہرے ہمرے	
آقا در لب تو مرادر سدا رسے تا چہر کسم مار کسم ہجر لویاں ست	دیوانہ سدم در جہم ہر موی تو تار والہ کہ کجا مد سب مرزاقت یارے

الحاج خیرخان قزویدوست تیموم ۲۸

احمد سید بہر قہار تہا سیریا عین

لڑی گاشین کو تودراہستہ پرمی

ایسی سرور والی بچا ہے

شہد ماہ نمبر ہفتم فی قوتنا کیس

وہم و ہرگز نہ سوسد شد و آہ تیر

یہی وہ بریہ ہے جس کی

دی سبیره لیسوی راج پاریامی

می گویند شیخ اعظم آری

تمت وادولست و ان شاء الله

میں نے یہ سچ سچ کہا ہے

حرقامٹ تونہ سید احمد

ای سرور و ان ساغر آرمی

جمال الدرمی بنیم مهر سوی مهر رو

والله اعلم بالصواب

کتابخانه عمومی

تشیبہ اس سیرت و اہم رہبر باور و پرست

سلام القدری آن سز زبیر سے رو بہر کوی

ایک ایک کے لئے

لکھنؤ، ۱۲ مئی ۱۹۰۷ء

پیشکشیں

سرا احمد بیگ وید بکت سرحد امیرا

ۛ مسکرم کرم، آلم اوهر سو

کلمہ گزشتہ کئے جان می رہا می

حکم گویا که شخصی را که

ریک لب خمد وں سفترا لی

1/25/2000

نہ صورت کہ می نیم تیار ہے

نہ صورت جمال گستر یابی

نہ در سیرت خاطر نہ سد م

کہ در ہر سیرت صورت کانی

نہ جسمی نہ جوہری توئی شخص

دریں مسمی ہی نیم صدائی

نہ آسمتہ و دیوانہ گرد

اگر ارچہ وہ روح ترا سرکشائی

گدائی کوے شایاست احمد

ہست ہاں تادشاہی آن گدائی

اگر یوں مالی موجود آئی

سہرورہ عیاں ہی حد آئی

جو موج و بحر را مرقی ماستد

جیساں تاشد عیاں تاقدا آئی

تو ماستی توئی ار تو ماستد

سہر کسب کہ در جہتیم در آئی

نہر شکلی کہ ترا جلوہ سارے

لو در تیا کہ ریباد لر مائی

نہ در صورت صورت نہ سد م

کہ در صورت تو صورتی مائی

جہانی غنلا اگر دند سہوشت

تقائیک رو جو دیوں شکستائی

تہاتامیکد خلق تہاتشا

جہ مارامی تہائی پارسائی

مقامی وار کس ما احمد آید

سایہ بار حال دول رسائی

نایم ردای کبر مائی

لئے کہ صورت حدائی

سہر سہر تو دما سہر

موجود نہ وصف کہ مائی

سحیت میاں ماحدائی	چول موج سحر هست مک ذات
از بحر محیل آستما سبلے پرده حمال خود مائی اگر پرده رچشم و اکتائی	مرصوب آدمیت پیدا اگر دور کنی ز روی پرده عشا و شوند مست و مدیوس
تا صورت احمدی عمان شد پیدا سب جمال کبر مائی	
نیایی هیچکده از خود نشانی اگر خود پیخودی یا بی رسائی که شرح او نیاورده بانی مدار و هر کسی کشف بیانی بمانی کرده بر من این آنی که سرگردان درین کار چنانی	اگر بے یاد او باشی رمانی نشان بی نشان انگه بیانی می باید چنین گفتار و گفت ز حرف کن افریب نکتہ را بست اخلا و فدا اب معنی خدا بینی نه کار هر کسی هست
اگر حالی کنی احمد درین کار بحا تانی رسی در کنه جانی	
در صورت بشر نیست آن یکی نی فی بشر کجاست همان آن یکی بنگر نهان که حمله نهانست آن یکی	هر دم بذات جمله عیانست آن یکی در صورت بشر حیه نگه میکی بغیر پیدا بچشم ظاهر و باطن بذات خویش

<p>درجویشیں میں کہ خدا و ہم توں درجویشیں میں کہ کسی نگاہ مستغرق حالِ خدائی کس میں والہ کہ حق تو نیست درپس کسی حد اور بطورِ صورت و مبی چہ پی می</p>	<p>محرکِ حمله جہاں است آن کے کایں حملہ مکاں رهاست آن کے ہر می چہ سگری جہاں است آن کے ریا کہ شکلِ صورتِ حال آن کے تناس صورتیکہ دلاں است آن کے</p>
--	--

درداب احمدی محدِ حق تو نیست کس
 درحملہ میں کہ حالِ درواست آن کے

<p>ما سیم در مرا سیمائے در مالطلب ہر اچہ حوائی ایں قطرہ رحمت پیدا ماحر محیط سیکر ایسم در کرمیت میں وحدت کس عیت دریں مقامِ طاہر الساب بطورِ حقِ کامل در کسوتِ آدمیت پیدا</p>	<p>دریاب یقیں کہ عین مائی در سگر گرا سمانی اما بحال کسریائی در قطرہ چہ سگری خدائی در وحدتِ کل سودہ نقائی طاہر بحال خود مائی است مظاہرِ خدائی ہید الماس حق حق دائی</p>
--	--

صورت احمدی چہ مبی

احمد دست اگر سخن گرائی

کے تودا میں سحر کا دور سحرانی	جائے ترقی مس کہ در بندہ ہی
وزیر اعلیٰ و اندر خود را لنگی	سفر و ناری مد بش و امکاہ
بلکہ در گلزار سے گلشنی	تو کلی از بوسنات و حدتی
صور کے از معنی جان منی	گر چہ در ہر شکل مگر دی عیان
ماجرائے راز ہائے گشتی	موجت اور تہائے گوید ہزار

مازور با تم و دور ما ہم زماست
 این سخن دانند کسی کو آشیاست

موج تلیف مالی و ریاضیاتی	ای صورت خدائی ائکہ معانی
بر حرف نست پیدا صد نکتہ معانی	در صورتت ہویدا مطلوبت چہ نکتہ
حوایا ہر چہ ہستی میدان کہ عینانی	در تستانچہ خواہی در خوشنیت
سیمرغ قاف قدسی شہار لامکانی	پرواز کن مانی زین آسمانہ پیکر
ہر کے بصر چہ بینا سر ارا	چشم خدائی نین ذات حق نہ بیند
آیات عشق و اتو تفسیر ترجمانی	رایان ملک اذاتی شہود شایع

اند بچہ تم ظاہر مطلوب و خوشنیت را
 از چہ صدای احمد موسیٰ لکنی

نیت کس را اندرین معنی شکی	صد ہزاران آئینہ شاید یکے
زاد اندر یکہ نہا سہر چہ سیکہ	اگر یکے سببے یکہ سببے ہمہ

دعوت اندر کتر شاد آج پور	رکتا اردو، ہستیوں پر شہ
گسے داسے گسے دست	سرمائی خود لطر کس اندر کے

گشت تم البقر احمد را تمام	
خزدارو آریلا سس ویر کے	

دور مارا کجاست وریاے	ریا کہ از دروینج وریاے
سرمہ ریر پاسے محوے	حال و سر ریاں چا ماسے
تا توبے رہے تو کجاں دگر	یاے اردو سب ہر ماں جاے
سوت کارا پس گداسے	حمہ رود مسر اسے سلطانے
ہر کہ پیاں گشت دورے	گشت دور ملک دل سماے
ہر کہ استق گسے داسے	ہر ماں چاک رد گر ماے

احمد ار جاں دہر کوئی جلیب	
مے مسر سردر جاں حیراے	

ار غایت طہوریا است آں یکے	مذہب دجاں حملہ جہاں است آں یکے
ادر وجود آمد یہاں جہاں	سو گدہ مورہ اسم کہ عیاں است آں یکے
وقتیکہ او طہور شدہ این ماں سود	الانرا کج و رست آں یکے
ار تنک و غیرت کہ فعلی ماہ	یہاں سود کہ ملکہ است آں یکے
پور است او ست لہ جن سیر	بیزن تہ چہفت و سیر آں یکے

در صورتِ نشانِ اشر آمدہ پید

ہر ہر لشر کجاست ہماست آن

احمد صفاتِ حسنِ انور بن جہان

در ہر چہ نگاہ تو نشانست آن یکے

چونکہ ازین تنگ نفس میری
زندہ شوے زنده تر از زندگے
دلِ تنگت مارہ شود فی المثل
یارہ شود حامد تن یکا چاک
یافتہ حورشید تو تاب دگر
از تنق قلاب سالی خلاص
در موص زندہ دلی کہن
مرگ نسا دان کہ وقایع
جان کہ ازین قالبِ جاکی شد

رخت برین چرخِ معالی
بار رہے زنِ فتنِ سرس
روحِ محروم شوے از مرتب
خلعتِ شایانہ کتے از سرب
ماہ شوے و چہ کنے مشترب
بریرے از حجرہ این ششدر
صوفِ مرقع کتے از مہتر
از غلط این فہم فنامے بر
زندہ بدان مارہ نہان چہ

احمد ارین سر نہان مازمان

چند نگوئے سخن اورے

باز رخِ پردہ پرا نداشتے
کتے مہرم تو نمودے تہا
ہر کہ دمہ در طلبِ تو شافت

جانِ دول اندر خطر انداختے
رخت بفرقاب در انداختے
پامی شکستہ دسر انداختے

هر که در پیش تو مدد خواست است	رحمت فلندی و حرامدراستی
هر که در خلاف روی گیتی	راه روی و در در اداستی
گاه روی راه عرار میل را	تج روی و سیر اداستی
دایع عصا بر ج آدم روی	ناله رمان یخ سرا دماستی
در دو جهانش سود میخ جا	هر که در اار نظره اداستی
کار تو در رسم سیاهید گئی	عقل بچه کو سه در اداستی
تعییه یا حلیت نهاده می نما	مایه خود در لسته اداستی
سوحتی ادا آتش دل سیده یا	سوحته را در لسته اداستی

تعله روی در دل احمد غم	
در دلسه در سگر اداستی	

ای گوهر کلاں آسمانی	عالم رتویات روتانی
حقا که روی تست سید را	والله همه صورت حدائی
سید است نشان فی دست	در پرده دماستی حیرائی
عشاق ما منتظار مامده	آل روی حیرائی گائی
در یابی وجود سیمالت	موجست بحر کمر یابی
ای دل نگر خود میاست غافل	چون مایه سرای ایمائی
احمد محمود توار یار	در حانه وقت ریادستانی

ز شوق رفت جان ایجان کجائی
مرا جانیت شوریده بخت
ترا سپید انمی بستم زینسان
مرا در دلیستی در مانم هر دم
توئی خورشید تابان عالم آرای
شدم بچویش از غریب تحریق

شدم تگرشته و حیران کجائی
چو جان خود سروی جان کجائی
سخو پیدا ز ماینهان کجائی
الا اسه درد هم در مانم کجائی
منم چون دژه سگردان کجائی
نمیدانم سروسامان کجائی

چو احمد غریب گشتم در خیالش
دربین دریای بی پایان کجائی

گر نو از رخ نقاب باز کنی
در نشینی درون برده چنین
برفشاد زهر و عالم دست
جان عاشق ز طره بر بانی
زلفت اسحق کرده یکبار
گرچه با سوختیم از عشم تو

درد بر اهل درد ساز کنی
ای بسایر دوا که باز کنی
هر که را تو ز اهل راز کنی
باز بروی ز غمزه ناز کنی
قصه عاشقان دراز کنی
می توانی که باز ساز کنی

احمد از جان و دل ترا بنده
گرچه از جگر سبزه منیاز کنی

ز خاک کو می روی نشان تنها میگردم

که تا کحل لبر سازم برای دیدن تو

در آواز طبع میرال گدائی کس کو آید و آب پیدہ مستام عمارِ خاطر جو در چو بادِ صبح دم ہزم ریشتانِ دایم گد رواں آبِ مستاقان شگفتی جو کس کل مار بحِ زرد مرا حانا چو طبع میری ہر دم	تو ہم مقصدِ اسلمی اطلب کس کو آید مگر بادِ صبا آرد در خاکِ شان کہ آورد مگر اگر کوئی آمد رواں لیسگی آورد کرد لیسہ ہم صحنہ قتی نشانِ رکوعی آورد نشانِ عاشقان با سدا دم سرورِ روح آورد
--	--

الای احمد مسکس مستو فاعلِ مریں رواں
چو حواد اریں دماں اریں صاحبِ دل آورد

سرمایہ پیردہ ارجِ راسطارتا کی ستاہ ملکیتِ یہاں پیردہ معافی عکسِ جمالِ ولینِ در آئینہ است پیدا حرکتِ آفاتِ چو کس پتہ پتہ تاسی سے چو مستِ مکرِ یوں لیرِ صفا در بادِ موجِ مرد و آندیکے سبھے	سما حالِ معنی نقشِ و نگارِ تا کی ہر سوی عاشقاں تر در راسطارتا کی جو تو نظرِ مدارِ می را صیطرِ ارتا کی ظاہرِ حقیقتِ ہر کس میں نورِ ارتا کی میں ہر حقیقتِ احوالِ گردِ عمارتا کی ار معنی و قیالتِ از ما کہ ارتا کی
---	--

احی رسوِ ماضی کا ستعلیٰ ادبیروں
رین آتشِ نہالی و زلی سہارتا کی

رحسنِ حسا ایہم سرِ لوطہ قاتلا نہیں دہ تلمیسی جویتِ مدبریں	بر سلسلہِ رقتِ آستندِ ریتدائی تا سرِ روح تو با سدا ہر روز تماشا کی
--	---

برہم شکن این پھر طایر قدسی	تا مرغ دلت یابد آفر سیر سوا
تا چہر نمان مانشی اید و برین صورت	راز تو در افتاده ہر روز بصرانی
خواہم کہ رخت بنیم بواسطہ صورت	ہست این لم خلقت اید و شہنائی
سر ہر کہ نظر دارم رویتو پیش آید	خود ذات تو می بینم اید و ست ہر

احمد چکنہ کشف تو آیا چہ تو اگر کن
اغیار چہ میجو اہد از حالت اسے

بر بودلم از تن من آفت جانی	ز بہا پسری سیمیری ماہ نشانی
سکر شکنے تیغ ز نے تیزہ گذاری	سیداد گری نیر قدی سخت کانی
گلبرگ رخے سبز خطے سبیل زلفے	چنچہ دہنے گلبدے سرور وانی
عشاق کشتے تیغ کشتے کینہ فردے	جاد و نظرے طرے گرسے سحر بانی
شکر لقبہ شہدے آبجیائے	شیرین سخن خوش نفسی تنگانی
طوطی نفسے طرفہ کسے کبک خرا	زیبا صنیعے خوش نقشے شاہمانی
سدست تہی بادہ کشتی مایہ یارے	بیچارہ کشتے حورو شے طرفہ جوانی
شگ شکرے شکوہ او شہرہ سہرے	کان نکلے وز نگلش شور جہانی

بر بود از احمد ہمہ عقل و دل ہم ہوش
آشفقہ کتے دل شکنے مایہ جانی

بلاغ تو حیدر اہمال تو سے
کبہ فقر را جمال توئی

ہمیت ای حال صرہ پیداری مر تراے تہ ہے گویم ملک وحدت ترا مسلم شد حولتیں اگر یقین تو دریائی گر چہ حاکی دریں صرہ چاک	درہمہ وصف لایزال توئی تا دروچی بر کمال توئی مالک ملک لے رفاں توئی حق پاییدہ سے مثال توئی لک صافی ترار رلال توئی
--	---

نگد رار حولتیں احمدی بیکار
ناعدانی کہ دوا الحلال ہوئے

آئینہ بھماں ماکور جمال احمدی ہست تہود دیر الہ صہ و دل عقدہ رلف دلزل صل میں بایست یر تو آقا کے درہ ساں میں ہر سایہ نور مطلق ہر جہ گمہ کی دوا	مطلع نور کیر باد بر کمال احمدی صوبہ پاک دات حق نقش جمال مکتبہ تترایما نقطہ حال احمدی حسین آب بحر اموج بوال احمدی مرجع حملہ جہاں بخت طلال احمدی صیغہ لوتس حالہ انزال احمدی درہمہ مود ماہست صال احمدی ہر سبب کرباہست بھال احمدی
---	--

مست کلام ہر سہرہ کتبہ رنر عا سقاں
ترج ویاں حدت قول انتقال احمدی

می نوش کنون ز عشق جاے	راں جرہ رسے مگر بجائے
بسیار قدم بہر وقتو اسے	ما شد کہ ز دل رسد بیاسے
از زہر گشت پیچ حاصل	جر محنت و رنج جز بجائے
بیاچند کشیم طبعہ حلق	دل سو خنہ شد ز جند بجائے
ورزاکہ نئے رسم بد زمان	زان درد کہ بہت صبح سائے
در حلقہ زلفت آن لارام	در ہر طرفی نہادہ داسے
دارم دل کے خراب و بخود	چون مرغ اسیر و کتاسے
اسیار صلاح مشر در یغا	ماوردہ صبا ز تو سلا سے

سر حلقہ عاتقانت احمد
خونے مکت ز حیر عاسے

ایدل طلب محال تا کے	دریاب یقین خیال تا کے
از خمر عشق تیرے نوش	اندر طلب زلال تا کے
عمر تو نہشت در سیاہی	در فکر زلفت و خال تا کے
تو عین حقیقتے تینید لیش	در آرزوی جمال تا کے
میکوش کہ راہ حق بیاسے	این ظلمت این فداں تا کے
بگذر جہان و بگذر ازوی	این مالی این منال تا کے
احمد تو زبان خویش بر بند	این غلغلہ و مقال تا کے

دیں سر اسیدی کی غمناجی
 کہ میر عشق چاہتا ہے ایک محرومی
 دراحت طس اصل اگر تو ماموی
 زبانی کہ استا ہی کہ ستاہ محرومی
 نوئی مساعد مسود کحت میموی
 رسد سکہ دولت کہ گنج مدوی
 کہ وصل مار بخوید لے حکم جوئی
 ستوی تو واقف اسرار در مکیوی
 سین سحتم سہانی بولار میردانی
 دلم السجدہ گراید تو ذات اعیوی

مدا سید گوتم رحق کہ ادعوی
 مراست عشق بولس میں ہماں
 ولس رہم چاہا ہے سیدار
 اگر اصل طس جویت راو لتاسی
 اگر عشق کرائی کہ عشق قوت
 اگر تر اصل خود تو جویت ریاالی
 اگر جویت رآئی سر اسیدی
 اگر سحتم حد امیں تو جویت رامنی
 حاساتیت محتم حد ای میں سگر
 جو وطر داتس ہر طرف کہ نما

ظہور جلوہ احمدیات محسن خداست
 کہ واقف ست راسرار عشق محموی

سیر و قدے باہروئی سرخوے
 آفت و تنوختے ملائے کس کتے
 غمرہ جوئے دستے پیستے
 یوقاے طالے مروت کتے
 چوں سے گنگے زمانے حاشے

خان میں برود دلدلر ہویتے
 شاہد مردم فریے دلرے
 دلرے دیارہ عیارہ
 سیرے تیرین و سیرہ حطکے
 کے تو اندگفت طبع دایت او

خونی و شونجی بلای کین دے
چون توئی ہرگز ندیدم سہیگا
کی بیاید بی تو شہا جواب خوش
چدرانے از در خود مرا
مثل تو در حبلہ عالم کم بود
یڈسوائے دوست تا دیدم براہ

فنتیہ عارنگری گرد سکشے
ماہر دے دلشائے چاوشے
گرچہ صد دیا کسم من مفرشے
پنج روزے میہا نم یا شستے
دلرباے جانفزاے دلکشے
برگیتے با دیاے ابرشے

احمد از شوقِ فراغت شد اسیر
در زدہ در دل ز عشقت آتشے

بمعنی عیت در صورت جد
کہ میگوید کہ نتوان دید حق را
چون توان دید اینجا ذات اورا
نہذا ہم چہ شخصی چہ ذاتے
کہ میگوید بجای نیست اینجا
بروی خوب تو من سجدہ آم
شناسم من ترا من آشکارا
جمال لایزال را بر بینی

بمعنی و بصورت خود نمائی
من اینک دیدہ ام ذات خدا
بلگوی خود نما تو از کجائی
کہ در ہر وجہ صورت مینائی
بین درخوشیتن گر آشنائی
بہر وجہ کہ تو از در در آئی
اگر نہان شدہ در چشم ماہی
اگر از خوشیتن یکدم بر آئی

شہزادہ ترا تحقیق و صحت

اگر بینی تو خود مرعی و رانی

اگر وقت شوی اسر خود را
سائے در دو عالم پادشاهی

اگر می جمال احمدی را
رہاہ دل سو جالی گرائی

متنبر قات

از ماں برکتیم بشکر شکور
کہ دات کالتس لقصا است
مکرده رسول است مستحق مجور
کہ حلقان حاکم ابدیت است
جو خوابزدن رسد ملقبور
در ان دم چه گوید جدای غیور

علی، علی، علی، علی

حد اگر دہ پیدا محمد رور
سراج بختیدہ قرب حضور
ایں نگاہ کردہ لحالم طہور
ہماں چار یا راست معنی دور

الو لکر فاروق عثمان علی

حد افضل بختید الو لکر را
ایں امکہ فصیلت عمر استرا
ایں نگاہ عثمان و تیسر خدا
مرات حسن سال لاصفا

الو لکر فاروق عثمان علی

مکتبہ یامی پیروں دین ہمار
کہ فرمود بیعیر کردگار
مدین و عقیدہ ماں استوار
ترتیب ان فضائل چہار

الو لکر فاروق عثمان علی

کئی حواری لکھن بداندیش را	سنت خویش را
ایکیر این سخن از پی کیش را	چراغیت کردی تو فزین را
ابو بکر فاروق عثمان علی	
براه خلافت ندار دلبر	ز قول روافض بھی در گذر
برین نوع فضل خدا بر شمر	نوئی مرد شنی مشو بنجر
ابو بکر فاروق عثمان علی	
پس از من خلافت بودی	یفرمود پیغمبر و الجلال
بین در دلائل مشو و فلال	تکامش بود بر علی مر کال
ابو بکر فاروق عثمان علی	
مگردان دل خویش را ازین	عقیده بود میل سنت برین
چه گوئی چه نامند گویم چنین	چهارست یار زمین و مبین
ابو بکر فاروق عثمان علی	
خدا ندهد سینا ترا ستود	درین فض کردن چه تعبوت
که قسرمود پیغمبر مادر و و	بترتیب ان فضل را در وجود
ابو بکر فاروق عثمان علی	
مشاجات	
جمالش من که در هر ذره بانست	خداوندی که او پیدا و پنهانست

سرآں چیرمه اردی در وجودت

بیاسع مشاغل مکر خودت

ظرار نقش عالم نقش اودال

ملوح حمله هستی حرف اودال

رموز و هو معکم گفت بر ما

یو دریا ستد نهال آگاه در

در مصوت همه معنی سب مصم

نی صورت که ستد معنی اسر

در مصوت چه لما گشت معنوی

که لیلی اندر و دست مجنون

چیره عریضوی در عالم تقوی

طلب کن ار ره تحقیق معنی

سیحی هیچیکه سودا یقینی

نکردی سود در ره بالیقین

ماست بدیع خود من را بجالی

که اندر راه او آید کالی

سرا در کار خود دست نرسد

نکردی هیچیکه به رین سمرود

شکر راه دولی کان پست

همان مگر همان کان دقت

لسود اولسود دل فرسود

محرر دو جهان را تو سبک جو

نذرهای قدم آورد موجی

که می عینی عیسیان ح فوجی

هر اراں آینه کرده مصفا

که تا عتید حال حوشت خدا

رحس اقرب سیایی که در مشکو

نزد صاحب اسرار معروض

هر سبک که گشته آشکارا

سر اسرارین نمودار دست ارا

مدلجونی تجرد کن آتسانی

چو خود را نامتی میی جدائی

حال نسب در هر نقش اسکان

لماستت هر مود بمثال

توئی ظاہر درون خود برده

کہ ظاہر مے ستوے ہر دم زبردہ

جواب تو ہمہ خویشی برار

ز خویشی ماندہ در عین بندار

اگر صویت نمی لجمی ہویدا

بمعنی کے رسیدے سروشیدا

ز خود نیز از سوتا گم نگردی

مردان بچوگان ہست م

خدا را در خدائی متیون یافت

صفا از روشنائی متیون یافت

بہر صورت کہ می بینم جمالش

تصور می کنم عین خیالش

بصورت مرد معنی رہ نماید

کہ در صورت رہ معنی فرماید

ز جام عشق گر یک جرعه نوشی

و عالم را بیک فطرہ فروشی

زنی بانگ انا الحق را دادم

برائی بر سر بردار آن دم

جہانی در خروش آری لہر

و فوسازی بخون خویش از سر

یو آدم کن ابا از حنیت آباد

سری گیر اندر وحدت باد

چہ می بینی تو آدم را بصورت

ہمہ معنی ست آن معنی ضرورت

تہ آدم گشت مسیح و ملائک

کہ او بود ست معبود ملائک

بکوری صورت آدم ندیده

ز معنی سوزان سجده کشیده

اگر آن تکتہ دانستی غرازیل

م آدم را نمودی سجده قبل

خو زین سجده دلش آگہ بنوده

سرش بر سنگ لغت گشتہ سود

اگر آگہ بدے از ذات آدم

صفاش را ہمہ دانستی آندم

کہ جبر و طبیعت اسرار کل موجود
ہمہ ہستیست را امید ال تو محمود

میں در کائنات است او پویدا
ہمیں طالت ہمیں مطلوبت
مراہ جو لیتیں یکدم زمانی
توئی ار کل موجودات مقصود
اگر در جو لیتیں یکدم متالی
کہ حردالتس یعنی ہر جہ مینی
لیقین اسرار میں سرکار مای
سر سومی حال دست مگر
رستہ ہو معکم را رگستہ
اگر مردی سر در جو لیتیں کس
سیا در کوی حدت خاہ گھر
لشکر ای ہوتیت گام بردار
رہود چوں وہ در گردی دناستہ
ستو سید در گرو مات باید
بجاناں رنڈہ تو حارہ اندر کس

کہ حردالتس یعنی ہر جہ پویدا
ہمیں طالت ہمیں محبوبت
کہ تا در یابی اسرار جمالی
کہ در ہر درہ ہستی تو محمود
ہمہ مقصود را در جو لیتیں مای
سین ای دوست گھر مرد لیتی
رمی عین الیقین را دیدہ مکتا
کہ حردالتس یعنی ہر جہ پویدا
رمور کس اقرب ما رگستہ
رای سر الہست حال کس
جو سیمبرج اندر ان کائنات گھر
ریجو لیتیں لستان مام درار
تو این در مان مان تادرماتی
مدہ حال کر بھی حیات ماید
مدن حال جو لیتیں را مدہ ترکس

اگر بارہ مانی در رہا نے
بود ہر حیات تراز رہد گالی

فنا شو در ره تو حیدر مطلق	برار آندم تو صد یا مکنال الحی
<p>الکرمی مانده از وجودت که کم الفقر معنی از غمایست چونم الفقر هو الله باستی بیایم طائر قدسی زمانی زمانی بشکن این دایم طبعیت بردی از هوا این بال بکست تو شبازی شکار خوشین نشین گیر اندر وحدت آباد طوافی در حریم کبریا کن</p>	<p>شود بانی بود و دوس بود فنا می کاندرو جمله لقامت بملک فقر نشا بنشاهی لغاف قمرتش کن آشنائی که باشد راست فرجام طبعیت هوست را درین رکوع فرما تو دریائی چه باشی بر لب سرای ساز اندر قوت آباد خدائی شو تماشا می خدای کن</p>
<p>بگیر اندر خدا آباد منزل خدائی از خدای کن تو حاصل</p>	
<p>ما شاهباز قدیم از لامکان پید سیر مرغ قاف فریم از دام کون روز الست با حق لفظی میگفت بر خوان سخن نزر قوت حیات</p>	<p>بهر شکار صیدی در قالب آمید طاووس بانع عرشم از آشیان پید هم شربت سقا هم من به چشم پید آواز سخن نقر بپوشیده</p>
اسم در گشت کز ابر لوح دل نوشته	در نامه عیادی اتی قریب پید

هر کس بحکم صوت مار کجا شاسد	اور کر دگاریم در آب و گل مید
آمر که دیده باشد و اندر که نیتیم	مگر که در حال امر که نیتیم
ار بر لو حدایم در نور مصطفایم	در گمراهیهایم اندر حدایم

احمد به ام که اویم از خود سخن جیه گویم
در سیکرم نظر کن که قدرت آفریده

خاتمه الطبع

مستایر در که را و ضاحو دیکتا و	ایس چه گوید دل مدایت غیث است
متلاشی می آید تیار لیل تر بودم	اوسب کو اوست تمام سکینائی طم

و لب احمد که خود با خود و نفس اول مرسته اطلاق است و نفس غایب است و ایضا

محر اسبادی است شال کمر یا و کشی	هاں بیات تاتالک حلوه حدادی
---------------------------------	----------------------------

اما بعد اهل مذاق حدت دوست و اربابان لوی ای همه آرد که ستارگان
سمای تحریرید و خواصا بحر توحید توید روح بر در و قوه طالع اما که بر و لا
دیوان نادریان مملو از مصفا بین توحید عرفان که بهو زحالی طبع سر سید
و رعانه مستاقان زیدار پرده ار در و قص استاعت مکتوب سواد لوی را
که در هر شش صد گنج معرفت است و از هر لغت هر ارمکته حقیقت عیان ماس
دیوان حضرت احمد خام زنده پیل سالی ناسد و سید دل که مقتدا
ابن طریقت و یگانا است و در دست یکتا شمع الهی است و اصل سکوت موصع ما

کہ اگر تو ان جام ست دو از مرزبان جبرین بن عبد اللہ الحنفی مدد کردی ویرالموسس
 این خطاب یو این آیتام کرده تحسین آتی بودند در عمر است و سالی توقی
 ایندی فیتق شده بکوه قفقز سیرده سال ریاض و جابده بسیر برده بمیر جیل سالک مالیا
 ربانی در خلق آمدند و ابواب علم لدنی بر دگمشوق شکرده از سجدہ و علم تو
 مفت و علوم اسرار و حکمت تصنیف نمودند اشعار عالی رتبه و از مدح سبحانہ
 چل دو و فرزند بوعطا کرد بعد و قاصد موصوف چارده بسیر ندر عالم کامل
 صانعانیت کرمانت حضرت بمرتبت لگی میفرمودند کہ حال حدیث شادہ
 مرد برستم تو بکرده اند شیخ ذالیدین کی فرزند آن حضرت بودند در کتاب الحقائق
 فرمودہ کہ برستم بمرشد شمس ہزار کسقی ببود بدست او لیا کالمیقن بفرمود
 حضرت موصوف از مادہ پنج سال امام المسلمین بکرہ حمد ہوید او وقت شریف از
 عشق الہی رسید از خوارق عادت و کرمانت حضرت ایشان کتابها مکتوبست حا
 سیان ادبیا بچیس مایانی یک نسخہ صحیحہ قدیم الکتابت دولتی کور از کتب عالی
 محمد افضل خان صاحب جواب لاجواب محمد سر فرار خالصا سہار اعظم امر اسقام
 امین خاں تفحص و تنیاسد مستافان یک نگاہ مکتوبات استنیدہ طبع استیاد
 نمودند از اسحا کہ استاعت علوم فنون خصوصاً تنبیغ کتاب ید رحمت واقفا عالیا فی اصل
 منشاء این مطبع عالی سنیں نظر دول مسطورہ خط خوب صورت خوش اسلوب مطبع
 منشی نول کشور واقع کانیور بجاہ جوری شمسہ مار سوم طبع گردید

دیوان شمس قمریہ مستور کلام مارو ذکر
 لیت ولی دور را دوس ملک و دوسرے شمس
 دیوان حضرت خواجہ قطب الدین
 سجدتار کا کی کلام ربایت
 دیوان خواجہ معین الدین حسینی
 یہ دیوان نایاب محض عنایت امیر دی
 اس قطع کو مقرر کا طبع ہوا۔
 دیوان حضرت عارف الاعظم برنگ
 شیخ محی الدین عبداللہ درگاہی قدس سرہ
 دیوان محض و مستاہل رباں کا کلام سے
 ار حلوہ طبع محض حسینی اور با واقف کلام ربانیا
 کہتے ہیں وہ مادرست ہو مذکوروں کو ظاہر ہے
 دیوان غنی درسی دیوان مشفق ملا محمد
 ظاہر علی غنی کسیری
 دیوان مہتاب ار سحر مارک فکر مستر
 مہتاب راکسری و استویہ رئیس کثرہ۔
 دیوان موروں ار حوس فکر
 غایب راجہ رام سراپا سرئی استویہ فکر
 دیوان ناصر علی تاسر مامور کا کلام ہر
 جو ہر مغلطہ یعنی دیوان مرغل محمد طہاری
 اہل رباں ادا اسکے ساتھ مستی خواہر مہملہ
 کا کلام ہر جو تلامذہ مراد صاحب سحر ہیں۔
 دیوان کشفی۔ ار حلوہ خیال بلند بولو
 شاہ سلامت اللہ۔
 دیوان ہلالی۔ ار کلام اہل رباں۔

کلیات غالب دراز سدرتہ غلبہ ہدی
 کلیات جامی تفسیر۔ سار تر جامی
 انتخاب کلیات غنا سرور۔
 اس میں جو دیوان ہیں۔
 ۱ دیوان تحفہ الصغر جس میں کلام ہے
 ۲ دیوان سلاکیات سلاواں شاک کلام ہے
 ۳ دیوان حرب النمل جو کمال پیر چاہیں
 ۴ دیوان لب و لہجہ۔ دیوان لب
 ۵ کلام مخام سری۔ یہ کلیات ایک کتاب
 ہر چار دیوان دش طبع سحر و ما کمال ہیں
 ۶ دیوان حضرت امیر سرور دیوانی
 کلیات تفسیر غیاثی پوری سار حوس
 فکری ملا فکری غیاثی پوری۔
 کلیات طہیر غیاثی تفسیر شمس
 ابو نصر فارابی۔
 دیوان طہیر فارابی۔ تفسیر ابو
 دیوان صاحب کامل۔ ار مرزا
 محمد علی صاحب ترمذی۔
 ایضاً انتخاب دیوان۔
 دیوان حافظہ محشی خوش طرار کا کلام
 فتح روش صاحب طبع ملقب مسالیں
 اربع حضرت خواجہ شمس الدین طہیر
 الیہنا مطبوعہ صدر دست خوش خط۔
 شرح دیوان حلوہ بادل و مغلطات
 از تفسیر مولوی سید محمد رضا قلی رجا طبع

خیالی بنو دی لوان شتی متیل سگہ ساس
تو دتکلس دیوان قیاسم شصہ
ملا قاسم دیوانہ دیوان نوید می
فارسی، لیب مفید یاد آوری متدیاں
ریا عیانہ تخر خیام محشی ہر اعدیات شیل
دہ اوس اور اسناد قوی کلام کرا علیہ در
ہدی ہیں۔ اختراع جدید صا کشر
میں ہمار کلام ہر جاوہ زو طبع را کشر
پیش ملع مراد آید قصا اید ہر شہ
مطلوہ لودہ لودہ لودہ لودہ لودہ
قصا اید ہر قوا اید مصنفہ محشی تحس لاجت
قصا اید ہر غرق محشی مصنفہ دلانا جمال لیر
عری شیراری۔

قصا اید ہر چاچ محشی مع فرہنگ مصطلی
سانی نامہ ظہوری محشی

قران السعدین محشی مصنفہ شیر مرد ہوا

تذکرہ شعرا

تذکرہ گلشن چار شعرا می کرای متذکرہ
کاتر کوہ مولفہ لوسیر محمد طبع کاتر لقیہ ہوا
قد راسی مجبوعہ مستناب سابقہ اشعار
مولوی عبد الغفور خان لسانہ ہجرانہ عام
شعرا متذکرہ ہر حصہ ہر حصہ ہر حصہ
عطا حاصل کی ہر مدونہ حضرت مولیٰ علیہ السلام

ملکرائی۔ جواہر الیاسی ایک دکرمان شاعر کا ہے
مست کا فخری ہر ہر دنی شہوات شاد ہے
ہمدیں طہا شپہ ایراں کے یہ تذکرہ
بالیف کرنے مقام سدھم کھو لکر شاد شاد
نہر کے لطور ارغوان نذر کھیا۔
تذکرہ حبیبی لودہ لودہ لودہ لودہ لودہ
بیسر دوست سبھا۔

کسب مقصص نظم و نثر

خبر تمام۔ مئی نوی حسہ گل بہت نادر
تذکرہ ہر گو لظاہر ایک مساء شایاں
ہر مکر باطن حبیبہ وح و جاں کا اعلان
از جاوہ طبع عرفان لیسہ حفری لیر لیر
مثنوی مخزن اسرار مصنفہ مولانا
نظامی گنجوی۔

مثنوی لیلی مخنون مصنفہ

مثنوی خسرو و شیرین

مثنوی سفت سکر

سکندر نامہ تیری تکران مشہور

درسی کتاب قصہ ملک گیر می سکندر دارا
مصنفہ مولانا نظامی گنجوی۔

القصا۔ جلی قلم بانند متوسطہ قطوہ ہوا۔

خوشخط محشی مع فرہنگ۔

سکندر نامہ کجسری۔
مثنوی لوسیر محمد طبع کاتر لقیہ ہوا